

Zájezdy Kčt Sonice v letech 2017 až 2025

Zpracoval Rak Josef 2026

2002

2025

Seznam zájezdů KČT Solnice

2002	Zájezd Šumava – Železná Ruda
2003	Zájezd Tatry - Vavrišovo Zájezd Dolomity - Klausen
2004	Zájezd Rychlebské hory – Račí údolí Zájezd Tatry - Ždiar
2005	Zájezd Jizerské hory – Raspenava Zájezd Šumava - Vimperk
2006	Zájezd Hardegg Mariazell - Lechovice Zájezd Podkarpatská Rus - Rachov
2007	Zájezd Českosaské Švýcarsko - Srbská Kamenice Zájezd Alpy - Forstau
2008	Zájezd Beskydy - Rožnov Zájezd Košice - vysokoškolské koleje
2009	Zájezd Krušné hory - Teplice Zájezd Julské Alpy - Bled
2010	Zájezd Francké Švýcarsko - Mariánské lázně Zájezd Roháče Malá Fatra - Istebné
2011	Zájezd Česká Kanada - Jindřichův Hradec Zájezd Bílé Karpaty - Filipovo údolí
2012	Zájezd Novohradské hory - Děkanské skaliny Zájezd Dolomity - Castell di Fiemme
2013	Zájezd Slezské Beskydy - Třinec Cyklozájezd Dunaj
2014	Zájezd Lužické hory - Heřmanice Zájezd Strážovské vrchy - Púšť
2015	Zájezd Jáchymovsko - Mariánská Zájezd Javorníky - Velké Karlovice Cyklozájezd Pálava - Strachotín
2016	Zájezd Křivokládsko - Roztoky u Křivoklátu Cyklozájezd - Vltava - Labe Praha - Míšeň
2017	Zájezd Kokořínsko - Doksy Cyklozájezd Bavorské železnice - Domažlice
2018	Zájezd Český les - Rybník Cyklozájezd Ohře
2019	Zájezd Chřibý - Osvětimany
2020	Zájezd Pošumaví - Dobrá Voda
2021	Zájezd Českosaské Švýcarsko - Kytlice
2022	Víkend na Jestřebí boudě Zájezd Českosaské Švýcarsko - Kytlice
2023	Zájezd Jizerské hory - Albrechtice
2024	Zájezd Šumava - Srní
2025	Zájezd Lužické hory - Jiřetín pod Jedlovou

Vedoucí zájezdů

Josef Holec

Josef Jirsa

Jan Tomáš

Janečková Inka

Věra a Zdeňek Žabokrtský

Zima Radek

Turistický zájezd KČT Solnice na Kokořínsko

19. – 22. května 2017

Vedoucí: Tomáš Jan

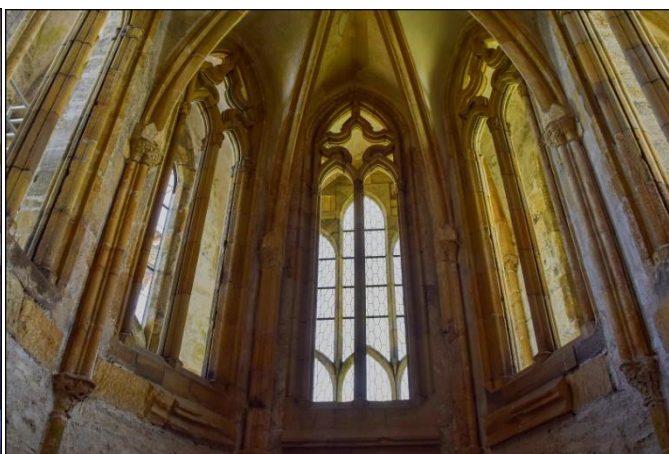
Na úvod uvádím charakteristiku Kokořínska, dlouho to zapomenutého kraje, který nejdříve objevil mimo jiné zejména básník K.H.Mácha a později i turisté. Zde si dovoluji citovat z jednoho turistického průvodce, jež obzvláště dobře charakterizuje zdejší malebný kraj : Kokořínsko – Máchův kraj, takto bylo toto území poprvé pojmenováno v turistickém průvodci v roce 1961. Svě jméno získalo podle Karla Hynka Máchy, našeho významného romantického básníka 19.století, který si jej pro jeho rozervanou romantickou krásu velmi zamiloval a nechal se jím inspirovat pro svá stěžejní díla Máj a Cikáni. Romantiku oblasti nalezneme nejen ve velmi malebné krajině s množstvím lesů, rybníků, ve vesničkách s dochovanou lidovou architekturou, ale především v tajemných zříceninách hradů, v hlubokých skalnatých roklích a bludištích ponořených do věčného šera a chladu. Takže krátce asi tolik k charakteristice námi navštíveného území a nyní již k vlastnímu popisu průběhu zájezdu.

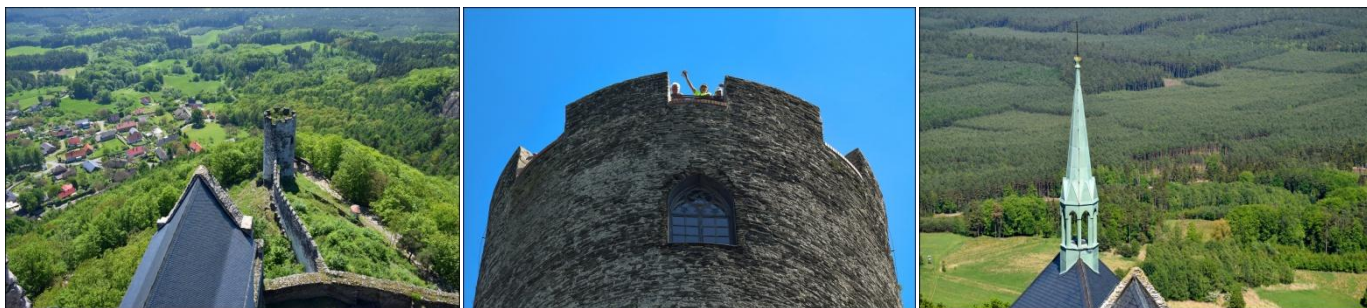

V pátek dne 19.5. jsme vyrazili v 5.00 hod. z Rychnova n.Kn. a postupně na trase Rychnov n. Kn. – Solnice- Náchod nastoupili skoro na minutu v plánovaných časech všichni účastníci zájezdu, celkem bez řidiče 53 lidí. Po nástupu dostali účastníci naskenované barevné mapky plánovaných tras na následující dny. Z Náchoda jsme tedy odjeli bez zdržení a mohli začít naplňovat program prvního dne zájezdu. Již na cestě jsme si provedli malou rozcvičku se zastávkou v Podhradí a krátkým, ale poměrně strmým výstupem na bývalý hradní vrch Veliš u Jičína. Některým zvláště rychlým a nedočkavým turistům jsme již zastavili v obci Veliš, takže si výstup prodloužili o cca 1,5 km. Na sopečném vrchu Veliš stával poměrně rozsáhlý hrad, po kterém bohužel skoro nic nezbylo, co se během doby nerozebralo na stavební materiál, to dokončil později vybudovaný lom na zdejší kvalitní čedič. Přesto je to velmi dobrý rozhledový bod na Jičínsko, jako na dlani jsme zhlédli Zebín, Bradu u Jičína, Tábor, Kumburk, Bradlec, Kozákov i vzdálenější v oparu se rýsující Ještěd a Bezděz. Potom jsme se již rychle přesunuli kolem Sobotky a Mladé Boleslavi do Bělé pod Bezdězem, kde jsme si krátce prohlédli náměstí, historické jádro města je od roku 1992 městskou památkovou zónou.

Krátce před jedenáctou hodinou jsme během hodiny zvládli všichni společný výborný oběd v místní samoobslužné jídelně. Po obědě jsme se vydali do objektu zámku, kde jsme navštívili a prohlédli si zajímavé exponáty místního vlastivědného muzea. V zámecké kapli pak s povolením slečny průvodkyně zahrál jeden hudebně nadaný účastník našeho zájezdu krásně na varhany, na sborový zpěv ostatních však již bohužel nedošlo. Potom jsme se již urychleně vydali na další cíl našeho putování a to blízký hrad Bezděz.

Po příjezdu na parkoviště jsme v horku vystoupali cca 1,5 km na hradní vrch a prohlédli si královský hrad Bezděz, který je jedním z nejvýznamnějších gotických hradů v Česku, ale patří i mezi naše nejzajímavější a nejoblíbenější středověké památky. Hrad je postaven na znělcovém vrchu Velký Bezděz (604 m n.m.), později na něm často pobýval a lovil v okolních lesích Karel IV., který mimochodem v roce 1367 založil Velký rybník, nynější Máchovo jezero. Je nejlépe dochovaným hradem Přemysla Otakara II. a vytváří spolu se sousedním vrchem Malý Bezděz (577 m n.m.) zdálí viditelnou charakteristickou dominantu kraje. Po sestupu jsme se občerstvili v hospůdce pod hradem, ale jelikož čas již pokročil, rozdělili jsme se na dvě skupiny, z nichž jedna početnější se vydala po kratší cca 5 km dlouhé Máchově cestě lesními partiemi do Doks a druhá skupina vystoupala do sedla a potom na vrch Malý Bezděz, obešla tento kopec a dále již ve stopách první skupiny po Máchově červeně značené cestě dorazila v cca 18 hod. na místo ubytování v rekreačním areálu Poslův Mlýn těsně před obcí Doksy, kde se již čekal autobus s bagáží a v hostinci se občerstvující první skupina. Po ubytování a společné večeři byl volný program s možností posezení v hospůdce, což využilo asi nejvíce účastníků. Je nutno podotknout, že Poslův Mlýn je rozlohou velice velký rekreační areál situovaný u Poselského rybníka v „lůně přírody“, sloužící patrně nejvíce školám v přírodě a různým mládežnickým aktivitám, je tu několik hřišť a atrakcí je velká vzduchová trampolína. Všechny objekty jsou pečlivě udržovány, i naše ubytovací chaty byly na dobré úrovni a plně vyhovující, můžeme všem turistům doporučit, pěkně se tu spalo. Je tady však možnost ubytování i pro náročnější hosty.

Druhý den – v sobotu jsme ráno prožili trochu slavnostnější chvíli, většina členů KČT Solnice si oblékla krásně „svítící“ trička zářící novotou, jsou moc hezká, hned jsme museli provést společné foto. Tímto děkujeme všem, kteří se o nová trička zasloužili, budou výborné zejména také v rámci cyklovýletů

z hlediska bezpečnosti cyklistů. Jen ta na okraj, jedinou, celkem bezvýznamnou nevýhodou je, zejména pro dámy, aby se dokázali dokonale zamaskovat při čůrání na trase, dá to docela zabrat, ty trika „svítí“ i v jarním zeleném lese.

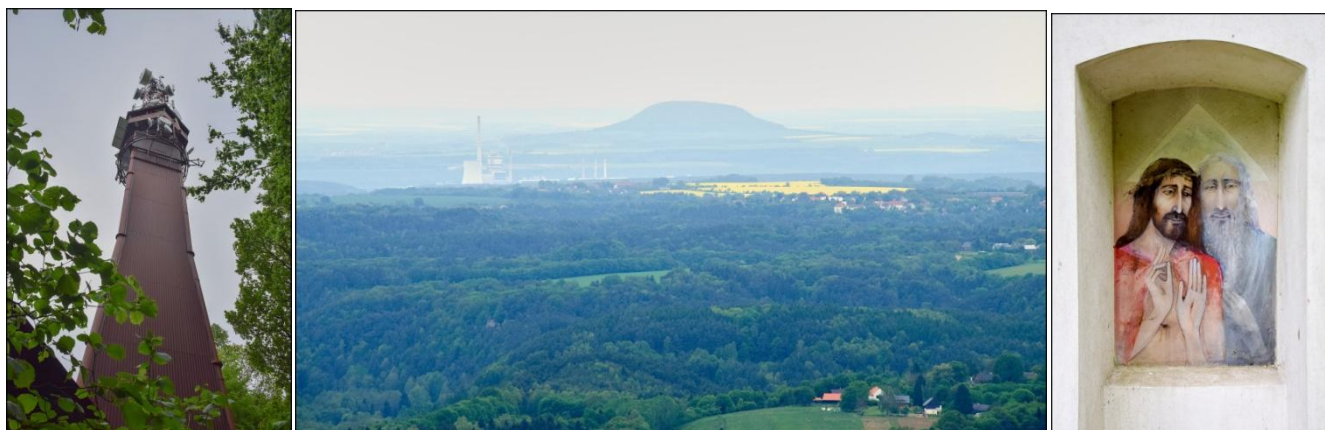
Po snídani jsme před devátou hodinou ranní vyrazili autobusem směrem na Mšeno do centra obce Lobeč, kde jsme od 10 hod. absolvovali plánovanou prohlídku zdejšího historického pivovaru. Průvodcem byl sám současný majitel pivovaru, rodák skoro z našeho kraje – z Broumova. Na to, že je poměrně mladý a povoláním architekt, nás neobyčejně poutavou formou seznámil se slavnou a později i pohnutou historií tohoto původně parostrojního pivovaru, kterému hrozil zánik a který nakonec koupil a zachránil pro budoucí generace. Postupně nás provedl renesančním jádrem pivovaru se síní někdejšího „ležatého hvozdu“, ukázal nám původní kancelář pana Sládka a na opravené někdejší sladové půdě seznámil se stálou výstavou o historii pivovaru a zlatých letech českého piva na přelomu 19. a 20. století. Po sestupu do pivovarského dvora jsme si prohlédli trojlodní budovu původních sklepů s velkou kamennou lednicí z 19. století. Zde nám vysvětlil průběh a způsob dřívějšího těžení a uskladňování ledu pro chlazení skladů piva – neskutečně zajímavé. Prohlídka pokračovala návštěvou řemeslné pivovarské provozovny s novou varnou, provozní halou a ležáckým sklepem, vše v interiérech z 19. století. Zlatým hřebem byla nakonec ochutnávka piva přímo v ležáckém sklepě z tanků se zrajícím pivem. Pan majitel měl opravdu, kromě všeobecného přehledu, znamenité znalosti o pivu a historii pivovarnictví a bylo vidět, že tento obor je jeho obrovským koníčkem. Exkurze se protáhla na více než dvě hodiny, bylo to velice zajímavé a poutavé, i Ti z naší výpravy, kteří navštívili jiné pivovary – Plzeňský Prazdroj apod., říkali, že tato prohlídka byla na skvělé úrovni a velmi zajímavá. Pochopili jsme, že výroba kvalitního piva vyžaduje hodně zkušeností a je to taky „pěkná věda“.

Po rozloučení s panem majitelem jsme se prokřehlí z pivovarských sklepů občerstvili v místní pivovarské restauraci a vydali se po modré turistické značce přes obec Nosálov (několik krásných historických roubenek) pod Vrátenskou horu. Po poměrně nenáročném výstupu na tento kopec jsme vystoupali na zdejší rozhlednu. Na Vrátenské hoře (508 m n. m.) byl v roce 1999 vybudován mohutný vysílač pro mobilní operátory, jedná se o trojbodovou ocelovou oplechovanou konstrukci vysokou 40m, ve výšce 25m byla vybudována turistům přístupná vyhlídková plošina s kruhovým výhledem. Odtud jsme viděli hrady Bezděz a Ralsko, Bukovou horu s vysílačem a část Českého středohoří s dominantní Milešovkou. Za dobré viditelnosti jsou údajně odtud vidět i Jizerské hory, zase tak nám počasí v sobotu nepřálo, bylo zamračeno. Dále jsme pokračovali po modré tur. značce na již poměrně blízky (cca 2 km) hrad Houska. Většina účastníků po prohlídce nádvoří hradu sestoupila do podhradí do hostince s přiléhavým názvem „Na konci sil“, kde již také čekal náš autobus se spolehlivým a naprosto klidným řidičem panem Hejzlarem, který tvrdí, že po těch letech za volantem ho již nemůže nic překvapit a znervóznit – zlatý člověk. Samozřejmě se našli mezi námi zájemci o tajemnou historii hradu Houska, stihli jsme poslední prohlídku od 16.00 hod. Prohlídka byla opravdu zajímavá, k hradu se váže množství bájí a pověstí, např. v hradní kapli se prý nachází ve skalní puklině vstup do pekla, ve své kronice se o tom zmiňuje již Hájek z Libočan. Mnoho historiků se dodnes domnívá, že je zde ukryto něco, co se nesmí „dostat ven“. Skutečností je, že po celá staletí se na téměř bezvýznamný hrad, situovaný mimo všech obchodních stezek, sjížděli nejvýznamnější čeští páni a hodnostáři. Ještě dnes zde mají srazy různí záhadologové, sensibilové apod. Hrad má dvě poschodí, jižní nejvyšší strmou stěnu hradu tvoří původní pískovcová skála, nejhezčí místností na hradě je tzv. Zelená komnata ve druhém poschodí, jejíž stěny tvoří fresky s náboženskými a loveckými motivy. Na závěr prohlídky se vstupuje do sklepních prostor s instalovaným peklem, sympatický průvodce v dobovém oblečení vč. obuvi – pěkně do výšky zahnutých špiček tzv. škorní, každému z „pekla“ zdárně vyšlému návštěvníkovi

sdělí, že dnes „měl z pekla štěstí“. No štěstí měl také vlastní hrad, byl ještě v nedávné době velmi zanedbáván, prakticky volně přístupný a hrozil mu celkový zánik. Nyní, kdy hrad vlastní soukromý majitel, je hrad postupně opravován a instalují se zde další interiéry. Po prohlídce hradu jsme rychle sestoupili k čekajícímu autobusu, těsně po 17 hod. odjeli a díky pouze 12 km vzdálenosti do Doks jsme stihli večeri v personálním jídelně požadovaném čase 17.30 hod. Ale zase jsme měli po brzké večeri více času na relaxaci a večerní zábavu.

Ve třetí den našeho putování po Máchově kraji jsme po snídani odjeli do města Mšeno, které se stalo výchozím bodem našeho nedělního turistického putování. V nedělním dopoledni nás při výstupu z autobusu sledovali na lavičce sedící dva starší místní důchodci, neznající patrně termín trekingové hole natož Nordic Walking, byla to paní s pánem a dle hodnověrného svědectví prohlásili: „Ti chudáci jsou asi z nějakého sanatoria, no aspoň se takhle s těma holema někam podívají“. Po tomto milém uvítání jsme si prohlédli náměstí, někteří navštívili i cukrárnu a potom jsme se již vydali k místnímu pěknému pečlivě udržovanému koupališti, které bylo vybudováno již v roce 1932 jako městské lázně. Dále jsme pokračovali po modré značce příměstskými lesy po bývalém vycházkové cestě s mnoha instalovanými exponáty, např. bývalým přírodním divadlem, zmenšeninou hradu Kokořín, obří muchomůrkou s kloboukem o průměru skoro 3m apod. Prošli jsme také tzv. Švédským valem a v pískovci vytesanou hlubokou úvozovou cestou u skalních útvarů Obří hlava a Žába. Pak už jsme scházeli do Kokořinského údolí a před námi v lese se objevili Pokličky, dva mohutné 12 a 15m vysoké pyramidové pískovcové sloupy nahoře zakryté přečnickujícími deskami připomínající ploché klobouky nebo také pokličky. Tyto známé útvary jsou také ve znaku CHKO Kokořínsko. Po prohlídce

pokliček a svačince jsme po schodech sešli na dno Kokořínského dolu, protéká zde nenápadná říčka Pšovka a celé údolí s rybníky a mokřady je dnes velkou zásobárnou vody.

Po cca 2 km jsme došli pod hrad Kokořín, který je symbolem zdejšího kraje. Po krátkém výstupu jsme si hrad prohlédli s průvodkyní, původní stavba vznikla ve třináctém století, bohužel od sedmnáctého století hrad pustl a změnil se ve zříceninu. Současný vzhled hradu pochází až z let 1911 – 1916, kdy došlo k zásadním úpravám. Dominantu hradu tvoří 38m vysoká věž válcového tvaru s kamennou helmou. Uvnitř je točité schodiště a na stěnách vyobrazeny erby českých šlechtických rodů. Jedná se o jeden z nejromantičtějších hradů v Čechách, je to dáno i jeho umístěním v pískovcových skalách Kokořínského dolu. V roce 2006 byl navrácen původním majitelům – pražské rodině Špačků, kteří

se drží rodové tradice a zachovali památku otevřenou veřejnosti. Ve sklepení hradu je umístěna expozice fotografií z rekonstrukce hradu a z dob největší prosperity tohoto území. Po prohlídce jsme sešli k parkovišti pod hradem, kde již také pro unavené účastníky čekal autobus. Po občerstvení různého druhu a cenových relací většina účastníků pokračovala dále údolím kolem rybníků na rozcestí a hostince U Grobiána, někteří také navštívili známý hostinec a penzion U báby Šubrový, který má bohatou a zajímavou historii, bývala to čundrácká hospoda a dodnes se tu prý každý pátek hraje tramská muzika díky stálým návštěvníkům z přilehlé tramské osady Harakoko. V současnosti je hezkou zastávkou mnoha návštěvníků Kokořínského údolí a nalezneme zde i dobře vybavené pokoje, všichni známí, kteří zde pobývali, i byli velmi spokojeni, ale pozor - na letošní sezonu je již plně obsazeno. A zatím, co se většina kochala, rychlá skupinka prošla cca 2,5 km okruh skalami na historické hradiště na Hradsku a zpět. Potom jsme se vydali již na závěrečný 3 km úsek našeho nedělního putování pěknou lesní pěšinou, znovu podél říčky Pšovky a rybníků do osady Harasov, kde již čekal autobus a vzhledem k pokročilému času a s ohledem na nezměnitelný čas večere, jsme byli nuceni urychleně odjet na naši základnu u Poselského rybníka. Poslední večer jsme se všichni dobře pobavili, většina při kytarě a zpěvu, kromě jiných písní jsme přezpívali skoro celý náš zpěvník. Pepa Vanický byl ve formě a patří mu velký dík za pěkně prožitý rozlučkový večer. Vždyť jsme s těmi, kteří dali přednost finále MS v hokeji mezi Švédy a Kanadou, vydrželi v restauraci přes půlnoc.

Poslední den, v pondělí jsme se rozloučili s pěkným areálem, kde jsme strávili bez problémů a v pohodě celkem tři noci a vyrazili si krátce prohlédnout náměstí v Doksech, což mnozí využili i k nákupu dárků a suvenýrů domů. Potom, abychom někteří vůbec mohli prohlásit, že jsme byli u Mácháče prošli jsme se tedy půlhodinku po pláži Máchova jezera a zkusili teplotu vody, nakoupání to ještě moc nebylo.

Po odjezdu směrem na Českou Lípou jsme zajeli do osady Provodín. Zde jsou situována celkem tři osamělá skaliska tzv. Provodínské kameny. Pouze však jedna skála je veřejnosti přístupná a je místním českým obyvatelstvem nazývána Spící panna. Skála skutečně připomíná, obzvláště z větší vzdálenosti hlavu spící dívky s bohatě nakadeřenými vlasy s obličejem k obloze. Bohužel je tedy vidět pouze hlava, ostatní je již skryto pod peřinou tvořenou terénem, to je určitě škoda. Výstup je krátký ale docela náročný, použití horolezeckého termínu tří pevných bodů je zde zcela na místě. Na příkrých až strmých svazích se vyskytují skalní stěny, mrazové sruby vč. úpatních skalních hald. Nezalesněný skalnatý vrchol je porostlý teplomilnou květenou a požívá ochrany coby přírodní památka, úpatí je zarostlé listnatým lesíkem, je zde pěkný rozhled a výstup na tuto skálu stojí opravdu za tu malou námahu.

Po této ranní rozcvičce jsme odjeli dále do obce Sosnová, jež se nachází těsně před Českou Lípou. Obec je motoristické veřejnosti známá svým Autodromem. My jsme se však vydali opačným, západním směrem a pěknou lesní cestou se dostali na červenou turistickou trasu směřující z České Lípy do obce Zahrádky. Podél skalních útvarů a tzv. Skautských skal s pamětní deskou na tragicky zemřelou mladou dívku a kde dodnes evidentně táboří skauti a trampové, jsme došli k Robečskému potoku a romantickým údolím ve stínu mohutných stromů jsme pokračovali podél potoka po naučné stezce, pojmenované dle názvu tohoto údolí Peklo. I přes panující vedro zde u vody a ve stínu bylo příjemně a krásnou, klidnou procházku mimo jiné i přes vytesanou tzv. Skalní chodbu a zámeckou oboru jsme chtěli ukončit občerstvením v obci Zahrádky. Bohužel pro nás, byly však oba hostince z důvodu přerušení dodávky el. proudu uzavřené, takže jsme museli popojít ještě asi 1,5 km do plánovaného definitivního cíle a to bylo parkoviště u hostince Na staré poště u Novozámeckého rybníka. Zde však byla otevřena jenom hospoda Na Kovárně, která nebyla vůbec připravena na takové množství žíznivých

a hladových poutníků, po delší době se však přece jenom všichni dočkali. Našli se i takoví, kteří nehudrali na pomalé občerstvení a neschopnou obsluhu, nečekali se založenýma rukama, ale naopak značným dílem přispěli k urychlení tohoto procesu. Chtěl bych zde vyzdvihnout zejména Janu Uhlířovou, která s výkřikem „v hospodě jsem odmala“ skočila k pípě na výpomoc při čepování piva a dále Marušku Semerákovou, naši „paní doktorku z Náchoda“, která roznášela krokem mladice pivo nejžízlivějším. Ještě jednou díky, bylo to prima. No a přes neplánované zpoždění, kdy na dotazy, kdy asi přijedeme do Solnice jsem jenom sliboval, že „za světla“, jsme si na závěr neodpustili krátkou prohlídku Novozámeckého rybníka. Tento rybník je ornitologickou rezervací, dle ochránců zde hnízdí mimo jiné i minimálně dva páry mořských orlů. Napájící řeka Ploučnice vytéká z rybníka hlubokým umělým řečištěm, tzv. Novozámeckou průrvou vytesanou v pískovci, pěkné, stojí za zhlédnutí. Potom jsme už opravdu museli vyrazit směrem k domovu, díky řidiči panu Hejzlarovi cesta rychle a v pohodě utíkala a do Solnice jsme dorazili, díky dlouhým dnům, opravdu ještě za plného svitu sluníčka před dvacátou hodinou.

Závěrem děkuji všem za projevovaný zájem o navštívené lokality, za Vaši dochvilnost při odjezdech, myslím, že jsme byli dobrý kolektiv a doufám, že každý si během zájezdu našel něco zajímavého, na co bude rád vzpomínat. Jsem také rád, že nedošlo během našeho putování k žádné nehodě a úrazu, což je asi vůbec nejdůležitější. A na plný závěr chci podotknout, že jsme během těch čtyř dnů nemohli zdaleka navštívit a poznat veškeré zajímavosti a krásy Kokořínska, je tu spousta dalších atraktivních lokalit, skalních roklí a bludišť, památek lidové architektury, skalních obydlí, jeskyň, rozhleden a historických památek. Tak třeba někdy příště.....

S pozdravem turistice a Kokořínsku zdar ! Honza Tomáš.

Sepsal: Honza Tomáš

Fotky: Pepa Rak

Cyklozájezd Domažlicko a zrušené Bavorské železnice

2.-6.srpna 2017.

Vedoucí: Jana a Ríša Konířovi z Jičína, za KČT Solnice Jan Tomáš

Ve středu dne 2.srpna jsme již ve 4.45 hod. ráno vyrazili postupně nejdříve z Náchoda a potom následně z dalších plánovaných nástupních míst na cyklozájezd po Bavorských zrušených železnicích. Cyklozájezd byl pořádán KČT Solnice ve spolupráci s CK Hoška Tour Lázně Bělohrad pod vedením osvědčených průvodců, kterými byli opět manželé Jana a Ríša Konířovi z Jičína.

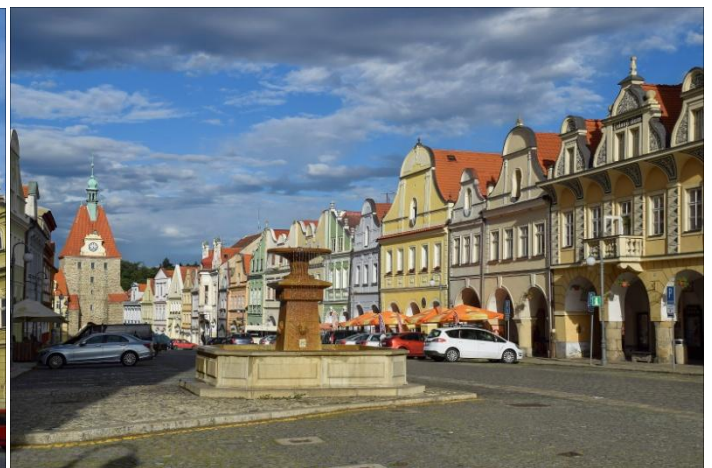
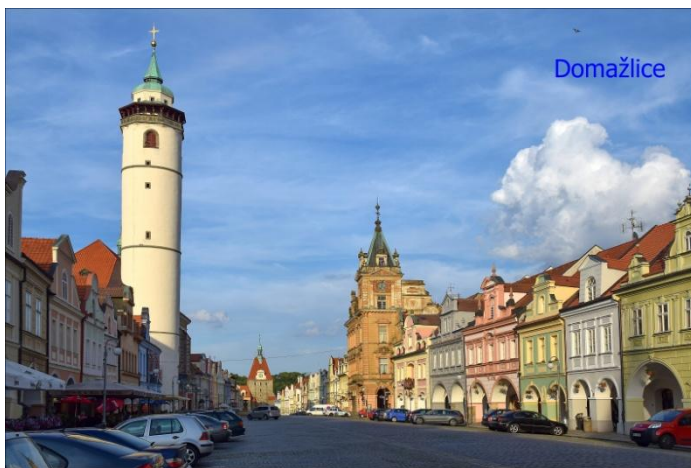

Solnice 2.8.2017 - 6,03
Cyklozájezd - Domažlice a zrušené Bavorské železnice

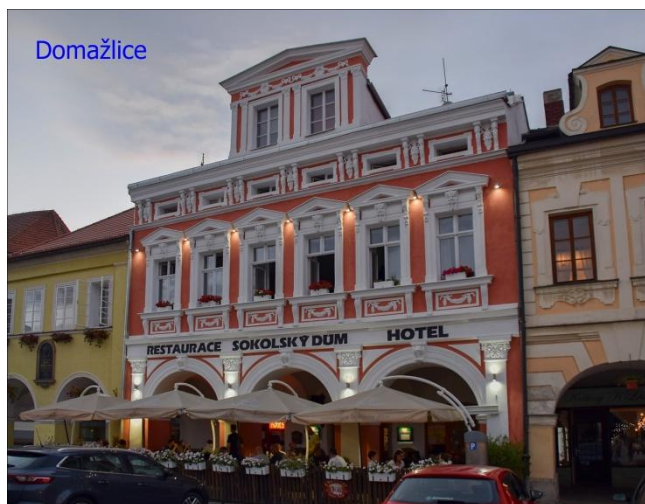

Díky dochvilnosti účastníků se podařilo bez větších problémů naložit všech 42 lidí a hlavně také všechna kola do cyklovleku a pouze s menším zpožděním, které neohrožovalo naplnění programu prvního dne, jsme dorazili do místa našeho dočasného bydliště a to do pěkného

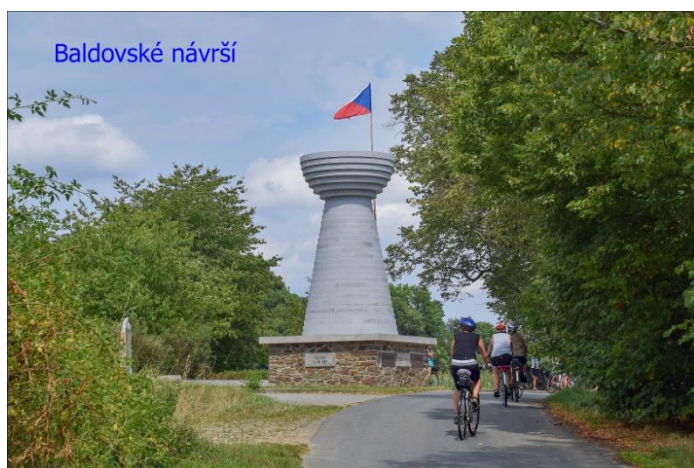
chodského města Domažlice. Krátce o městě - jedná se o bývalé okresní město s cca 11 tis.obyvatelem situované 15 km od Folmavy - -hraničního přechodu do SRN. Při příjezdu do Domažlic – srdce Chodska už z dálky vítají návštěvníky siluety dvou věží,z nichž jedna patří Chodskému hradu, v němž sídlí Muzeum Chodska s bohatými etnografickými sbírkami, druhá je součástí arciděkanského kostela Nanebevzetí Panny Marie. Krásné a prostorné Chodské náměstí je lemováno nádhernými měšťanskými domy s podloubími. Náměstí a celé vnitřní město je městskou památkovou rezervací.Každý druhý srpnového víkend se zde konají Chodské národopisné slavnosti,jejíž součástí je i slavná Vavřínecká pouť na návrší Veselá hora u kostela sv.Vavřince.Této akce se pravidelně zúčastňuje na 30 tis.návštěvníků.Tolik v kostce o Domažlicích.

Naše ubytování bylo,vzhledem k počtu účastníků,ve dvou objektech situovaných přímo na náměstí.Většina účastníků byla ubytována v hotelu Sokolský dům,zbytek v penzionu „ U Chodského hradu“. No a jelikož je celé domažlické náměstí prakticky „podsklepeno“, je tam zákaz vjezdu autobusů,museli jsme zaparkovat na autobusovém nádraží a donést si cca 300m zavazadla na ubytování.

A potom zpět k autobusu a konečně první výjezd na kolách okolím města. Nejdříve po silnici směrem na Týnské Předměstí a potom nejdříve mírnější a posléze strmější stoupání na vrch Baldov. I když to bylo pro většinu účastníků, po sezení v autobuse, docela náročné, stálo to opravdu za to, z Baldovského návrší ve krásný výhled na Domažlice a okolí i na vzdálenější Český les, je zde umístěn i památník bitvy u Domažlic / monumentální žulový kalich o výšce 6m a váze více než 50 tun/, která se zde odehrála 14. srpna 1431 v rámci páté křížové výpravy do Čech, kterou vedl kardinál Julio Cesarini. Husitská vojska pod vedením Prokopa Holého zde dosáhli triumfálního vítězství nad křižáky.

Z vrchu Baldov vede přímou trasou do Domažlic také 1,5 km dlouhá tzv. Sochařská stezka. Další trasa pokračovala pěkným sjezdem a dále „příjemným“ terénem, převážně po komunikacích s mizivým provozem nebo cyklostezkách přes malebné vesničky až ke Klenčí pod Čerchovem. Mírná většina účastníků, zde odbočila a absolvovala pohodový úsek přímo do Trhanova, kde byla avizována dobrá restaurace. Zbytek, i přes upozornění průvodce, že budeme cca 5 km poměrně strmě stoupa, se vydala přes Klenčí na vrch Výhledy. A Říša

nelhal, stoupání bylo dlouhé a náročné, naštěstí nás před spalujícím sluníčkem většinu trasy chránily stíny hustých lesů. Peleton se značně roztáhl, ale nakonec jsme šťastně dorazili na Výhledy, kde prý často sedával J.Š. Baar a pozoroval odtud se zalíbením svůj milovaný rodný kraj, na jeho počest byl zde vybudován spisovatelův pomník. I my jsme se kochali výhledy do krajiny Domažlicka.

Po odpočinku jsme za námahu při výjezdu dostali super odměnu a to v podobě krásného sjezdu po nové silničce serpentinami přímo do obce Trhanov k opravdu útulné restauraci U Svatého Jána, kde jsme se setkali s ostatními účastníky našeho výletu, kteří se zde již delší dobu zdárně občerstvovali. Ve stylové restauraci jsou nádherné interiéry, m.j. i „velkoformátové“ obrazy z chodských dějin od malíře Špilara. V obci se nachází i původní Lamingenův zámek /nyní nepřístupný/. Zde nutno dodat, že z dějepisu známe, že na Chodsku za všechno může Lomikar, přesněji celým jménem Volf Maximilián Lamingen, který se postupně snažil zbavit Chody jejich prastarých privilegií a na zdejším trhanovském zámku zemřel v roce 1696 a to opravdu takřka přesně rok po popravě Jana S. Koziny

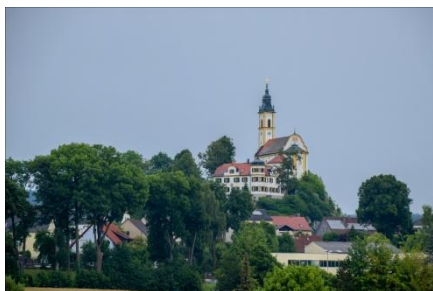

.Z Trhanova jsme postupně odjížděli již směrem zpátky na Domažlice, většina účastníků ještě vystoupala nad obcí Petrovice na vrch Hrádek, kde je umístěn pomník J.S.Koziny a u restaurace obří socha chodského psa. Odtud po sjezdu na st.silnici jsme již zahlédli siluety obou věží a po průjezdu Hořejším Předměstím jsme všichni šťastně dorazili na domažlické náměstí. Po odpočinku se většina účastníků vydala na poznávací obchůzku po městě, kde se na náměstí a nejbližším okolí nachází spousta hospůdek, občerstvovacích a kulturních zařízení.

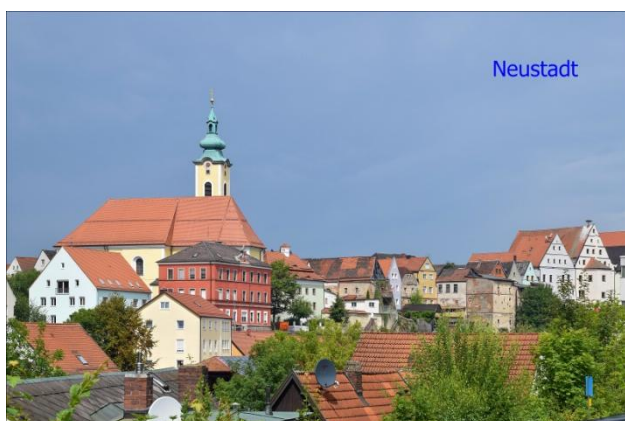
Druhý den našeho cyklistického putování jsme po naložení kol do cyklovleku již vyrazili směrem na Bavorsko na cyklostezku s názvem Bocklradweg, cyklotrasa je vybudována po tělese zrušené úzkokolejné železnice v Hornofalckém lese mezi Eslarnem a Neustadtem, měří 55 km. Trasa procházela převážně rovinatým nebo mírně klesajícím terénem opravdu po tělese bývalé železnice, v některých zejména lesních úsecích, byl zřetelný vyvýšený násyp nebo ojediněle také zářezy do terénu. Na trase jsou informační panely nebo také minimuzea, která fotografiemi představují tyto železnice za provozu, byly to idylické časy mašinek a páry, ale ukazují také, že v této oblasti Hornofalckého lesa provoz dráhy nebyl, vzhledem ke klimatickým podmínkám v zimě a množství sněhu, vůbec jednoduchá záležitost.

Kromě lesních úseků jsme míjeli městečka na trase – Pleystein s kostelem na ostrohu z růžového křemene, Floss s barokním kostelem a synagogou, Vohenstrauss se zachovalým renesančním zámekem v původní podobě z roku 1593 apod.

Cílové městečko Neustadt an der Waldnaab je nejmenší okresní město Bavorska, na náměstí jsou pestrobarevné měšťanské domy a dále dvě zámecké budovy připomínající 250 let trvající panování rodu Lobkowitz.

Nemohli jsme se však věnovat prohlídce, neboť jsme ještě v rámci zpáteční cesty autobusem měli v plánu absolvovat prohlídku bývalého koncentračního tábora a hradu v městečku Flossenburg, což jsme nakonec zvládli. V místě koncentračního tábora Flossenburg, který byl vybudován v roce 1938, jsme navštívili památník se zachovalou správnou budovou, částí ubykací, hlídkové věže, krematoria apod. Po vstupu do areálu táborovou branou, shlédnutí vnitřní expozice, prostorného apelplacu, krematoria, pyramidy z popele atd. asi málokdo z nás nepodlehli tísnivým pocitům z tohoto tragického místa, kde v letech 1938 – 1945 bylo vězněno na 100 tis. vězňů, z nichž na 30 tis. zde přišlo o život. Převážná část vězňů pracovala v místních lomech na žulu, od roku 1943 přechází tábor na zbrojní výrobu na dílech pro letadla Messerschmidt. Při osvobození tábora 23. dubna 1945 zde američtí vojáci našli již jen 1500 smrtelně nemocných, všechny ostatní vězně vyhnala SS na pochody smrti směrem na jih. Táborem prošlo i několik tisíc Čechoslováků.

Koncentrační tábor Flossenburg

Závěrem jsme v této obci absolvovali daleko radostnější záležitost a to výstup a prohlídku hradu Flossenburg. Jedná se o romantickou impozantní zříceninu hradu z bílého kamene na skalním ostrohu, z jedné strany je již opuštěný lom. Počátky založení hradu spadají do doby románské a to kolem roku 1100. Do poloviny 17. století byl nedobytnou pevností, později ztratil na významu, byl opuštěn, postupně chátral a změnil se časem na současnou poměrně rozsáhlou a velmi romantickou zříceninu s pěkným výhledem na městečko a okolí. Tak tohle byla opravdu pěkná tečka za naším putováním v rámci druhého dne cyklozájezdu. Pak jsme ještě zhruba 1 hod. odpočívali a sledovali krajinu během cesty autobusem do Domažlic.

Hrad Flossenburg

Úplnou tečkou druhého dne bylo posezení při kytarě a písničkách našeho milého průvodce Richarda Koníře, někteří se opět věnovali různým zážitkům a radovánkám po městě.

Třetí den /pátek/ jsme opět naložili kola a vyrazili autobusem do městečka Schonsee, kde začíná jedna z prvních vybudovaných cyklostezek v Hornofalckém lese, nazvaná Stezka přátelství dlouhá cca 50 km. Trasa vedla opět romantickou krajinou podhůří Falcké části Českého lesa s malebnými vesničkami hrázděnými domy, kamennými zemědělskými objekty a kostelíčky na návrších. Cyklostezka je opět vedena z převážné části po bývalé železniční trati, proto se vyhýbá centřům obcí, ale jsou zde zachovány v původním rozsahu násypy, zářezy do terénu, mostky, strážní domky a objekty bývalých nádraží. Také z půvabné obce Schonsse jsme vyrazili z prostoru bývalého nádraží a nejdříve rovinným a později i členitým terénem jsme dorazili na cca 15 km nad městečko Oberwiechtach / v prostoru býv. nádraží je muzeum a je zde i umístěna jedna z původních lokomotiv, hrozně tady také voněly ve venkovním stánku opékané klobásky – taky zážitek/, odsud jsme už jenom stále klesali.

U obce Obermurach jsme krátce před sebou zahlédli na vyvýšenině zachovalou zříceninu hradu stejného jména, ale vzhledem k pokročilému času jsme k němu neodbočili. Ten den bylo totiž docela teplo až vedro, autobus nás čekal až zhruba na 30 km trasy, tak jsme byli opravdu rádi, když jsme k němu dorazili a ocenili jsme občerstvení servírované našim ochotným řidičem za Kč. Další úsek již probíhal pohodově zase mírným klesáním až do cíle dnešního dne a tím bylo krásné historické městečko Nabburg situované na řece Naab. Vzhledem k tomu, že již bylo pozdní páteční odpoledne, byl závěrečný průjezd městečkem, vzhledem k velmi husté dopravě docela dramatický, ale nakonec jsme všichni šťastně dorazili za řeku Naab, kde nás u sportovního střediska již čekal autobus. Po naložení kol do cyklovleku

jsme pěšky vyrazili na prohlídku historického středu města, relaxace, výborná zmrzlina atd.

Potom už bylo vše na našem řidiči, který nás bezpečně dopravil do „našich“ Domažlic. Večer zase proběhlo v hotelu Sokolský dům posezení při kytáře za hojné účasti vč. majitele hotelu.

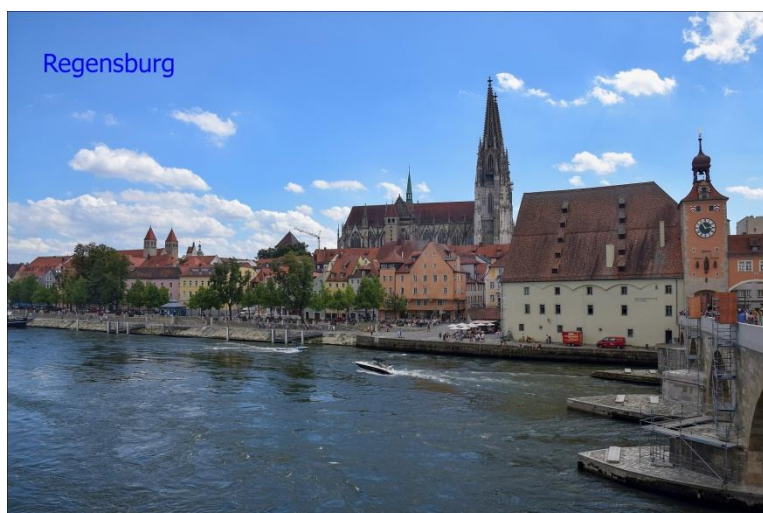

Předposlední den /již sobota/ jsme po snídani odjeli do městečka Falkenstein.

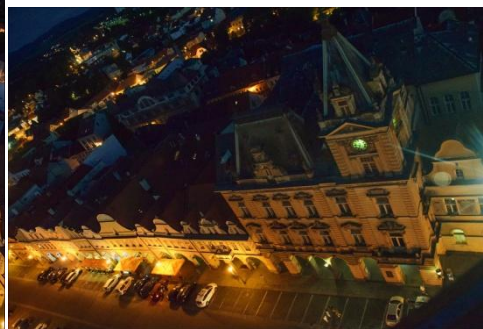

Odkud jsme vyrazili na kolách opět po tělese bývalé železnice, zase převážně mírným klesáním velmi malebnou krajinou do centra zdejšího kraje, a to historického města Regensburg neboli Řezno, nazývané městem králů a císařů, v současné době je univerzitním městem a sídlem biskupa. Že je to opravdu velké město, jsme již poznali na délce jeho

předměstí, která jsme postupně projížděli a tak trochu i při hledání autobusu, s kterým jsme se nakonec kupodivu šťastně setkali. Po naložení kol jsme pod vedením naší průvodkyně Jany Konířové absolvovali pěší poznávací procházku historickým středem města, které je zapsáno na Seznam kulturního dědictví UNESCO. Prošli jsme se i po kamenném mostě z roku 1135, odkud je pěkný pohled na město, zejména na Dóm- katedrálu sv. Petra, který byl postaven během 13.-14. století. Seznámili jsme se i s dalšími významnými památkami a objekty, jako je bazilika sv. Jakuba, Stará radnice se stálým říšským sněmem a staré rodové domy a věže, jako je třeba tzv. Goliášův dům a Golden Turm /Zlatá věž/. Na závěr jsme neodolali a ochutnali zdejší vyhlášenou specialitu, a to opečené klobásky se zelím – opravdu výborné, zejména v kombinaci s pivkem.

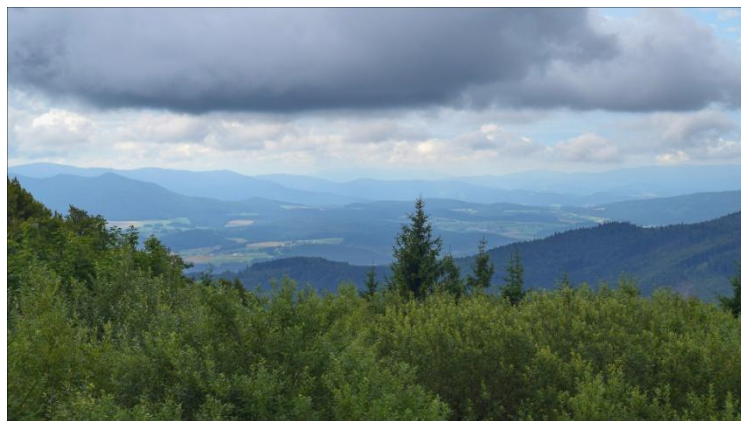

Potom už urychleně nástup do autobusu a cesta do Domažlic na poslední večer. A ten si každý užil podle svého, příležitostí k tomu je zde opravdu hodně. Raritou města Domažlic je zdejší ponocný, který vždy v pátek a v sobotu zde na náměstí, v rámci zachování starobylých zvyků a podpory cestovního ruchu, vybaven pláštěm Rakousko-Uherské císařské armády, zde skutečně „živě“ zpívá. Této funkce se ujal zdejší kostelník kostela P. Marie pan Roman Holub. A právě u něho si aktivnější účastníci z našich řad objednali noční výstup a prohlídku večerních Domažlic z věže arciděkanského kostela Panny Marie, která je jednou z dominant města. Tyčí se do výše 56m a vzhledem k nestabilnímu podloží je vychýlena o cca 60 cm. Věž má dvanáct pater a k vrcholovému ochozu je celkem 194 schodů. Ve zvonici jsou instalovány hned tři zvony s názvy Zikmund, Marie a Pavel. Výhled na večerní Domažlice byl moc pěkný, což je doloženo i fotograficky. Někteří z nás na závěr navštívili i pivnici s několika druhy zdejšího piva, po vypití dvou patnáctistupňových černých piv se mi zdejší, již tak vychýlená věž, zdála ještě mnohem vychýlenější a tak jsem si raději již další pivo nedal. Ale zase se moc dobře potom spalo.

V poslední den /neděle/ jsme měli odjet autobusem do Capartic a odtud vystoupat na kolách na nejvyšší vrchol Českého lesa Čerchov. Díky naší aktivitě jsme si zajistili přes jednoho zaměstnance hotelu Sokolský dům povolení výjezdu autobusem od samotného ředitele zdejších městských lesů až na samý vrchol Čerchova 1042 m n.m., čímž jsme se vyhnuli opravdu náročnému a pro některé z nás zničujícímu stoupání a dřině. Nakonec sám pan ředitel vyrazil s námi a díky šikovnosti našeho řidiče jsme skutečně vyjeli v pohodě až na samý vrchol. Na rozlehlém vrcholu je stylová restaurace a vyhlídková Kurzovní věž s kruhovým rozhledem a výhledem na Domažlice, Plzeň, Přimdu, Velký javor apod. Za velmi dobré viditelnosti jsou odsud prý vidět i Alpy včetně 230 km vzdálený Dachstein. Nám však tento den počasí nepřálo a rozhledy byly po ránu minimální. Do roku 1990 byl vrchol nepřístupný a obsazený armádou, na vrcholu a v jeho okolí je ještě značné množství chátrajících vojenských objektů. Během cesty autobusem a pobytu na vrcholu Čerchova jsme se od ředitele lesů dozvěděli mnoho zajímavého o zdejší kraji, o současnosti i minulosti, zejména nám podrobně líčil poměry, historky a zajímavosti z dob železné opony, kdy zde vládla armáda. Tento člověk je opravdu patriot a znalec zdejšího kraje, navíc opravdový lesní odborník a co je sympatické i aktivní činovník domažlického odboru KČT, který byl založen jako jeden z prvních v Čechách.

Po návštěvě Čerchova a rozloučení s p.ředitelem jsme nastoupili již na bycikly a nejdříve delším sjezdem a potom kupodivu i delším stoupáním vyjeli na zlomový bod trasy, odkud jsme již poměrně příkře klesali po lesních asfaltových cestách směrem na Českou Kubici. V tomto úseku došlo také k jedinému pádu, které postihlo jednu z našich účastnic, naštěstí to ještě dobře dopadlo a mohla sama, sice s bolestivými odřeninami dojet až do cíle. Před Č.Kubicí jsme ukončili úsek s větším klesáním a pohodovou lesní cestou, vedenou převážně po vstevnici, dorazili k rybníku Babylon.

Jedná se o opravdu větší rybník ležící ve známé turisticky atraktivní lokalitě, nachází se zde rekreační areál s přírodním koupalištěm, vlaková zastávka a je zde také autokemp. Pro zajímavost - kolem tohoto areálu je vedena naučná stezka zvaná Čertova, na které se nachází m.j. i tzv. Čertův viklan, je to poměrně velký skalní blok, který se kdysi kýval několik desítek cm na obě strany, ale v 60. letech 19. století ho údajně italská dělníci při stavbě trati do Bavorska rozhoupali tak, že vypadl ze své osy a znovu se ho podařilo až v roce 2009 osadit za přispění známého Ing. Pavla Pavla. Po prohlídce Babylonu a občerstvení jsme se vydali již na opravdu poslední úsek našeho cykloputování do cca 10 km vzdálených Domažlic. Jedná se o opravdu zajímavý pohodový a rovinatý úsek po asfaltové cyklostezce. U obce Havlovice jsme ještě obdivovali

unikátní viadukt převádějící náhon řeky Bystřice a naší cyklostezku přes železniční trať, ale to již jsme přijížděli na předměstí Domažlic a absolvovali poslední stovky metrů do vlastního města na nám již velmi dobře známé parkoviště, odkud jsme předtím každý den vyráželi na trasy. Při odjezdu z Domažlic jsme se rozloučili s městem, kde jsme prožili pěkné chvíle a brzo nám zmizely i obě známé dominanty města. Zpáteční cesta probíhala zpočátku v pohodě a podle harmonogramu, bohužel na dálnici před Berounem došlo k nehodě a tím se celý provoz směrem na Prahu prakticky skoro zastavil a zde jsme se skoro jeden a půl hodiny zdrželi. Potom už jsme bez větších problémů bezpečně dorazili do Prahy a následně Hradce Králové a postupně se loučili s jednotlivými účastníky našeho cyklozájezdu. Jako poslední vystupovali účastníci z Náchoda a kolem 21.00 hod.

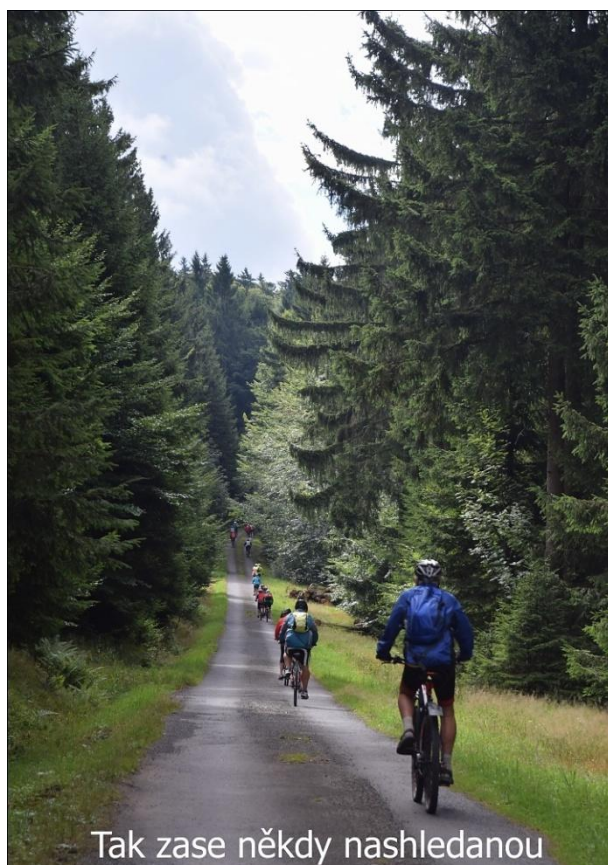

Závěrem chci poděkovat našim průvodcům manželům Janě a Ríšovi Konířovým za skvělé vedení zájezdu, maximální snahu a ochotu, všem účastníkům za pohodové jednání, toleranci a vzájemnou ohleduplnost na cyklostezkách i mimo nich. Pokud bych se pokusil tento cyklozájezd nějak souhrnně zhodnotit, poznali jsme v rámci zájezdu zase trochu jiný a určitě zajímavý kraj, ubytování bylo pro nás turisty až docela dost nadstandardní. Je určitě škoda, že díky časově dosti náročným přejezdům do Bavorska vč. nakládky a vykládky kol nebylo více času na zastávky a prohlídky zajímavostí na jednotlivých trasách a bylo vše tak trochu uspěchané. Sportovní stránka na tomto cyklozájezdu byla asi dominantní, to ostatní vč. kultury jsme si museli vynahradiť opravdu až v přívětivých Domažlicích. Co se týče náročnosti, myslím, že alespoň pro trochu trénované cyklisty to bylo bez problémů a dalo se to v pohodě zvládnout.

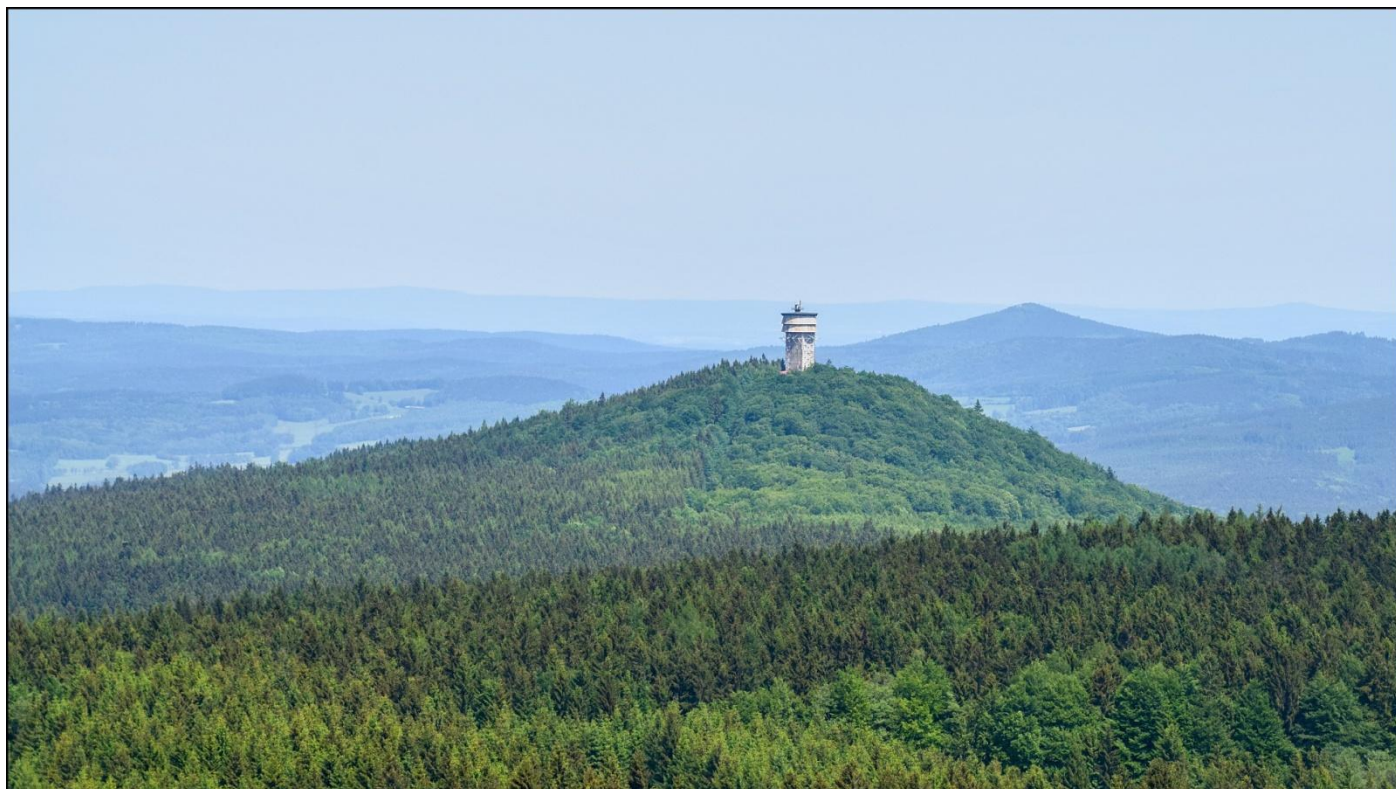
Zapsal : Jan Tomáš

Foto: Josef Rak

Tak zase někdy nashledanou

Turistický zájezd KČT Solnice do Českého lesa

18. - 21. 5. 2018

Vedoucí: Tomáš Jan

V pátek dne 18.5. jsme vyrazili v 5.00 hod.ráno z Rychnova n.Kn. a postupně autobus přibíral další účastníky na trase Solnice-Dobruška-Náchod, posledním nástupním místem byl Hr.Králové. Díky dochvilnosti účastníků nedošlo k žádnému zdržení a mohli jsme včas a v plném počtu vyrazit směr Praha a Domažlice. První krátká zastávka byla před Prahou.Pražský okruh jsme projeli v pohodě a vyrazili směrem na Plzeň,na dálnici jsme absolvovali za Prahou ještě „odpočinkovou zastávku řidiče“. Na parkoviště do střediska Chodska – pěkného města Domažlic jsme dorazili krátce po 11 hod. Zde jsme si dali v rámci procházky a oběda 2,5 hod.rozchod. Krátce o městě - jedná se o bývalé okresní město s cca 11 tis.obyvatelem situované cca 50 km od Plzně a 15 km od Folmavy - hraničního přechodu do SRN. Při příjezdu do Domažlic – srdce Chodska už zdaleky vítají návštěvníky siluety dvou věží,z nichž jedna patří Chodskému hradu, v němž sídlí Muzeum Chodska s bohatými etnografickými sbírkami,druhá je součástí arciděkanství kostela Nanebevzetí Panny Marie. Krásné a prostorné Chodské náměstí je lemováno nádhernými měšťanskými domy s podloubími. Náměstí a celé vnitřní město je městskou památkovou rezervací.Každý druhý srpnového víkend se zde konají Chodské národopisné slavnosti,jejíž součástí je i slavná Vavřínecká pouť na návrší Veselá hora u kostela sv.Vavřince.Této akce se pravidelně zúčastňuje na 30 tis.návštěvníků.

O půl druhé jsme odjeli z krásných Domažlic do cca 11 km vzdálené obce Pec pod Čerchovem. Odtud krátce po 14 hodině již pěšky družstvo A /dále dr. A/ pod vedením Pepy Jirsy vyrazilo na Čerchov, což je nejvyšší vrchol Českého lesa o nadmořské výšce 1042 m n.m. Strmý výstup v délce 4,4 km s převýšením přes 500m, po sezení v autobuse opravdu hodnotný výkon. Ostatní, kteří si netroufli zdolat tuto trasu, pokračovali autobusem do vesničky Trhanov, kde jsme si prohlédli z venku Lomikarův zámek, který je v současné době uzavřen. V tomto svém zámku Lomikar přesně rok po popravě Jana Sladkého-Koziny v roce 1696 zemřel a traduje se, že se tak Kozinova výzva „do roka a do dne na Boží soud“ vyplnila. Ale my jsme se více věnovali prohlídce a občerstvení ve stylové hospůdce „U Jána“ se zachovalým starým inventářem a různými archiváliemi vč. velké původní pece. Jsou zde nainstalovány velkoformátové obrazy s motivy s chodských dějin. V

neposlední řadě zde čepují i dobré pivo,takže zdejší hospoda je vyhlášená a opravdu stojí za návštěvu.

Po necelé hodině jsme však již museli pokračovat dále a příjemně stráveným stoupáním v pohodě autobusu jsme hezkou silničkou vystoupali přes Chodov na Výhledy a v Caparticích jsme zajeli na parkoviště. Zde jsme krátce počkali na sjednaného průvodce, kterým byl sám ředitel Městských lesů Domažlice pan Ing. Jan Benda, který k nám přistoupil a díky jemuž jsme mohli absolvovat zhruba 6,5 km výjezd na Čerchov v sedadle autobusu. Po úzké, místy panelové cestě jsme ocenili schopnosti našeho pana řidiče a dále výklad pana Benda ohledně zdejších lesů a přírody vč. současné aktuální problematiky výskytu kůrovce. Při dojezdu na vrchol Čerchova jsme se vítali s našimi borci ze dr. A, kteří již dorazili, případně docházeli, na vrchol. Prostě to časově díky jejich dobré fyzice perfektně vyšlo. Pan Benda nám otevřel zdejší rozhlednu -Kurzovu věž a tak jsme mohli po 129 schodech vystoupat na rozhledovou plošinu ve výšce 16m. Zde nám zhruba hodinu vykládal o zdejším kraji, jeho minulosti a ostatních zajímavostech. Tento člověk je opravdu místní patriot a z titulu své funkce i opravdový lesní odborník a navíc i aktivní činovník domažlického odboru KČT, který byl založen jako jeden z prvních v Čechách. Do roku 1990 byl Čerchov nepřístupný a obsazený armádou. Ještě dnes je na vrcholu a v jeho okolí několik značně chátrajících vojenských objektů, jejichž ekologická likvidace si vyžádá značné náklady. Po již společném sjezdu z vrcholu Čerchova jsme se na parkovišti rozloučili s pocity díky s panem ředitelem a na základě jeho rady jsme se vydali nejkratší trasou do místa našeho ubytování. Po místních uzounkých silničkách silně připomínajících, že se co nevidět objevíme s autobusem na dvoře některé hájenky, jsme krásnou nedotčenou

přírodou nakonec šťastně došli kolem 18 hod.do Rybníka,tedy ne do některého po cestě,ale skutečně do obce Rybník s velkým R,kde jsme měli zajištěno ubytování. Po ubytování a dobré večeři proběhl první večer většinou formou individuálních procházek po obci.Pepa Vanický potom ještě na pokoji „ladil“ kytaru na druhý večer.

Druhý den našeho putování jsme vyrazili společně přímo z rekr.střediska Rybník po červ.tur.značce přes osadu Závist k prameni Radbuzy.Pramen se nachází na západním svahu Pivoňských hor v nadm.výšce 689 m n.m.,jedná se o opravdu kouzelné místo v lesích. Pramen byl členy KČT upraven a byl zde vybudován dřevěný altánek.Po odpočinku jsme vystoupali přes rozcestí Liščí domky /místo zaniklé osady/na zříceninu hradu Starý Herštejn,která se nachází na poměrně strmém skalnatém kopci o nadm.výšce 878 m n.m. na historické česko-hornofalcké

hranici. Z hradu zbyly dva pásy vyzděných příkopů, zbytky zdí a věže a zřícenina situována uprostřed lesů je docela romantická. Z hradu jsme sestoupili do Vranovského sedla, dr. A pokračovalo po hřebeni Českého lesa zajímavými partiemi přes vrcholy Velká skála, Škarmanka /nejvyšší bod trasy 888 m n.m./, Tyrolka, Haltrava na rozcestí Sádek. Odtud absolvovali náročný prudký sestup do cíle, jímž bylo městečko Klenčí pod Čerchovem, celková délka trasy cca 18 km, dr. A a zejména vedoucímu Pepovi Jirsovi patří velké uznání, jste dobří. Družstvo B si, vzhledem k dostatku času pohodově odpočinulo na sluníčku ve Vranovské sedle a odsud jsme již jenom sestoupili do malebné vesničky Pivoň, kde nás čekal autobus, celková délka trasy dr. B cca něco přes 10 km. Nutno podotknout, že na obou trasách nebyla, kromě napití se vody z pramene Radbuzy, žádná možnost občerstvení.

Pro zajímavost, je zde mimo jiné také augustiánský klášter, architektonicky snad druhý nejceněnější v Čechách, v současné době je však nepřístupný a v rekonstrukci. Z Pivoně jsme potom odjeli přes Poběžovice a Postřekov do Klenčí pod Čerchovem, kde jsme po prohlídce obce počkali v pohostinné restauraci na příchod dr. A. V Klenčí je jinak inf. středisko dále Muzeum J. Š. Baara s jeho rodnou komůrkou, je zde také Dům přírody Českého lesa a kostel sv. Martina, kde odpočívá v rod. hrobce i pověstný Lomikar. Dr. A bylo žíznlivé a proto zavítali po sestupu do Klenčí hned do první „horní“ hospody, ale nakonec jsme se všichni šťastně sešli na náměstíčku u autobusu. Vzhledem k tomu, že bylo ještě poměrně dost času, tak jsme vyjeli autobusem ještě na vyhlídku tzv. Výhledy, odkud zhlížel Jindřich Šimon Baar s oblibou a často na svůj rodný kraj a kde má také vybudován památník. Odtud jsme se ještě cca 1,5 km prošli po rovině k parkovišti a krátce poseděli v hezkém a slunečném podvečeru ve venkovním posezení místní hospůdky. Na závěr jsme odjeli po již známé trase z prvního dne do pohostinné náruče našeho rekr. střediska Rybník. Navečer část účastníků využila možnosti zahrát si kuželky a ostatní si zazpívali při kytáře našeho obětavého Pepy Vanického.

Třetí den našeho putování Českým lesem /neděle/ dr. A vyrazilo přímo z rekr. střediska Rybník nejkratší cestou do Bavorska po cyklotrase a přes turist. hraniční přechod Švarcava-Schwarzach do městečka Stadlern. Dr. B se usadilo v autobuse a přesunulo se přes nejbližší silniční hran. přechod Železná – Waldfrieden a dále přes obce Eslarn, předm. Schonsee a Dietersdorf také do městečka Stadler, kam jsme dorazili před desátou hodinou. Samozřejmě jsme tu byli, díky rychlému autobusu, dříve než dr. A a tak jsme po krátké prohlídce

náměstíčka a kostela vyrazili pěšky na plánovanou trasu s tím, že nás stejně brzo dravci z dr. A dojdou. Na to, že bylo nedělní odpoledne, nebylo nikde ani živáčka, říkali jsme si, že snad tady vymřeli nebo mají případně snad zákaz vycházení. No nic, značka nás vedla historickou křížovou cestou na Kalvárii situovanou těsně nad městečkem a dále jsme procházeli krásnou scenérií mezi skalkami, borůvkám a bílé kvetoucími brusinkami- úžasné. Po této ranní idylce jsme již poměrně strmě stoupali na a nakonec i vystoupali na zříceninu hradu Reichenstein, dochovala se tady pouze část obvodové hradby a zbytek věže /bergfritu/, výhledy jsou zde značně omezeny vzrostlými stromy.

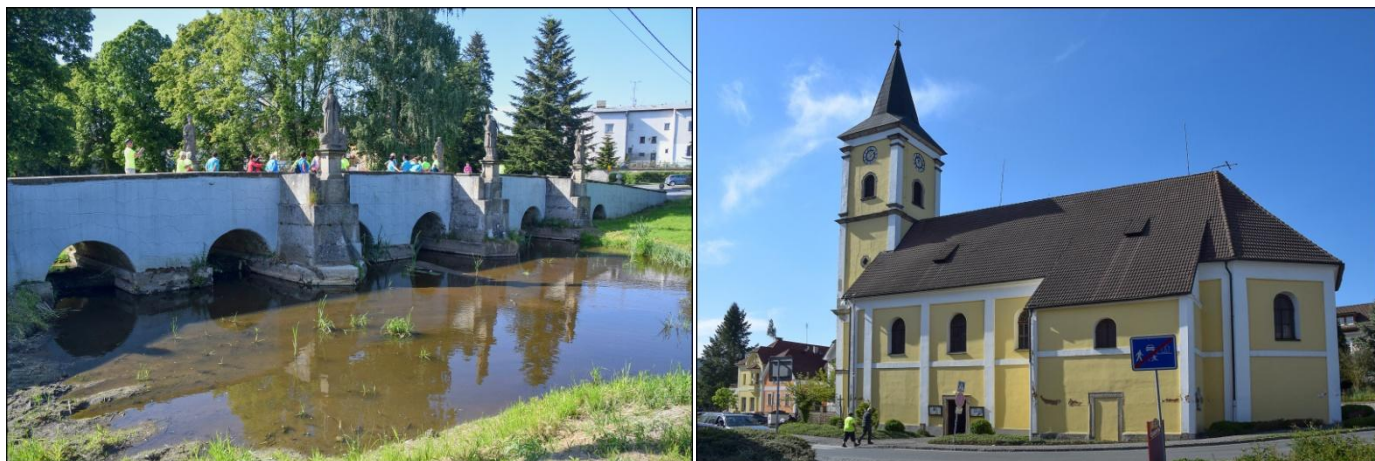
Dále jsme procházeli pohlednými lesními partiemi k rozhledně Bohmerwaldturm na vrcholu kopce Ebene 894 m n.m. Již ze vzdálenosti cca 1 km od rozhledny jsme slyšeli hudbu a veselí. No a když jsme dorazili pod samotnou rozhlednu, zjistili jsme, že je zde v plném proudu oslava, možná pouť. Bylo tady množství lidí, stánky s občerstvením /voněly tu krásně ty jejich bílé klobásky/ a nechyběla tady ani kapela asi 12 muzikantů oblečených v typických kraťasech a bílých podkolenkách. Taky jsme pochopili, proč dole v městečku nebyla „ani noha“, všichni slavili tady. I přes ten šumraj jsme zdárně vystoupali za zvuků řízné dechovky na rozhlednu s přepychovým kruhovým výhledem. Výhled na Čerchov, Lysou skálu, Přimdu a další vrcholky Českého lesa byl úžasný. V dálce jsme zahlédli i Šumavu s Velkým Javorem. Krásný pohled byl i přes hranice do Čech, kde jsme zahlédli blízkou obec Pleš a nad ní dominantu nejbližšího okolí – věž Velký zvon na stejnojmenném kopci. Bohužel dle následného zjištění, tato věž, vybudovaná armádou v roce 1950 je stále ještě oplocená a veřejnosti nepřístupná, což je opravdu škoda, byl by odsud také krásný rozhled. Jinak rozhledna na Ebene byla vybudována v roce 1983 prý z důvodu, aby se rodáci z bývalých Sudet mohli dívat na svůj rodný kraj. Rozhledna je celodřevěná na zděném základě, je velmi dobře udržovaná a co je hlavní – je bez poplatku a stále otevřená. Takže po kochání se výhledy jsme pokračovali dále směrem k naší státní hranici a část trasy prošli přesně po hranici chodníčkem vedeným v zářezu stáv. terénu mezi bílými patníky označ. CS a D. Přesně tudy asi chodívali pohraničníci se svými psi, docela romantické. Opět pěknými lesními partiemi jsme prošli na vrchol Schillenberg a odtud jsme již definitivně nabrali směr ČR.

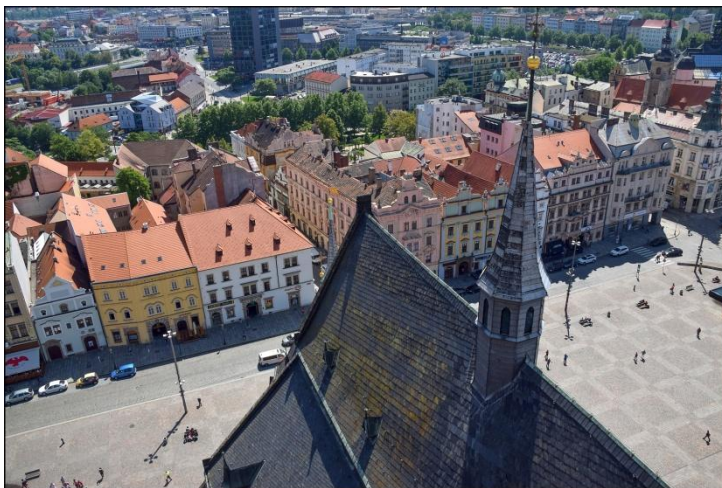
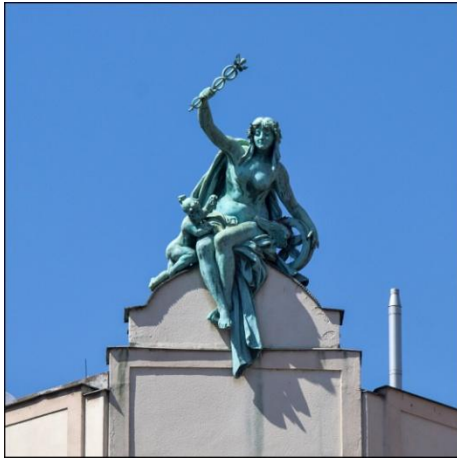
Po příchodu na st.hranici a to tur.přechod Friedrichshang –Pleš jsme prošli pod dnes již symbolickou modrobílou závorou a opět ocitli „doma“.Zde nás také dostihli první účastníci z dr.A,tito se však ještě šli občerstvit do německé hospůdky umístěné zde na hranici.Odsud zbývaly do cíle naší dnešní etapy necelé 2 km po rovině,takže jsme v pohodě došli během půlhodinky do obce Pleš, kde na nás čekalo občerstvení v útulném penzionu a také zároveň autobus.Když však mluvím o obci Pleš,jde vlastně o nepatrný zbytek bývalé velké obce, která byla v rámci zřízení hraničního pásma v roce 1950, až na pár stavení,zcela armádou zlikvidována vč.kostela a hřbitova.Na památku bývalého kostela sv.Jana Křtitele byla v jeho základech postavena prostá kaple.Pro ilustraci, v roce 1930 měla tato obec 726 obyvatel, z toho však bylo 707 německé národnosti.Ještě je záchranou, že na místě zaniklé obce je v současné době velmi dobře fungující penzion s terasou,odkud je nádherný výhled na vrcholky Českého lesa a rozhlednu na Ebene.V rámci zvýšení ubytovací kapacit byly majiteli penzionu postaveny na jejich pozemku další tři ubytovací domky,takže toto středisko se stává díky své poloze v blízkosti hranice / Němci sem jezdí na jídlo/a krásnému okolí ,střediskem turistiky v této oblasti Českého lesa.Je třeba také zaznamenat,že dr.A absolvovalo dnešního dne celkem cca 17km a dr.B asi 10,5km.Po náležitém občerstvení a relaxaci v penzionu Pleš jsme autobusem šťastně, díky umu řidiče, odjeli jedinou příjezdovou uzoúčkou komunikací na hlavní silnici a vzhledem k dostatku času jsme zajeli ještě do starodávného městečka Bělá nad Radbuzou, prohlédli si náměstíčko a barokní most se šesti sochami svatých. Někteří se dočkali také konečně po čase prý výborné zmrzliny.Pravda, v řece Radbuze zde již teče podstatně více vody než u pramene,ale už rozhodně není k pití.Po příjezdu do Rybníka náš čekala opět výborná a bohatá večeře o třech chodech,bohužel však již poslední. Večer, v rámci rozlučovacího večírku, nám opět obětavě zahrál Pepa Vanický a při zpěvu a v dobré pohodě čas rychle utíkal,takže někteří se bavili ještě dlouho po půlnoci,chudák kytarista,takhle si tu asi moc neodpočinul,ale díky Pepo za to!

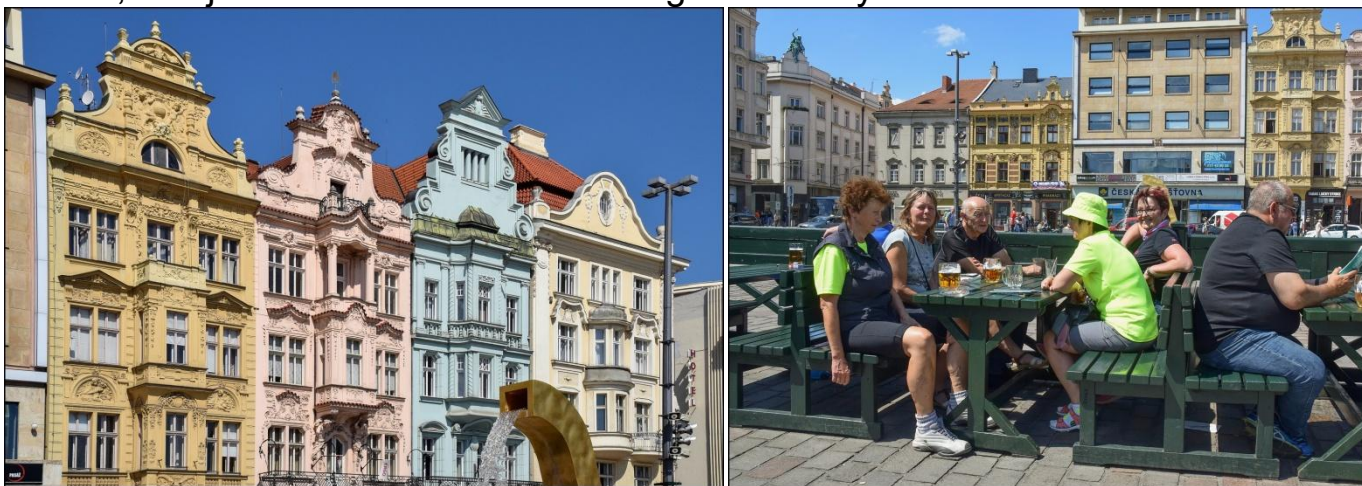
Poslední den našeho zájezdu jsme se rozloučili s místem našeho dočasného pobytu – rekr.zařízením v Rybníku a kolem deváté hodiny ranní odjžděli k dnešnímu našemu cíli, městu Plzeň, kam jsme dorazili před jedenáctou. Během cesty autobusem nás seznámil Pepa Jirsa s dějinami a památkami města. Poštěstilo se nám zaparkovat v nejbližší možné vzdálenosti od středu města a to na parkovišti autobusů v Truhlářské ul. u Štruncových sadů cca 5 minut chůze od náměstí. Po rozchodu jsme individuálně poznávali krásné město, k jehož alespoň trochu bližšímu poznání by nestačil určitě ani celý den. Přesto každý měl možnost a čas navštívit alespoň náměstí Republiky a prohlédnout si katedrálu sv. Bartoloměje. Zejména rozhled z nejvyšší gotické věže v Čechách byl opravdu unikátní a umožnil vynikající výhled na historické jádro města a celé okolí vč. řeky Radbuzy a Mže. Také odpočinková zóna poblíž řeky Radbuzy – Smetanovy, Kopeckého a Šafaříkovy sady vč. Anglického nábřeží jsou plné vodotrysků, kaváren a hospůdek s venkovním posezením, opravdu zde panuje uklidňující atmosféra a pohoda. Také historické stavby jako Velká židovská synagoga, Západočeské a Národopisné muzeum vynikají a to zejména při pohledu z věže katedrály. Opravdu krásné město, určitě stojí za to se tu zastavit na delší dobu a blíže ho poznat. Čas však nezadržitelně utíkal a tak jsme se s Plzní museli rozloučit a vyrazili jsme k domovu. Ještě jsme se původně chtěli „mimo plán“ zastavit v Rokycanech v Muzeu na demarkační linii s velkou expozicí voj. techniky a výzbroje, ale vzhledem k panujícím vedru a narůstající únavě jsme tento záměr nakonec, k nelíčené radosti v autobuse přítomných dam, zrušili bez náhrady. Jinak cesta probíhala bez komplikací, Pražský okruh jsme projeli plynule a s údivem sledovali stojící vozidla v protisměru, kolona byla dlouhá kolem 15 km a to ve všech třech pruzích. Byl všední den, takže spousta kamiónů, my jsme měli prostě štěstí. No a v Praze začalo postupné, po čtyřech dnech strávených společně, trochu nostalgické loučení, neboť nám zde vystoupili první dvě účastnice. A dále klasicky Hr. Králové, Náchod atd., poslední účastníci vystoupili v Rychnově n. Kn., myslím krátce po 18 hodině.

Pokud bych na závěr chtěl krátce zhodnotit tento náš zájezd, chci v první řadě konstatovat, že jsme navštívili opravdu kraj s dosud krásnou a nedotčenou přírodou, s nádhernými udržovanými lesy, kraj, který z kterého dosud vyzařuje opravdu klid a pohoda. Český les, možná právě díky své vylidněnosti, si do dnešní doby zachoval svůj původní ráz a přírodní krásy. A obyvatelé od světa /hlavně asi v zimě/ odloučených vesniček jsou sdílní, milí a snaží se si ty své vesničky v rámci možností zvelebovat a zkrášlovat. Co se týče ubytování, bylo pro nás, nenáročných turisty, plně vyhovující, obsluha milá a rychlá a zvláště stravování s tříchodovými bohatými večeřemi bylo vynikající jak po stránce kvality tak kvantity. Takže Pepa Holec nám zase zajistil parádní rekreaci- Pepo moc díky, vzpomínali jsme na Vás, děkuji také Jindře Kubcové za organizaci ubytování.

Co se týče turistického vyžití, myslím si, že i když to nedělám rád, rozdělení na dvě výkonnostní skupiny bylo v tomto případě nutné, díky tomu si každý mohl zvolit trasu dle svých momentálních schopností. Takže si tímto způsobem každý užil podle svého a nešel „na doraz“. Děkuji tímto Pepovi Jirsovi za obětavé a perfektní vedení skupiny A, která v rámci této akce ušla opravdu podstatně více km. Obdivuji především některé starší účastníky našeho zájezdu, jak se nakonec docela v pohodě vyrovnali s náročností jednotlivých tras. Velký dík patří také našemu řidiči panu Kohlerovi za ochotu a bezpečnou a spolehlivou jízdu i na těch nejužších silničkách v Českém lese. V neposlední řadě děkuji v podstatě všem účastníkům za to, že jsme vytvořili dobrou partu a že každý svým dílem přispěl k dobré náladě a naplnění programu našeho zájezdu do Českého lesa.

Zapsal: J.Tomáš

Foto a publikace: Josef Rak

Zájezd KČT Solnice do Chřibů

16.-19.5.2019

Vedocí: Jan Tomáš

Ve čtvrtek 16. května 2019 vyjel z Náchoda autobus známé autoškoly a postupně až do Kostelce nabíral účastníky. A pak jsme vyrazili směr Olomouc, první zastavení bylo ve známém motorestu v Loučce. Odtud sjezd do Mohelnice a pak už jen po dálnici až do Vyškova, odtud po okresních silnicích do Koryčan, kde u známé vodárenské nádrže začíná první túra, společná pro všechny.

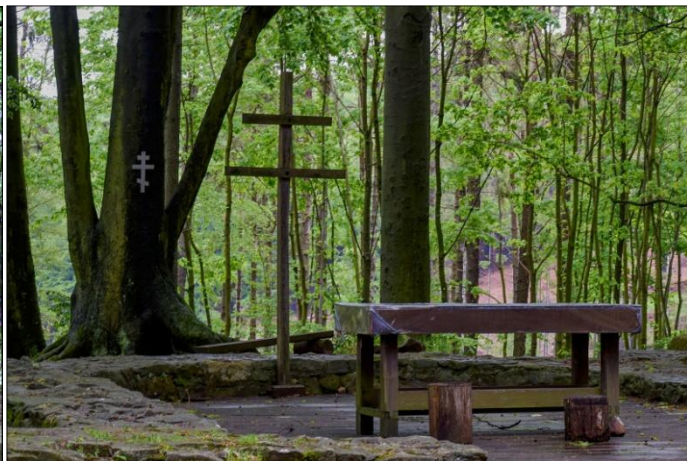

Cimburk

Stoupáme ne moc vysoko k impozantní zřícenině hradu Cimburk, který se nachází uprostřed bukových lesů a proto výhledy do dále nejsou valné. O hrad se nyní stará občanské sdružení, které se ho snaží nejen stavebně zabezpečit, ale pořádá zde i kulturní akce. Od zříceniny hradu už to není daleko na rozcestí se studánkou U mísy, která je zdrojem pitné vody pro hrad. Cesta nás pak vede ke skalnímu útvaru Kozel s několika horolezeckými cestami.

Po červené se dostáváme na parkoviště U křížku, odkud vede žlutá až do místa ubytování do Osvětiman. Ze žluté ale ještě odbočíme na hradisko sv. Klimenta s dřevěnou kaplí, postavenou v roce 1863 při příležitosti výročí příchodu Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu.

Žlutá značka nás už pak vede dolů lesem kolem rekreačního střediska Radost a kolem Klimentského rybníka až na okraj Osvětiman, kde se nachází místo našeho ubytování, rekreační středisko Ječmínek. Z ubytování jsme trochu rozpačití, počasí je sychravé, v pokojích bez možnosti topení je chladno. Majitelé se snaží pomoci aspoň elektrickými přenosnými kamínky.

Osvětimany rekreační středisko Ječmínek

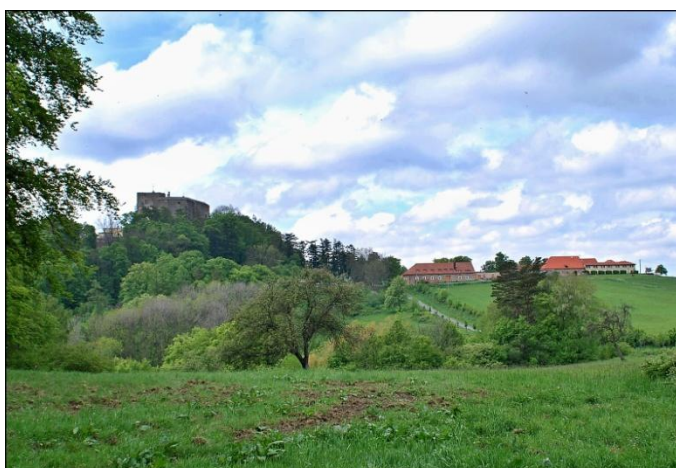
Druhý den se majitelům nedaří včas připravit snídani a tak odjíždíme skoro s hodinovým zpožděním směr Buchlovice a za ně až do osady Chabaně, odkud půjdeme na hrad Buchlov. Obdivujeme sekvojovec obrovský s obvodem kmene 625 cm a výškou 33 m.

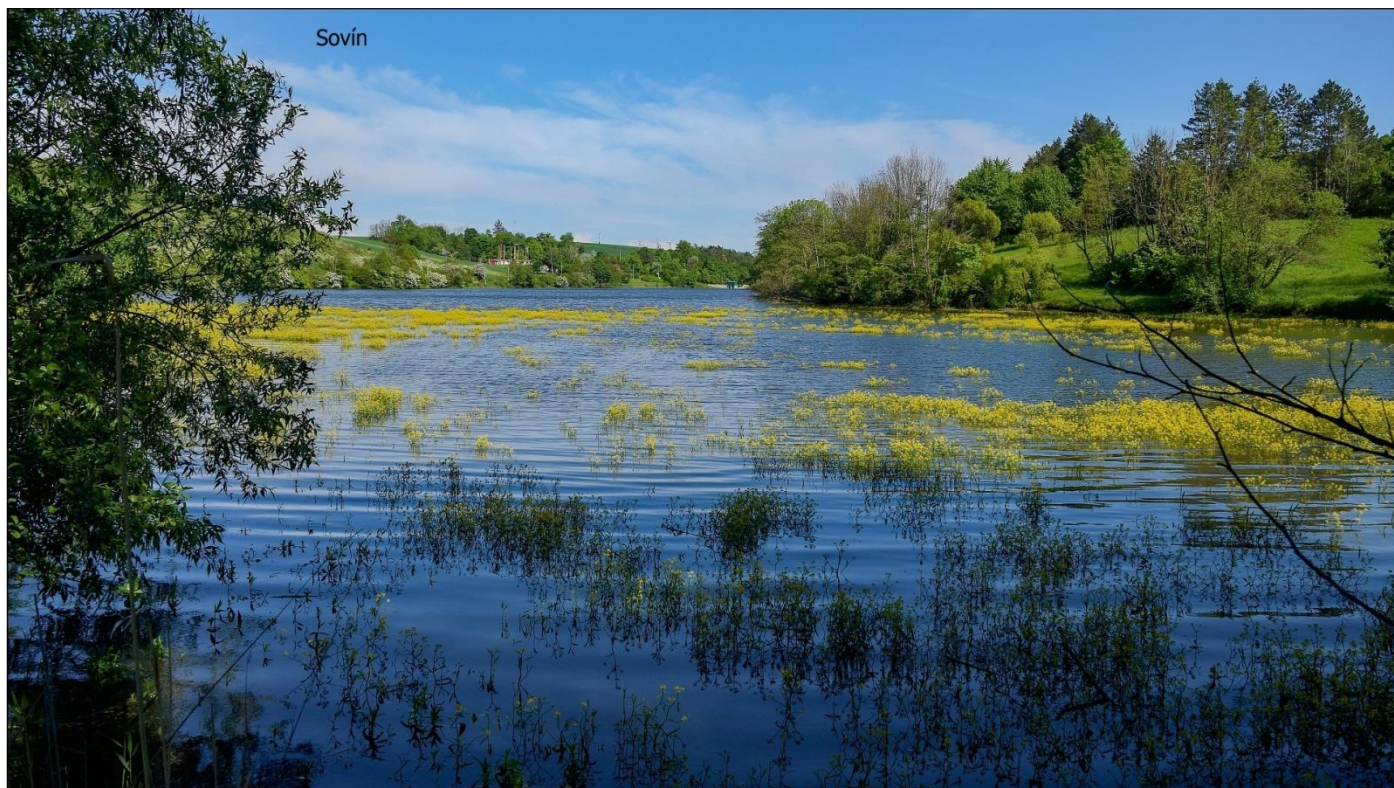
Červená značka nás vede pod Břestickou skálu, většina účastníků volí i strmý výstup na ni. Pak následuje z Čertova sedla další strmý výstup po zelené značce na výrazný kopec s kaplí sv. Barbory 510 m n. m. Tam také někteří vyzkouší posezení na dřevěných jelenech v životní velikosti.

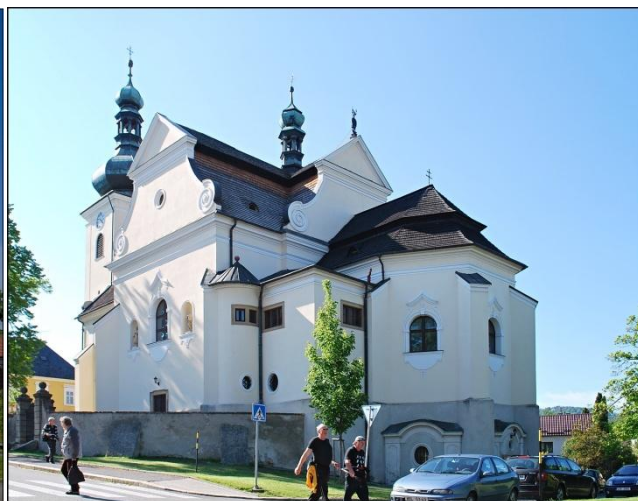
Odtud je to už jen kousek do mírného kopce k hradu Buchlovu. Oproti minulým létům se platí nejen za vstup do hradu, ale i za pouhý vstup na nádvoří. Ještě že v blízkosti hradu se nachází hospoda U Špalka, kde je možné něco pojit.

Družstvo A pak pokračuje po červené do údolí Dlouhé řeky a podél ní do obnovených lázní Smraďavka a pak kolem vodní nádrže s kvetoucí řepkou až do Buchlovic, kdežto družstvo B volí kratší cestu přímo do Buchlovic.

Prohlídka zámeckého parku se zajímavými dřevinami a následné posezení v místních restauracích byly hezkým zakončením turisticky náročného dne. Délka proší trasy u družstva A 12 km,u družstva B 9 km.

Buchlovice

Na sobotu je naplánován výstup na nejvyšší vrchol Chřibů, na Brdo 587 m n. m. Autobusem jedeme do obce Roštín a po zelené vystupujeme kolem Roštínské kaple na vrchol s nově klasicky ze zdiva postavenou rozhlednou. Výhledy jsou daleké.

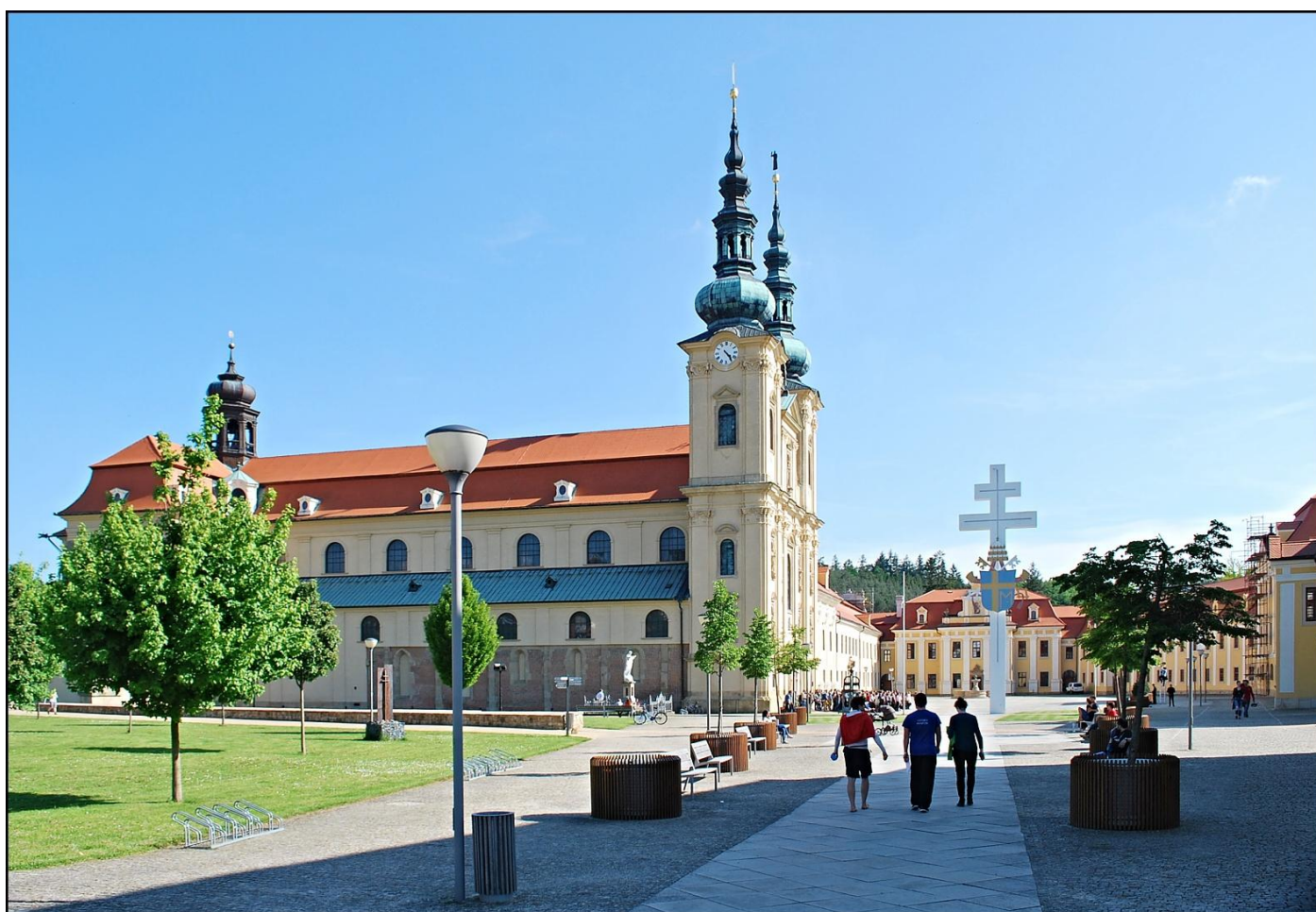
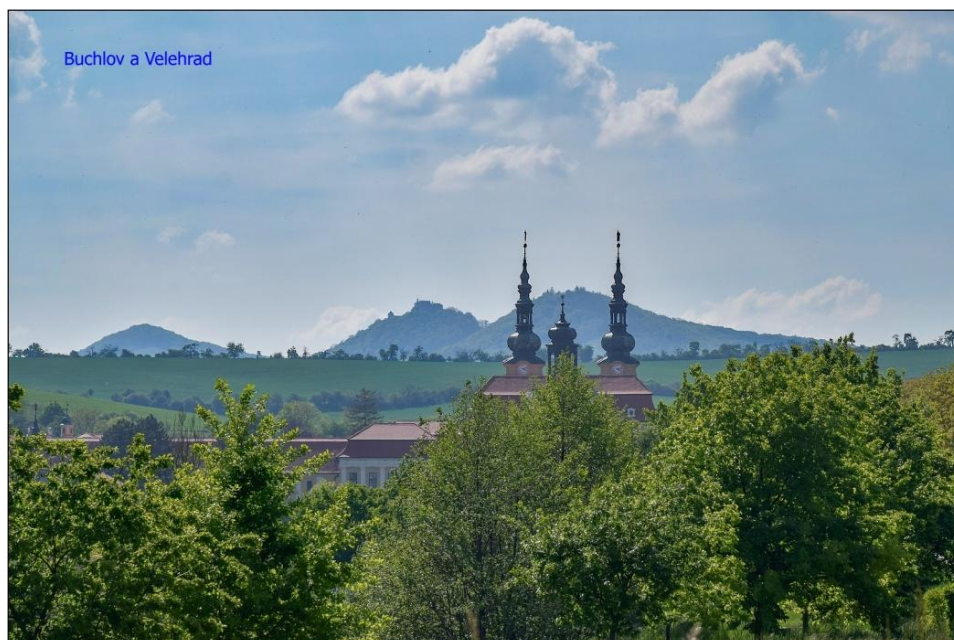

Družstvo A odchází delší trasou k samotě Vlčák, družstvo B to bere přímo, cílem pro obě družstva je obec Salaš. Jdeme kolem pomníku, který připomíná zavraždění mnoha občanů na konci druhé světové války. Před odjezdem busu stihnou ještě někteří vystoupat ke zdejší architektonicky zajímavě ztvárněné rozhledně ve tvaru dvou do sebe zakleslých sedmiček, vyrobených z kovu a obložených dřevem. Družstvo A ušlo 14,5 km, družstvo B 12 km.

Autobus nás odváží na Velehrad, kde si všichni se zájmem prohlížíjí zdejší baziliku sv. Cyrila a Metoděje a další církevní památky, někteří ještě stihnou navštívit Archeoskanzen či expozici Živá voda s podvodními tunely v Modré.

V neděli je opět problém s výdejem snídaně, vyjíždíme pozdě a nejdříve navštívujeme barokní hřbitov ve Střílkách, který byl v roce 2010 prohlášen vzhledem k unikátní sochařské výzdobě za národní kulturní památku.

Pak nás čeká nově zrekonstruovaný park zámku ve Slavkově u Brna s mnoha barokními sochami, stihneme i něco památek ve městě.

Autobus pak nás převezve do Křenovic, kde měl za slavné bitvy svůj štáb M. I. Kutuzov, tuto událost zde připomíná jeho pomník. Družstvo A pak jde přes slavkovské bojiště k Mohyle míru na Pracký kopec, družstvo B přijíždí busem do Praze.

Mohyla míru

Prohlížíme si kapli v Mohyle míru a pak pěšky scházíme do obce Práče. V ten den jsme ušli 9 km. Už zbývá jen odjezd domů.

Zapsal: Josef Jirsa

Foto: Jirsa Josef, Rak Josef

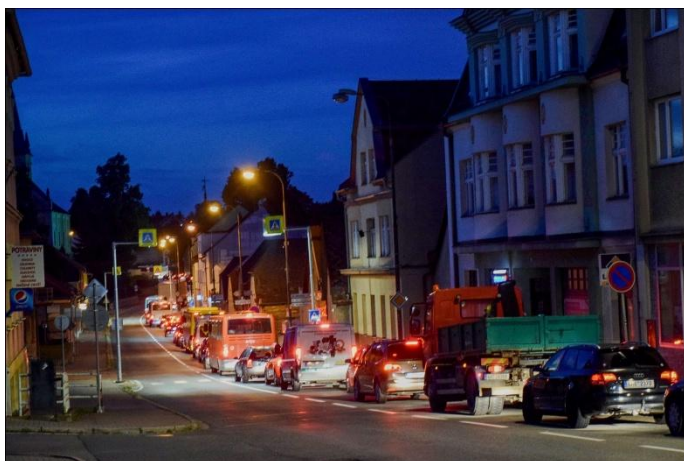
Zájezd KČT Solnice do Pošumaví

3. až 6. září 2020

Vedoucí: Pepa Jirsa a jeho pomocník Honza Tomáš

Tak jsme se konečně dočkali. Z důvodu koronavirové epidemie jsme museli přeložit náš každoroční čtyřdenní květnový zájezd na podzim. Asi na správný termín, poněvadž zanedlouho nato v druhé polovině září zase epidemie začne nabývat na síle.

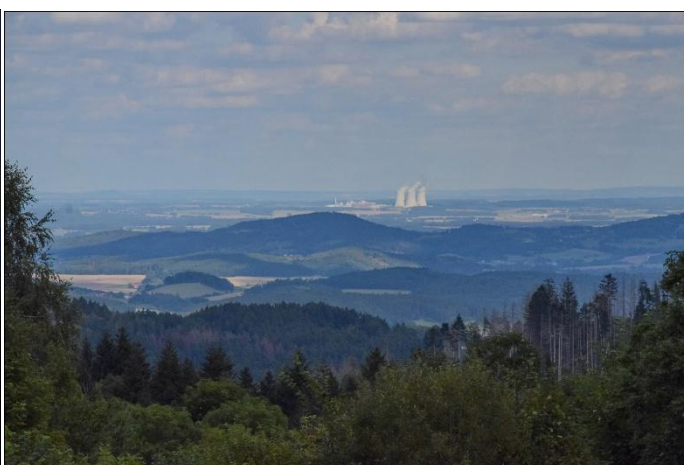
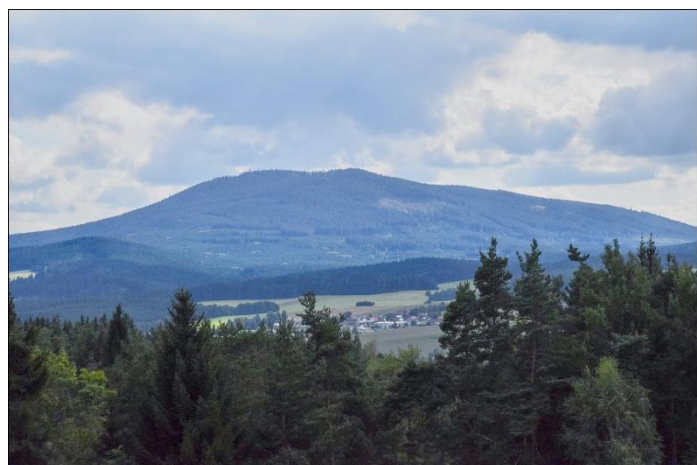
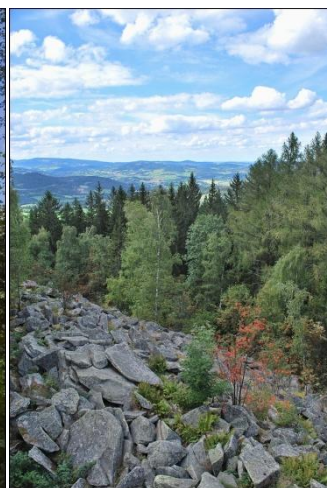
Z Rychnova z autobusového nádraží vyjíždíme přesně v 5,00 hodin. Ale hned u nemocnice nabíráme dvacetiminutové zpoždění díky zaspání jedné účastnice, které se ještě zvětšuje kvůli nájezdu dělníků na ranní směnu v automobilce Kvasiny. Pak následuje obvyklá cesta do Náchoda a poslední účastnice přistupuje tradičně v Hradci Králové. Autobus je zcela naplněn 49 chůzechtivými turisty. Především díky zkušenému a námi oblíbenému řidiči panu Petrovi přijíždíme do Vimperka na oběd jen s půlhodinovým zpožděním oproti plánu.

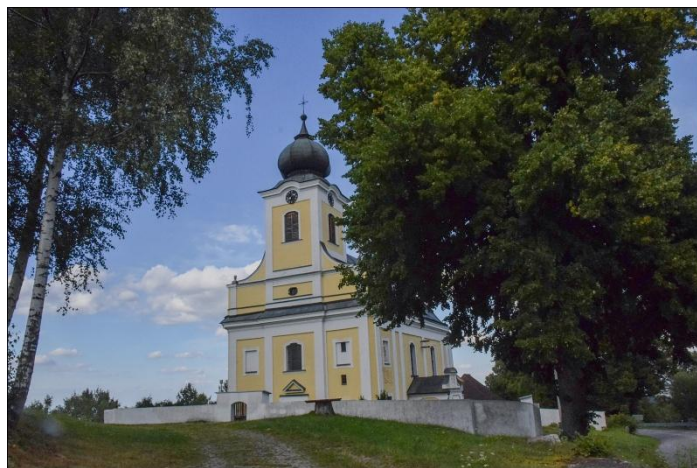

V hotelu Terasa už nás očekávají s obědem. Servírky přinášejí nápoje a zvláštní jídelní lístek jen pro nás. Všichni jsme spokojeni, na jakémkoliv jídle si všichni pochutnali.

Autobus nás pak vyveze na okraj Vimperka, odkud vyrážíme, tedy družstvo A i B do kopců přes Svatou Maří na Mařský vrch se zvláštní kaplí, kombinovanou s rozhlednou. Družstvo C tam dochází ze Lštění. Pak pokračujeme do Lštění ke krásnému kostelíku sv. Vojtěcha, družstvo A pokračuje až do Kosma. Túry jsou nenáročné, vhodné na rozchození.

Ubytování jsme v bývalé škole v přírodě, dnes Apartmány Dobrá Voda u Záblatí. Trochu retro ubytování, za 30 let se nic ve vybavení nezměnilo. Tomu ale odpovídala i cena. Občas nějaké zařízení či světlo už nefungovalo. Ale všude bylo čisto a jídlo bylo dobré, podávané v dohodnutý čas. Pan vedoucí nám svěřil bar včetně točení piva, obsluhovali jsme se sami a konzumace se zapisovala do sešitu. Nechtěl s námi přijít do kontaktu kvůli koronaviru, protože je živ z vaření a rozvážení obědů důchodcům po okolních vesnicích. Školy v přírodě se během epidemie nekonají, není zájem. Večer jsme seděli v jídelně a naši dva hudebníci Pepa Vanický s kytarou a Pepa Hofman s houslemi se činili. Objednaný třicetilitrový sud piva jsme pořídili vypít už tento večer.

V pátek vyráží opět družstvo A i B společně do Hlásné Lhoty a pak k Křišťanovickému rybníku. Tam je živo, probíhá tam X – TERRA, což je z léta kvůli koronaviru přeložený světový, evropský pohár a mistrovství republiky v triatlonu. Závod zde začíná plaváním v dohněda zbarvené vodě rybníka a snímají ho i televizní kamery. Hlavní závod ale začne až v sobotu, proto na sobotu musíme z této oblasti někam dál.

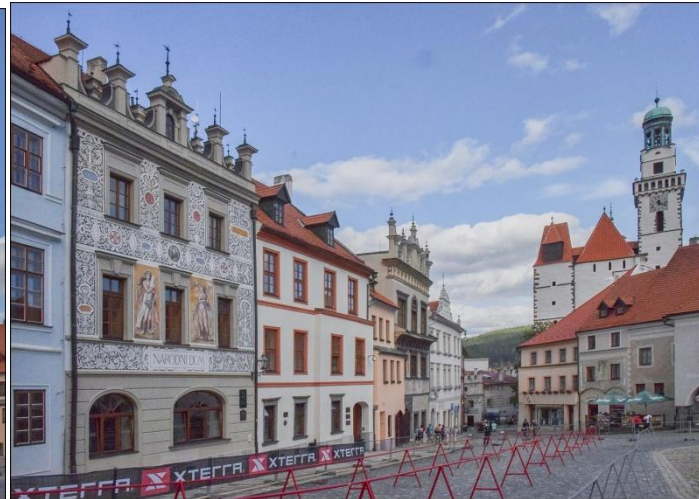
Od rybníka jdeme ke zřícenině hradu Hus a klesáme do hlubokého a krásného údolí řeky Blanice. A pak ke hřbitovu u bývalé osady Cudrovice. Odtud už jdeme po polních cestách vzhůru na Plešivec. Vidíme pasoucí se stádo dobytka, o které se stará místní zemědělec. I když jdeme po cestě vyjeté traktorem, vytýká nám, že jsme vstoupili na jeho soukromý pozemek. Z Plešivce po klikaté lesní cestě se zase dostáváme znovu do údolí Blanice, při tom musíme překonat dva potoky bez můstků, vlévající se do Blanice. To je trochu dobrodružství. Nalézáme okružní naučnou stezku U soutoku, po ní se podél Blanice dostáváme k bývalému Řepešínskému mlýnu a tady končí družstvo B. Družstvo A pak stoupá vzhůru do Hlásné Lhoty a jde do místa ubytování, družstvo B tam dorazí busem.

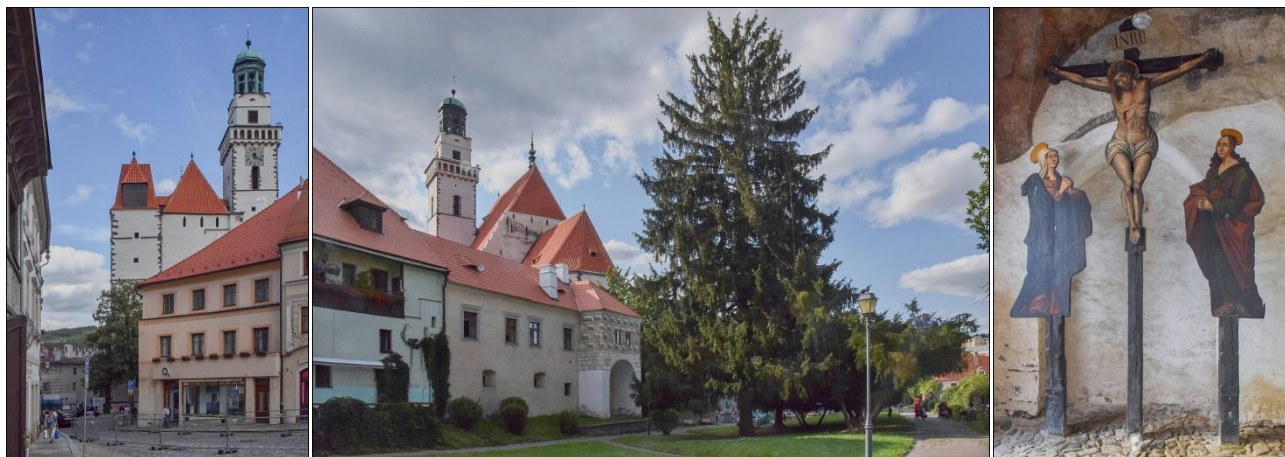

I když družstvo A ušlo skoro 15 km, jsme zpátky v Dobré Vodě brzo a protože někteří touží navštívit cukrárnu a nikde široko daleko žádná není, jedeme všichni bussem o půl čtvrté do historického města Prachatic. Tam je rušno, v sobotu tam na náměstí bude končit cyklistická a běžecká etapa triatlonu, má se zúčastnit přes tři sta závodníků. Na náměstí jsou depa pro kola, množství dopravních značek a ohrazení určuje trasu sobotního závodu. Ještě že tam nebudeme.

Prohlížíme si všechny významné pamětihodnosti, krásné renesanční domy se sgrafitovou výzdobou, jen kostel Svatého Jakuba je uzavřen, opravuje se. Tři cukrárny byly otevřeny a všichni byli s jejich návštěvou nadmíru spokojeni. Prachatice jsou krásné město a stojí za to ho při každé příležitosti navštívit. Večer jsme zase za zpěvu poseděli, pan vedoucí přivezl nový sud tentokrát padesátilitrový. Někteří jedinci vydrželi se bavit i přes půlnoc.

V sobotu v místě našeho plánovaného výletu probíhá X-TERRA, některé silnice jsou uzavřeny a proto měníme program. Odjíždíme busem do Kubovy Huti a odtud družstvo A i B vystupuje na vrchol Boubína 1362 m n. m. Počasí nám přeje a z rozhledny na vrcholu jsou v dále vidět

alpské ledovce na Dachsteinu. A výhled na šumavské kopce také nemá chybu.

Pak sestupujeme všichni na rozcestí Na Křížkách a zde se cesta družstva A a B rozděluje. Družstvo A jde delší cestou po zelené kolem zrekonstruovaného Zámečku a pak kolem jádra Boubínského pralesa až k Boubínskému jezírku. Tam také ale dorazí družstvo B kratší cestou po modré. Zde se také setkáváme s družstvem C, které dorazilo z parkoviště u Idiny pily a také si obešlo jádrové území pralesa. Celkově působí jádro Boubínského pralesa i jeho okolí dost neutěšeně, oplocení je velmi poškozené padajícími stromy, kůrovec zde řádí, z některých napadených smrků byla odstraněna kůra vestoje a stojí jako torza, některé mimo jádrové území jsou poražené a oloupané ponechány svému osudu.

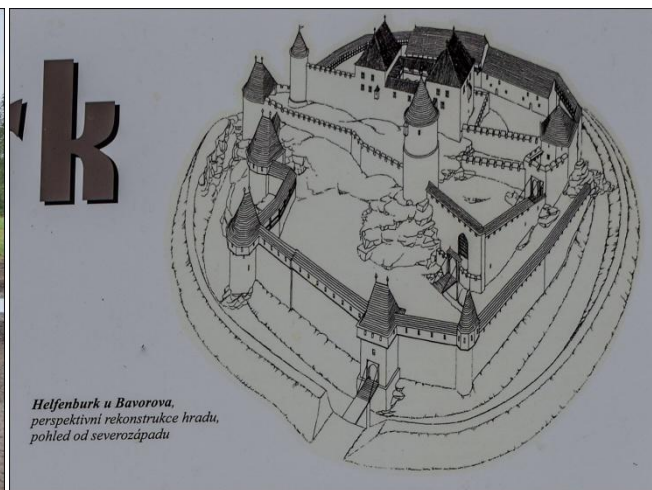

Scházíme dolů k parkovišti, cestou se ještě zastavujeme v infocentru Idina pila. Busem jedeme do Vimperka, kde si někteří prohlížíjí památky města, jiní navštěvují restaurace či kavárny. Při procházce po místním hřbitově nacházíme i psí hrob. Ve Vimperku jsme už spali zhruba před dvaceti lety při našem zájezdu na Šumavu, od té doby se město výrazně zlepšilo, domy jsou opraveny, ale také přibýlo obyvatel ze sociálně vyloučených lokalit. Po návratu do Dobré Vody následuje večere a obvyklé posezení s hudbou a zpěvem skoro až do půlnoci. Pivo v sudu dochází krátce po deváté hodině, k dispozici je ale lahvové.

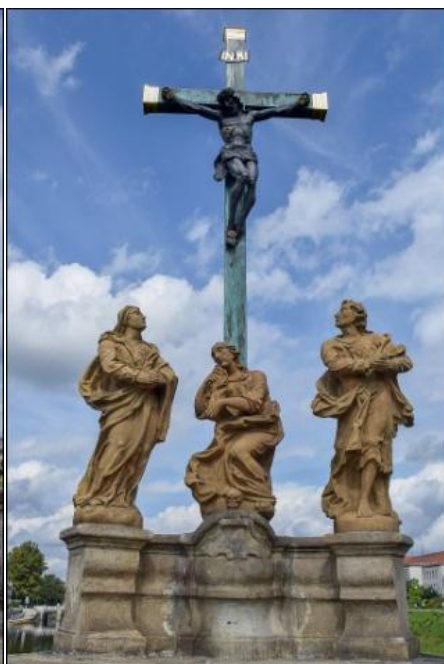

V neděli ráno je ale nevlídné zamračené počasí, neprší sice, ale nevypadá to, že bychom z rozhledny na vrcholu Libína v nadmořské výšce 1093 m, přes který byla naplánována túra, vůbec něco viděli. A navíc tam v rámci akce X–TERRA probíhají kroskové běžecké závody. A tak se uskutečňuje náhradní program, jedeme k Bavorovu, u kterého se nachází rozsáhlá zřícenina hradu Helfenburk. Ten patří spolu s Rabím mezi největší v Pošumaví. Je v majetku města a je vidět, že se město Bavorov o něj pečlivě stará. Hradní věž je využita jako rozhledna a tak je možno dohlédnout až k nejvyšším šumavským vrcholům. I o občerstvení je zde postaráno a tak jsme na hradě strávili docela příjemnou hodinku a při tom jsme se i cestou na hrad a zpět prošli.

Na oběd se zastavujeme v Písku. Máme dostatek času si toto město Fráni Šrámka prohlédnout, symbolicky si projít Putimskou branou a také se v některé restauraci naobědvat.

A pak už jen cesta domů jak je zvykem přes Náchod. Díky všem za to, že zájezd proběhl v pohodě a že jsme si v této poněkud vypjaté době odpočinuli v krásné přírodě.

A můžeme se těšit, pokud koronavirus umožní, na snad už tradiční květnový zájezd v roce 2021.

Děkujeme vedoucím za krásný zájezd.

Zapsal: Pepa Jirsa

Foto: Pepa Jirsa a Pepa Rak

Zájezd KČT Solnice do Českosaského Švýcarska

Vedoucí: Pepa Jirsa a jeho pomocník Honza Tomáš

2. – 5. září 2021

Po deštivých a chladných dnech na konci srpna se objevilo i slunce a my mohli v pohodě a v očekávání teplých dnů odjet na z května kvůli covidu odložený zájezd do severních Čech.

Solnice 2.9.2021 6.05

Tolštejn

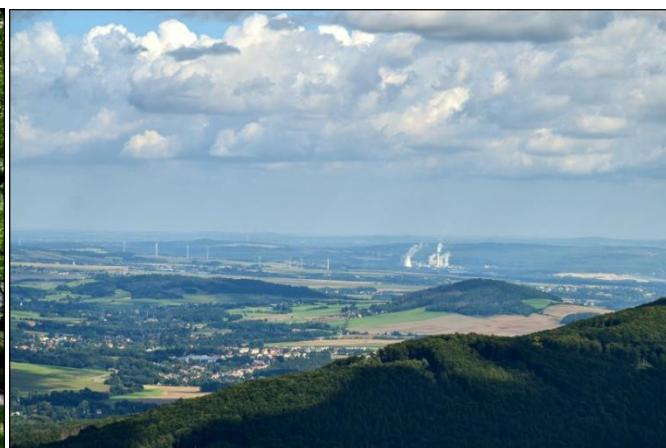
Tradičně vyjíždíme busem z Rychnova nad Kněžnou přes Solnici a Kvasiny do Náchoda a posledního účastníka nabíráme v Liberci. Z busu vystupujeme všichni až na družstvo C, které jede přímo na ubytování, v osadě Lesné pod hradem Tolštejnem. Všichni pak zdolávají prudký výstup k hradu, který jsme naposled navštívili v rámci zájezdu do Lužických hor v roce 2014.

Na hradě se toho od té doby moc nezměnilo, opět nás vítají páchnoucí septiky, ale i otevřená hospoda. Obsluha je přívětivá a snaží se pokud možno vyhovět naší potřebě něco pojist a popít.

Poté pokračujeme ve výstupu až na vrchol Jedlové 774 m n. m. Někdo vystupuje až na rozhlednu, někteří se spokojí s výhledem z okraje vrcholové plošiny. Zejména západním a severním směrem jsou vidět velké plochy rezavých smrků, které zlikvidoval v národním parku Kůrovec.

Na Jedlové

Při sestupu se všichni shromažďujeme u oblíbené nádražní restaurace v Jedlové s neuvěřitelnou nabídkou dobrých a levných jídel.

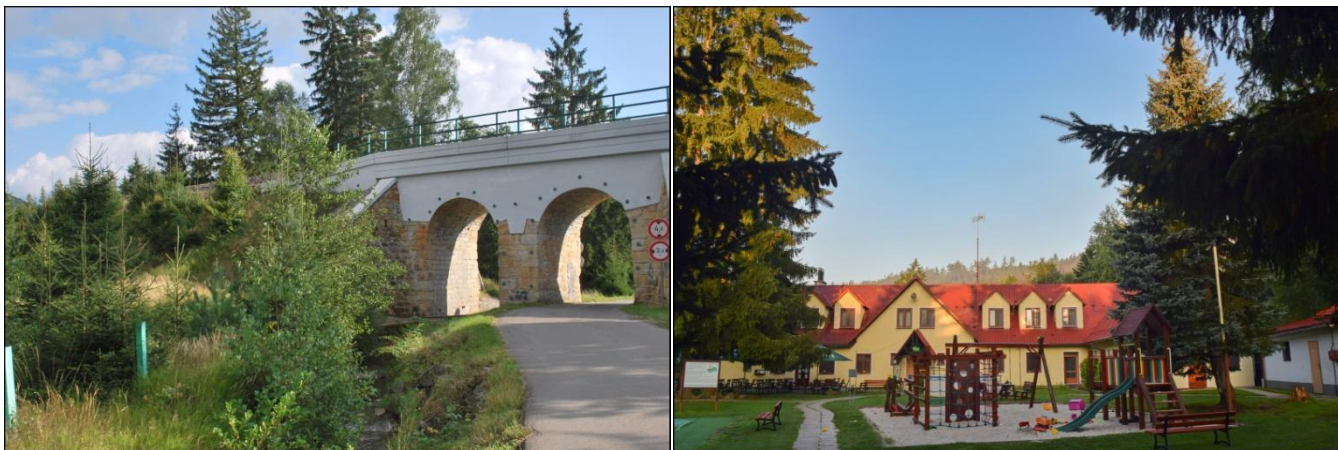
Nádraží Jedlová

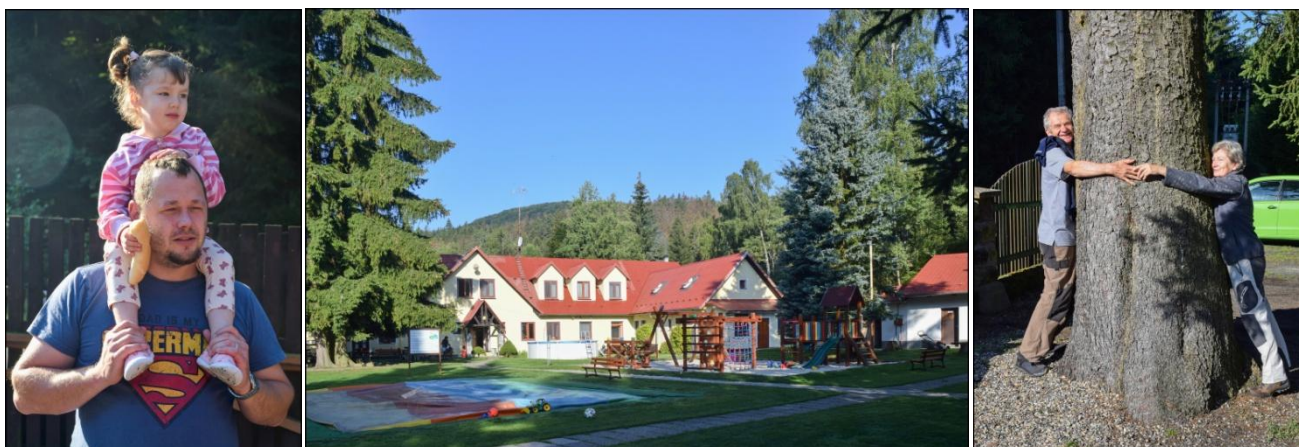
Scházíme pak po cestách, obklopených haldami vytěženého kůrovcového dřeva do údolí říčky Kamenice a kolem Hraničního rybníka se dostáváme až do Dolního Falknova k penzionu U skály, kde budeme po tři noci ubytováni.

Večer probíhá i díky pohodovému vedoucímu penzionu v milé atmosféře a všichni se těší na další pobyt. Řada z nás odchází ještě na procházku do Kytlice až na místní hřbitov.

Druhý den nastává drobná komplikace, protože náš bus díky rozměrům podjezdu pod zrekonstruovanou železniční trať se není schopen dostat do Kytlice a dál do plánovaných nástupních míst pěších túr a tak musíme volit delší objízdné trasy až přes Nový Bor.

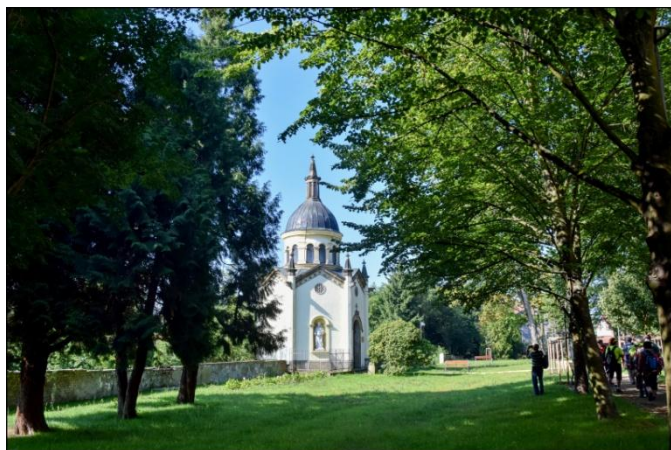

Penzion U skály

Jedeme do České Kamenice, historického městečka a prohlížíme si z vnějšku zdejší klenot, zrekonstruovanou poutní kapli Narození Panny Marie. Máme štěstí, přichází zdejší varhaník a kapli otevírá a dává nám zasvěcený výklad.

Česká Kamenice

Všichni pak stoupáme kolem zbytků stožáru na střelecké terče na čedičový vrch Jehla 478 m n. m. s nádherným výhledem na město Česká Kamenice.

Jehla 478 m n. m.

Modrá značka nás pak vede kolem poutního místa Bratrské oltáře s Křížovou cestou až do osady Líska s krásnými roubenými chalupami. Tady končí družstvo B, které se proti očekávání najednou zvětšilo a do cíle do Studeného dojíždí busem.

Družstvo A pak pokračuje na Zlatý vrch s čedičovými varhanami, které jsou mohutnější a romantičtější než ty známé u Kamenického Šenova a vystupuje na Studenec 737 m n. m. s nově zrekonstruovanou nýtovanou rozhlednou, která je starší než rozhledna v Praze na Petříně. Bohužel díky přerostlým stromům poskytuje jen omezený výhled.

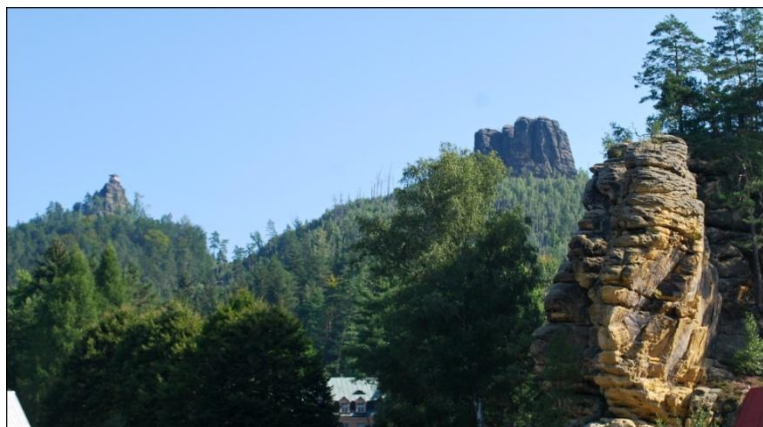
Zlatý vrch

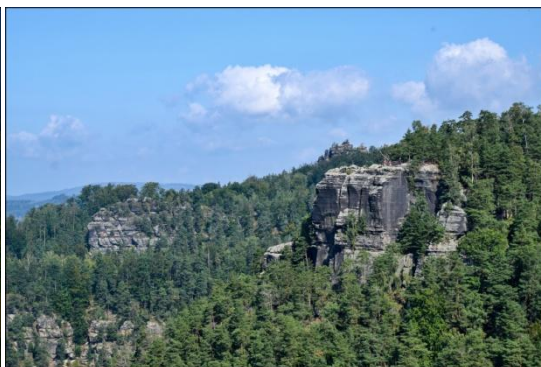
Dlouhý sestup kolem suťových polí končí v penzionu Kamzík ve Studeném. Zdejší číšník se pokouší nás obsloužit, ale moc se mu to zřejmě vzhledem k jeho malým zkušenostem s prací v restauraci nedaří. Busem při cestě na ubytování díky různým objížďkám bloudíme, ale přesto se vracíme spokojeni. Večer probíhá v restauraci taneční rej v podání ženské části naší výpravy, ale i naše hudební duo Hofman - Vanický se snaží ve vedlejším salonku uplatnit v jiném žánru.

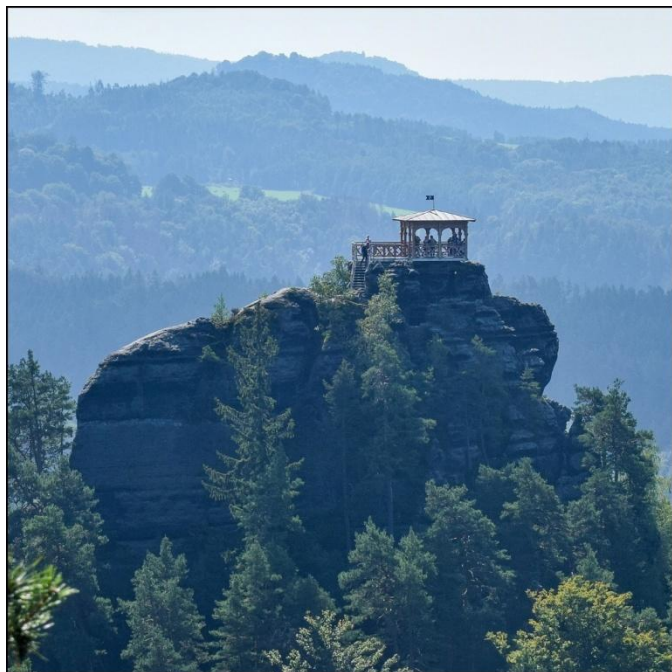
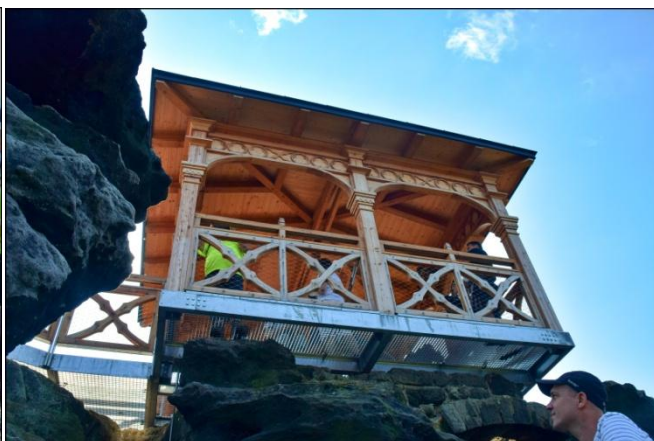

V sobotu někteří účastníci si dělají vlastní program a navštěvují poutní slavnost v České Kamenici, družstvo A i B odjíždí busem do Jetřichovic. Tam začíná výstup na Mariinu skálu s nově vybudovanou vyhlídkou a přes Balzerovo ležení cesta pokračuje k Vilemínině stěně.

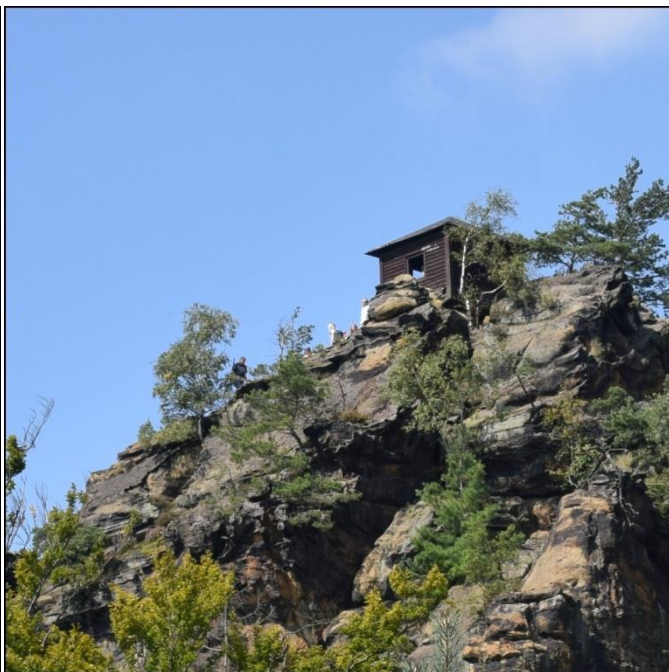

Mariina skála

Mariina skála

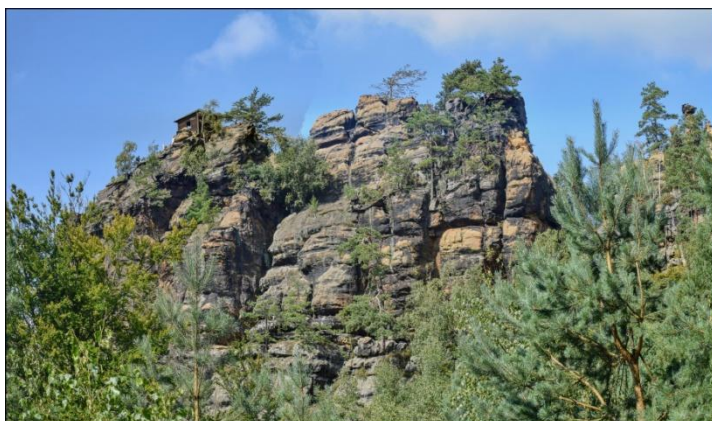
Rudolfův kámen 484 m n. m.

Na Vilemínině stěně

I odtud jsou vidět kůrovcem zdevastované smrkové lesy. Trasa pochodu pak pokračuje pod Rudolfův kámen 484 m n. m., odkud se řada účastníků vydává náročným výstupem, kdy se zapojují aktivně všechny čtyři končetiny, na vrchol, odkud je zajímavý výhled nejen k Jetřichovicím.

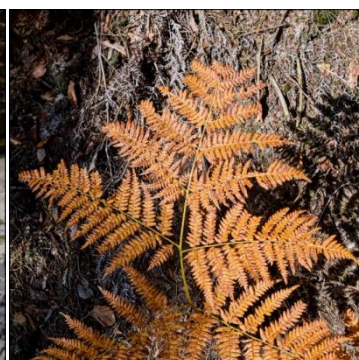

Rudolfův kámen 484 m n. m

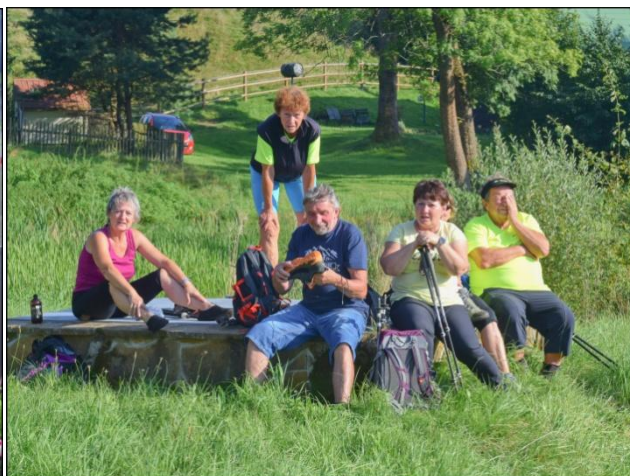

Skalní kaple Posledního soudu

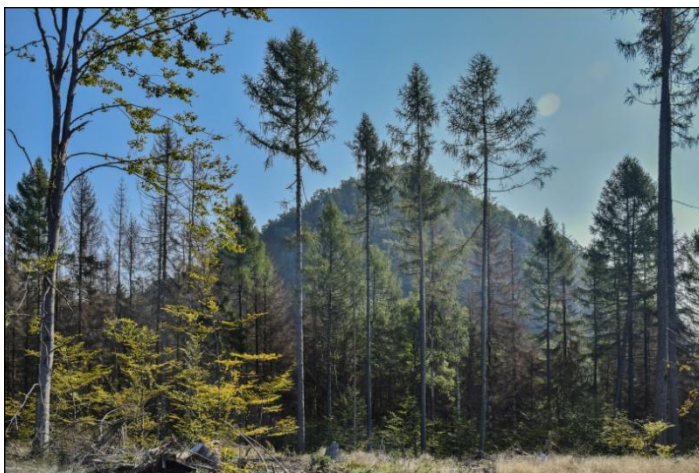

Hezkou cestou s výhledy se pak dostáváme k výklenkové skalní kapli Posledního soudu, kterou v roce 1740 nechala vytesat Anna Marie Kny. Červená značka pak všechny dovede do Vysoké Lípy, odbočka na Šauštejn je bohužel kvůli opravě hradu a kvůli kůrovcové těžbě uzavřena.

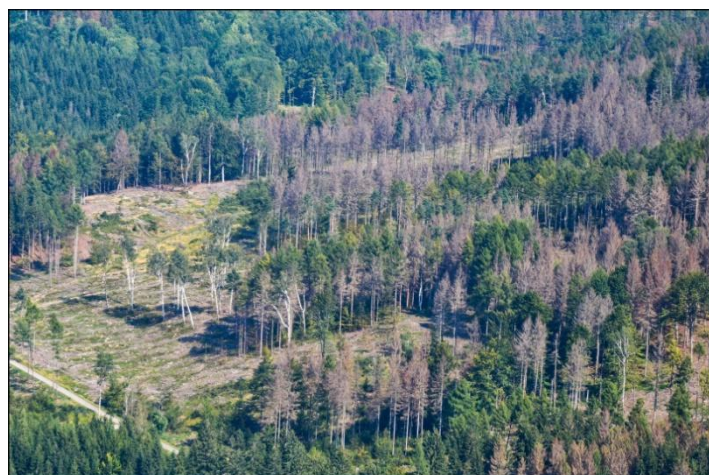
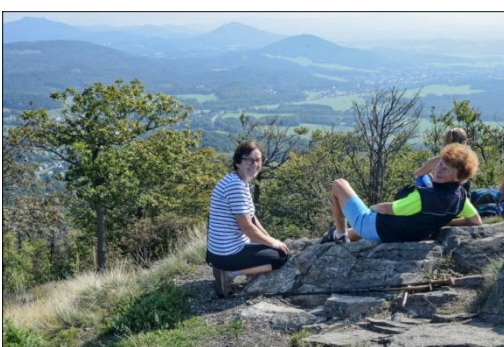
U loupežáků

Zde se všichni v restauraci U loupežáku občerstvíme, družstvo A pak pokračuje dál a po modré sestupuje do údolí Kamenice ke zřícenině Dolského mlýna a pak pozvolnou cestou ke Starému mlýnu. Bus pak všechny účastníky posbírá na zastávkách a odveze na poslední noc na ubytování tentokrát oklikou severní cestou přes Chřibskou.

Klíč 759 m.n.m.

V poslední den našeho pobytu v Českosaském Švýcarsku nás bus po naložení zavazadel veze do Polevska, odkud chceme vystoupit na jeden z kopců, které jsou více ve vnitrozemí, na Klíč 759 m n. m. Pěší trasa, vedoucí bukovým lesem nejdříve moc nestoupá, ale když se přiblížíme k vlastními kopci do sedla, kde každoročně na začátku prosince probíhá zimní táboření na Klíči, začíná prudké stoupání v serpentínách, které nás dovedou na odlesněný a skalnatý vrchol. Výhledy do dále jsou zamžené, ale blízká města a vesničky lze dobře rozeznat. Na vrcholu nás obtěžují hejna létajících mravenců a tak ho rychle opouštíme.

Sestup do sedla vede po stejné trase, odtud ale míříme ke Kamzičí studánce, odkud jsou vidět velká suťová pole na jižní straně Klíče. Červená značka nás dovede až do centra Nového Boru.

Zde každý má možnost poobědvat, řada si vybírá Čínskou restauraci, jiní naši běžnou, možnost je navštívit i Vietnamskou. Ve zbývajícím čase do odjezdu busu prohlédneme vystavené veterány na zdejším náměstí, kteří se zde účastní 17. ročníku akce S veterány Českolipskem.

Nový Bor

A pak už jen zbývá cesta domů přes Mimoň, ale zase řada silnic je uzavřena kvůli opravám a tak musíme využívat objížděky. Nejdříve jedeme do Náchoda, poslední zastávkou je Rychnov, kam dojíždíme v plánovaném čase.

Počasí jsme na zájezdě měli pěkné a užili jsme si zajímavé a bohužel rychle se měnící krajiny Českosaského Švýcarska. Ubytování, i když někteří museli spát na palandě, nemělo chybu a personál penzionu byl vstřícný a s přehledem zvládal obsloužit nejen nás, ale i další ubytované v táboře. Pan řidič Kohler nás spolehlivě dopravil tam, kam jsme chtěli. Všichni naši účastníci zájezdu byli disciplinovaní a dochvilní, za což je jim zapotřebí poděkovat a nezbývá nic jiného než se těšit na další zájezd.

Zapsal: Pepa Jirsa

Foto: Pepa Jirsa a Pepa Rak

Publikoval: Pepa Rak

Víkendový pobyt na Jestřebí boudě.

15-17. 7. 2022

30 účastníků

Vedoucí: Honza Tomáš

V pátek 15.7.2022 jsme se vypravili na náš plánovaný víkendový pobyt na Jestřebí boudě.

Ze Solnice jsme vyrazili přesně dle propozic v 16.45 hod. pěti auty a po trase Dobruška-Náchod-Hronov-Stárvka-Jívka kam jsme šťastně postupně dorazili na parkoviště do Radvanic. Zde byli řidiči informováni o dosti špatném stavu příjezdové komunikace k Jestřebí boudě a nutnosti opatrné jízdy. Potom jsme již vyjeli do prostoru skládky dřeva, kde osádky vozidel vystoupili, aby se vozidla odlehčila a absolvovali poslední pohodový úsek v délce cca 400 m po červ.tur. značce pěšky. No a na řidiče čekal asi 100 m nejstrmější, vodou značně vymletý úsek komunikace, kterou jsme také společně se zavazadly zdárně absolvovali. Před boudou jsme se všichni nakonec setkali vč. osádek dalších dvou vozidel, které na chatu již dorazili před námi.

Po seznámení s chatou jsme se zde v pohodě ubytovali na jednotlivých pokojích, takové ubytování, jak se dnes říká s oblibou "retro", jedná se o vícelůžkové pokoje s palandami, ale všechno zde bylo čisté, přes malé prostory docela útulné. Následně jsme se občerstvili ve společenské místnosti u ochotných provozovatelů tohoto zařízení. Podotýkám, že chata je v majetku KČT Úpice a provozují ji členové tohoto KČT dle rozpisu služeb, vždy s pomocí rod. příslušníků a známých.

Po ubytování jsme již neprodleně přikročili k rozdělení ohně, následně jsme všichni ještě popřáli našemu jubilantovi Pepovi Rakovi k jeho krásným pětasedmdesátým narozeninám, vč. kytice v okolí chaty natrhaných horských květů. Posléze jsme zažili trochu romantiky při opékání špekáčků, ale také při dobrém pití dodané oslavencem a domácí medovině, hudbě a zpěvu našich obětavých

hudebníků, což byli jako vždy Pepové Vanický a Hofman. Jelikož se časem venku ochladilo a ani ohýnek a nápoje již nestačili na náš pohodový teplotní komfort, přesunuli jsme se do společenské místnosti, kde jsme, díky porozumění provozovatelů, mohli pokračovat v zábavě opravdu do pozdních večerních hodin. Nutno podotknout, že zatím co my jsme se zdárně bavili, oni běhali v kuchyni a připravovali jídlo na další den, nejen pro nás, ale i pro všechny, kteří se v tomto pohostinném místě zastaví a že jich je, hlavně cyklistů dost, to jsme viděli následující den.

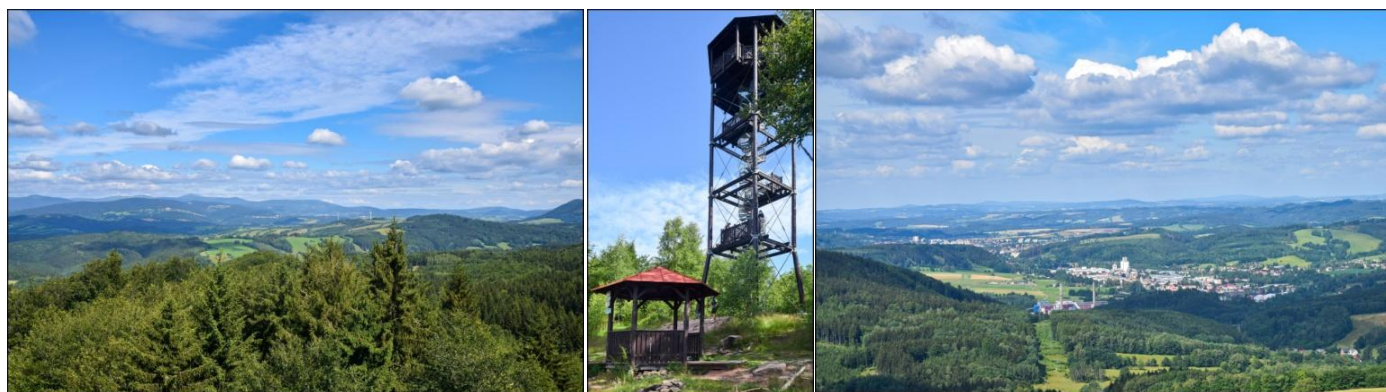

V sobotu ráno jsme po bohaté snídani vč. smažených vajíček, čerstvě upečených buchet a dalších dobrotách vyrazili na náš výšlap po hřebeni Jestřebích hor.

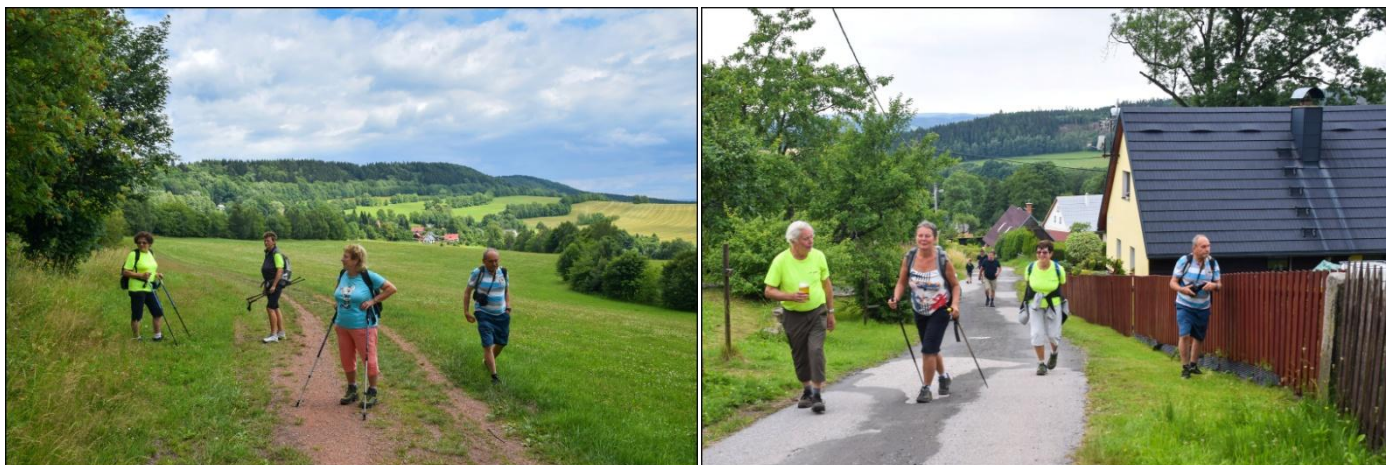

Lesnatými úseky jsme dorazili k Markoušovické rozhledně, která je situovaná na kótě 708 m n.m., vysoká je 23m s rozhledovou plošinou ve výšce 18m, odkud jsou hezké výhledy zejména na Krkonoše, Rýchory, Vraní a Stolové hory atd. ale dost tu po ránu fučelo. Po výstupu na rozhlednu a pokochání se výhledy jsme pokračovali dále a sestoupili po takové docela nepříjemné, strmě klesající panelové cestě do osady Bezděkov k hezké opravené kapličce s turist. přístřeškem, kde byl již čas na menší odpočinek a občerstvení.

Následně jsme se vydali po asfaltové silničce s hezkými domečky a sestoupili do Lhoty u Trutnova. Zde je z bývalého hostince vybudováno tzv. Traisl-Centrum, je zde nástupní místo pro hustou síť terénních cyklostezek situovaných na západním úbočí Jestřebích hor různé délky a stupně obtížnosti o celkové délce 35 km. Při konzumaci Krakonoše a čekání, až zde dovaří polévku, jsme mohli sledovat převážně mladé cyklisty již příjíždějící na občerstvení po absolvování terénních úseků a také ty, kteří na terény teprve vyrážejí. Těch kol tu bylo opravdu hodně různých značek, převážně se značně širokými pneumatikami. Při čekání bylo také možno shlédnout uvnitř objektu na velkoplošné obrazovce záběry jízd terénem, převážně mezi stromy, docela nebezpečné, ale asi to umí, záchrany tu žádné nehoukaly.

Kdo si počká, ten se dočká, i my jsme nakonec ochutnali uvařený boršč, lžíce v něm tedy "nestála", ale byl docela chutný. Poté jsme se již vydali poměrně strmým výstupem z tohoto údolí lesnatými úseky tzv. Cestou bratří Čapků na vrchol stoupání a potom jsme po příjemné louce došli do osady Markoušovice, kde u jednoho domku stojí socha císaře Josefa II., která byla vybudována k výročí 100 let od zrušení nevolnictví a údajně také jako připomínka na návštěvu císaře v obci při jeho cestě do Trutnova.

Po prohlídce a focení sochy nás upoutala u vchodu do domečku cedule s nápisem Pivo Krakonoš 17,-Kč, no nechtělo se tomu uvěřit, říkali jsme si, že zde asi mají nějaký lahvič. Po příchodu do poměrně tmavé místnosti jsme spatřili jakousi v klidu sedící postavu a když jsme pozdravili, tak jsme nedostali odpověď, jedna turistka pronesla, že to je asi socha a chtěla do ní pro jistotu "šťouchnout", no nakonec jsme zjistili, že to je sice starý, ale živý pán, možná již trochu přihluchlý. A opravdu tady kromě magnetek apod. prodával točené za 17,-, neskutečné. Protože se blížila druhá polovina našeho družstva, místnost jsme opustili, protože bychom se sem všichni nevešli. A druhá, ta šťastnější polovička se tady u piva usadila a vesele komunikovala s majitelem. Nás, co jsme čekali venku dostihla jediná drobná přeprška během našeho sobotního putování a tak jsme se posléze rozhodli, že budeme pokračovat do cíle. Marně jsme se ohlíželi, kdy se zbytek výpravy objeví za našimi zády, nikdo nikde. Takže jsme zdolali poslední strmé stoupání lesem a objevili se na louce a posléze v cíli na Jestřebí boudě, kde jsme se usadili ve venkovním posezení u chaty, občerstvovali se a vyčkávali příchodu ostatních. A čekali jsme dosti dlouho, ale nakonec všichni zdárně došli, teprve od nich jsme se dozvěděli, jak bylo na chaloupce veselo, pan domácí je kromě piva hostil i různými horskými likéry apod., takže někteří nejmenovaní jedinci si museli po příchodu na chatu jít nejdříve odpočinout do postele.

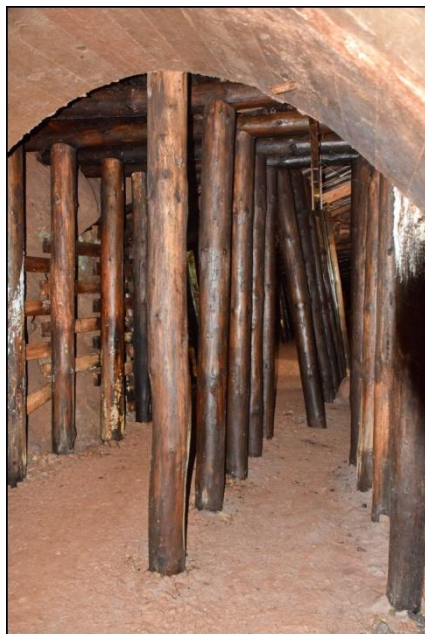
Po absolvování společné večeře jsme se opět pobavili při dobrém občerstvení ve společenské místnosti chaty a zazpívali si do pozdních hodin, a to zase díky našim Pepům a jejich nástrojům, byl to fajn večer. Nikdo nás nehonil spát ani nevyzýval ke klidu, celá kuchyně zase vařila na neděli, neboť se v sobotu co bylo na chatě prakticky všechno snědno. Po klidné sobotní noci jsme si vše sbalili a uložili do aut, absolvovali bohatou snídani vč. čerstvě upečených buchet a po společném focení před Jestřebí boudou a rozloučení s personálem chaty jsme vyrazili příjemným lesním terénem na necelé 2 km vzdálenou rozhlednu Žaltman tyčící se na kótě 770m n.m. Původní železná příhradová rozhledna z roku 1967, z které již nebylo pro vzrostlé stromy prakticky již nic vidět, byla v roce 2020 nahrazena novou rozhlednou o výšce 22m /počet schodů 222/, ze které je opravdu perfektní výhled m.j. na Orlické hory, Rozkoš atd. Potom jsme při poždání borůvek, a že jich tady bylo opravdu hodně, po delším hledání, ochránáři patrně si moc nepřejí, aby sem mimo cyklostezku chodili turisté, takže tu není u cesty ani žádná informační tabulka. Našli tzv. Sluj loupežníka Lotranda pod skalním převisem v borůvkách je skromné loupežnické ležení, inspirované pohádkou Lotrando a Zubejda.

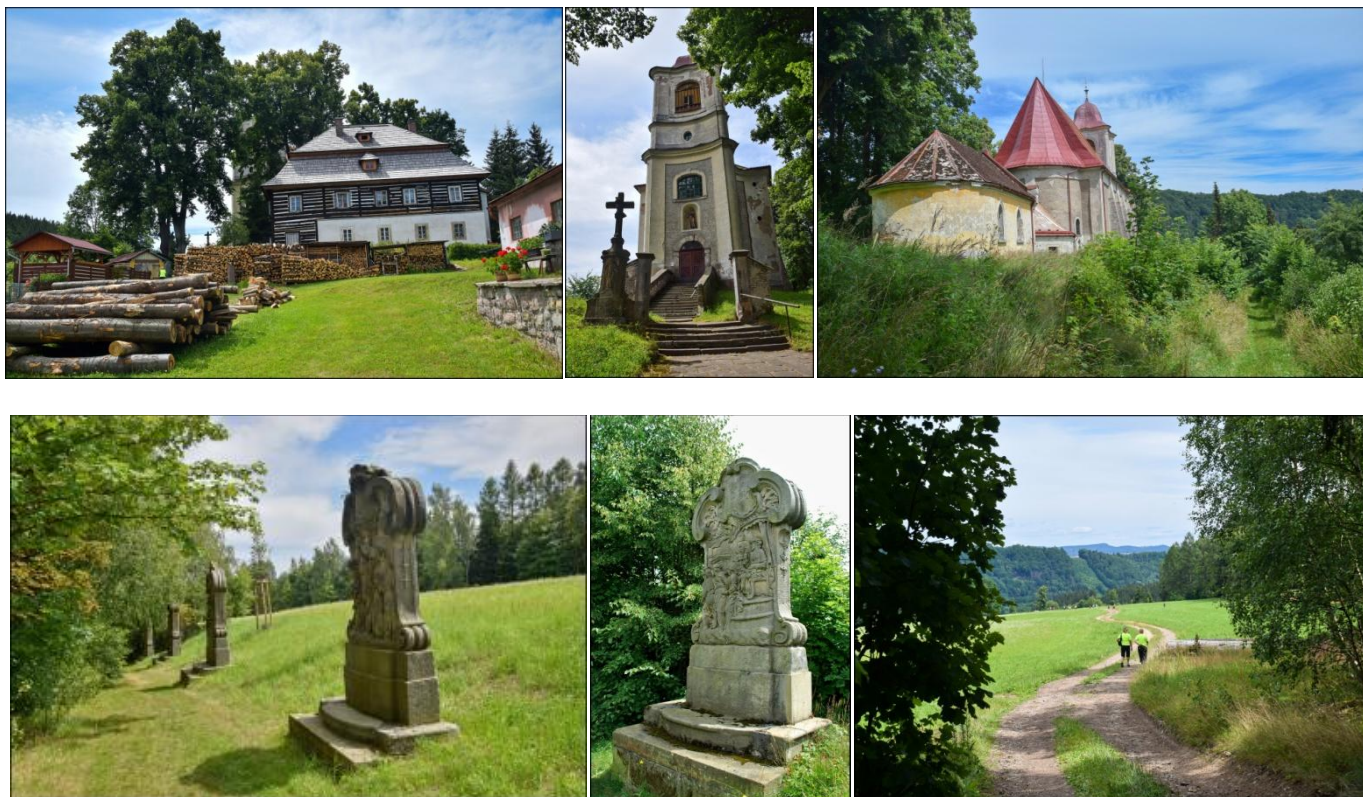
Po návratu k chatě jsme neprodleně vyrazili auty již dolů do Radvanic a za obcí odbočili k areálu dolu Bohumír, kde se do roku 1967 těžila měděná ruda. Zde nás uvítal velmi sympatický průvodce a provedl nás centrální štolou, jeho výklad byl velmi fundovaný a opravdu zajímavý, bylo to i trochu dobrodružné, hlavně při návratu zpět na povrch pomocí několika zcela kolmých dřevěných žebříků. Opravdu jsme se toho dozvěděli o těžbě na dole Bohumír a i o celém Radvanickém důlním revíru hodně, stálo to rozhodně za to, strávili jsme v podzemí více než hodinu.

Čas ubíhal a proto jsme se vydali k dalšímu cíli do Stárkova, kde jsme si přečetli na náměstí o historii tohoto městečka, které má ve svém znaku medvěda a docela zajímavou minulost. Vydali jsme se k rozlehlému objektu fary a podél uzavřeného kostela sv. Josefa vyrazili na zajímavou historickou křížovou cestu s jednotlivými mohutnými zastaveními s pískovce, celé to bylo vybudováno již v roce 1775.

Po návratu k vozidlům jsme vyrazili k poslednímu cíli našeho nedělního putování do Pavlišova nad Náchodem, kde jsme na závěr našeho výletu navštívili oblíbenou a již tak trochu "naši" hospůdku "U Vlčků", která je v sezoně opravdu hojně navštěvovaná, všichni vědí, že tady velmi dobře vaří a to zatím za velmi přijatelné ceny. Takže mi jsme si tu i přes to, že již bylo pozdní odpoledne trochu počekali na jídlo, ale stálo to za to, Pavlišovský řízek byl jako vždy vynikající. No a náš milý oslavenec Pepa Rak všechny neřidiče zde ještě pohostil místním alkoholickým nápojem zvaným "Krvesaj", bylo to dokonalé, moc děkujeme. A na úplný závěr jsme se postupně rozloučili a šťastně dorazili do svých domovů. Tímto děkuji všem za účast, za dobrou náladu a za to, že jsme byli, díky vám všem docela dobrá parta a díky tomu jsme si náš výlet, jak doufám, všichni docela užili.

Zapsal: Honza Tomáš
Foto: Josef Jirsa a Pepa Rak

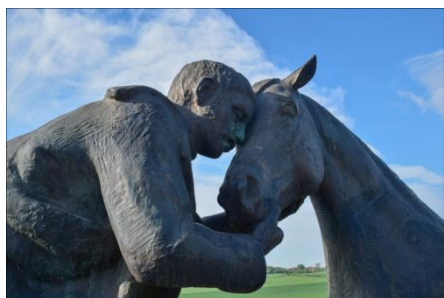
Zájezd KČT Solnice do Českosaského Švýcarska

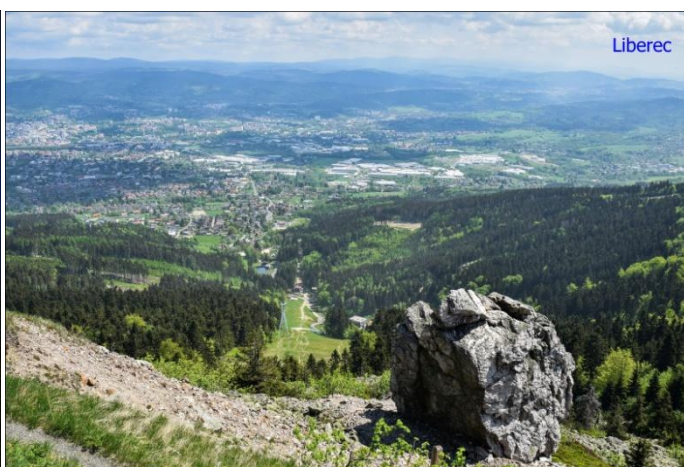
12. – 15. května 2022

49 účastníků, vedoucí Pepa Jirsa s Honzou Tomášem

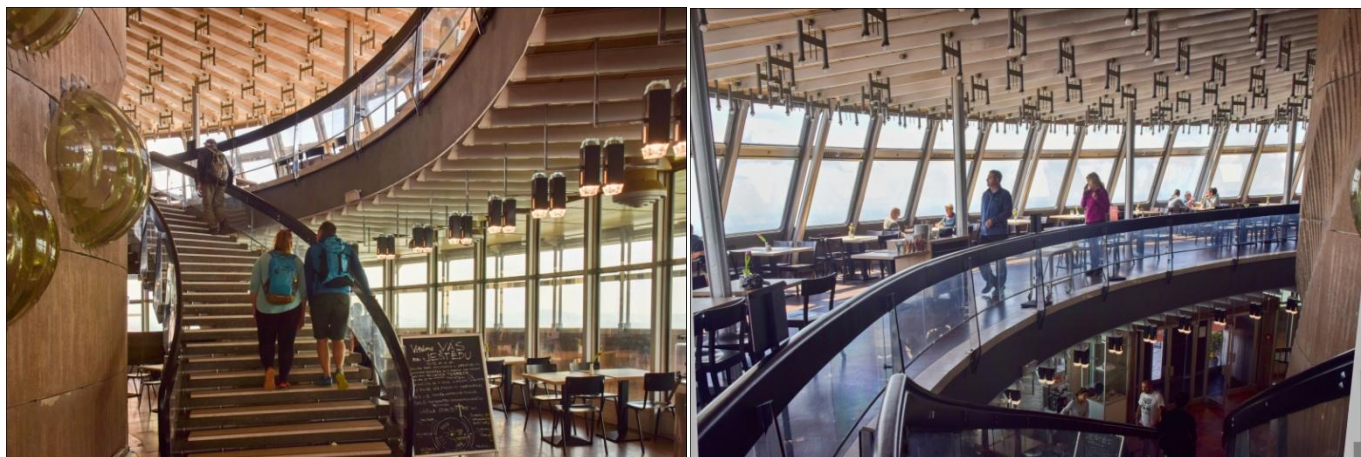
Letos už v oblíbeném květnovém termínu vyrazí členové KČT Solnice a jejich příznivci opět na svůj tradiční zájezd. Znovu do oblasti Českosaského Švýcarska, protože loni v září v době covidové se nám tam líbilo a nebyli jsme schopni poznat všechny krásy tohoto kraje.

Cestou ve čtvrtek ráno jsme se zastavili ve Střezeticích u pomníku jezdecké srážky v Prusko- rakouské bitvě u Hradce Králové v roce 1866. A pak už naše výprava pokračovala do Liberce – Horního Hanychova, kde jsme měli na jedenáctou hodinu objednaný výjezd sedačkovou lanovkou na vrch Skalka. Kabinová lanovka na Ještěd vloni havarovala a proto jsme museli najít náhradní řešení.

Ale na vrchol Ještědu 1012 m n. m. jsme to měli ze Skalky ještě dobré dva kilometry. Družstvo C jelo busem do cíle túry přímo. Ostatní navštívili nejdříve bufet, někteří i restauraci v hotelu Ještěd. Po prudkém sestupu jsme dorazili po červené do sedla Výpřež, kde byla možnost dalšího občerstvení. A pak následovala nenáročná klesající cesta po červené hřebenovce do Křížanského sedla a odtud po Svatojanské cestě do Noviny.

Tamější zakřivený železniční viadukt o délce 230 m se 14 oblouky na trati L iberec – Česká Lípa je technickou památkou a dokladem stavitelského umění našich předků. Z Noviny už je to jen kousek do obce Kryštofovo Údolí, která pro svou zachovalost byla prohlášena vesnickou památkovou zónou. Obdivovali jsme nejen ne zcela funkční orloj, vybudovaný z bývalé trafostanice, ale i dřevěný kostel sv. Kryštofa se zvonící a barokní most se sochou sv. Jana Nepomuckého. Zájemci měli možnost navštívit i zdejší restaurace a kavárnu. Pěší družstva zvládla za prvý den trasu o délce 11 km.

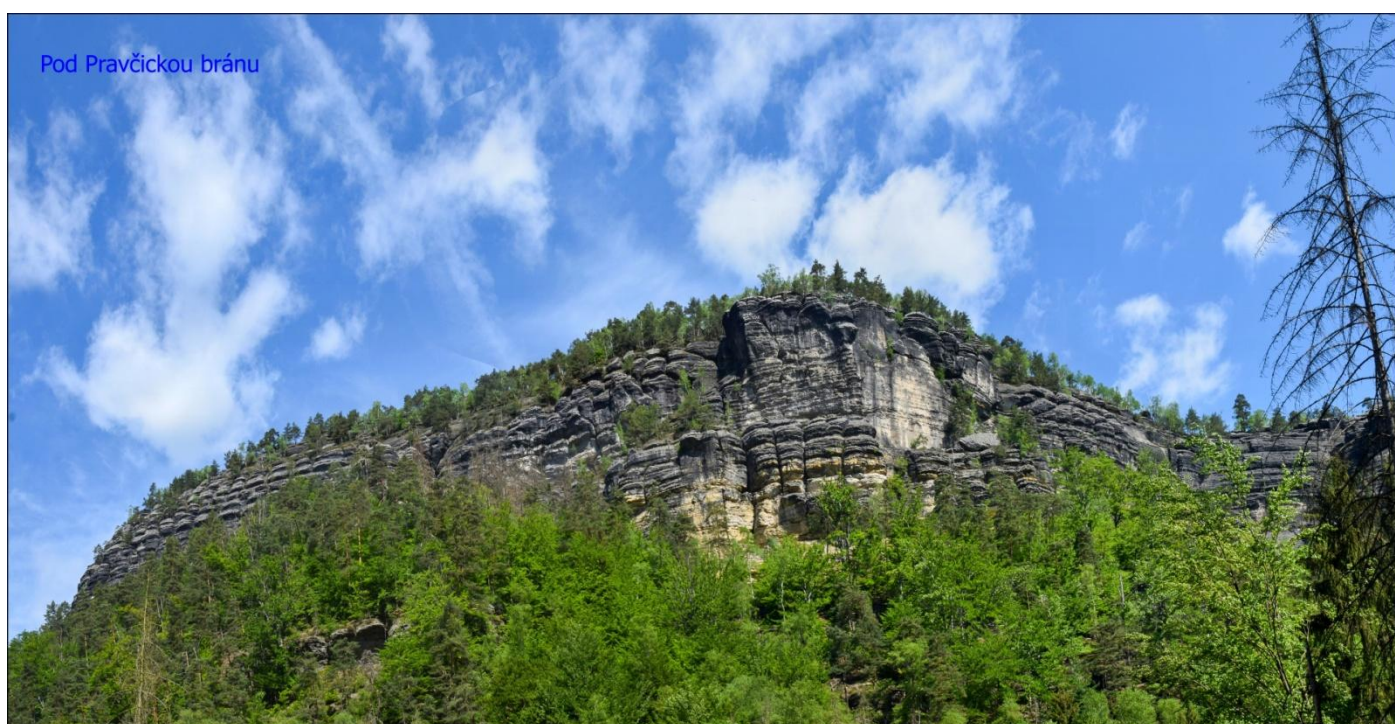
A pak jsme se všichni přesunuli busem do Kytlice – Dolního Falknova do nám známého penzionu U skály. Před tím musel řidič busu zvládnout velmi těsný průjezd podjezdem pod železniční tratí, kdy mezi busem a stěnou podjezdu byly jen

centimetry. Při ubytování nastaly trochu zmatky, protože náš přehled o počtu postelí v pokojích, který jsme dostali z centra společnosti, vlastníci penzionu, se lišil od reality. Ale pan správce penzionu s přehledem tento problém vyřešil.

Na druhý den byla naplánována túra do okolí Pravčické brány. Nezhlédnout tento skvost Českosaského Švýcarska by bylo jistě velkým prohřeškem. Kvůli uzavřené cestě v Jetřichovicích musel řidič busu použít objízdnu trasu přes Nový Bor a Kamenický Šenov. Bus jsme opustili až na družstvo C v místě U tří pramenů, odkud začal dvoukilometrový výstup údolím se suchými smrky s převýšením 200 m těsně pod Pravčickou bránou. Výhledy ze skal nad bránou byly daleké, počasí nám přálo. I posezení venku před výletním zámečkem Sokolí hnízdo nemělo chybu. A pak už následoval pochod skoro po vrstevnici po úpatí skal, které se tyčily nad námi.

Teprve před Mezní Loukou, kde parkoval bus a kde se všichni v místních restauracích mohli občerstvit, začala cesta klesat.

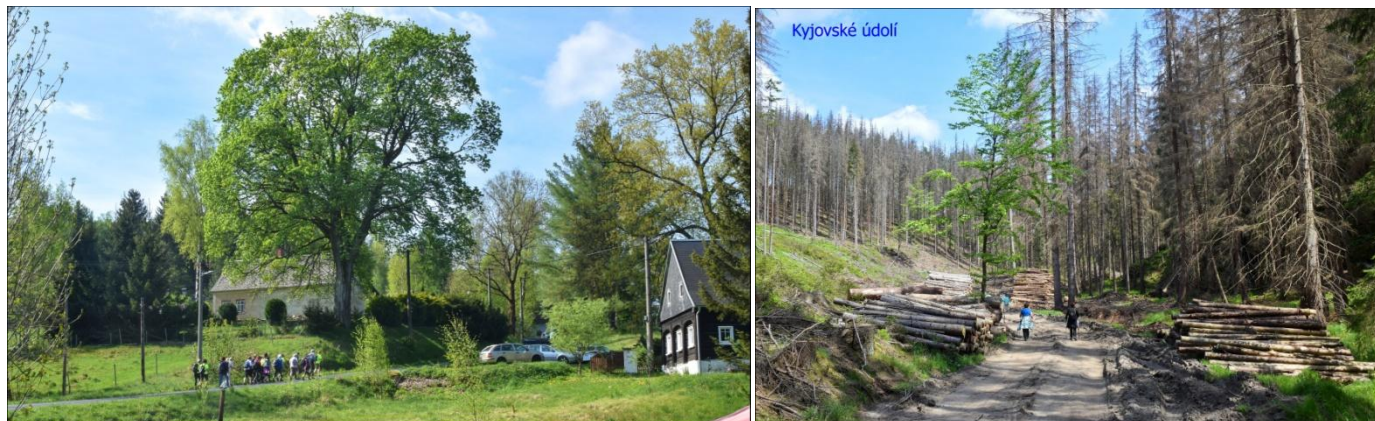
Družstvo A ale pokračovalo v túře dál a výstupem po červené mezi zlámanými a i pokácenými suchými smrky se dostalo na hřeben a po něm pokračovalo k Malé Pravčické bráně, která je mnohem menší než její slavná jmenovkyně. A pak už následoval prudký sestup pod skalním hradem Šauštejnem. Ten byl bohužel nepřístupný, protože v něm probíhá už delší čas rekonstrukce ocelového schodiště. Dál už cesta vedla po rovině a zanedlouho jsme se dostali do Vysoké Lípy, kam přijel k restauraci U Loupežáka družstvy B a C obsazený bus. Družstvo A v tento den urazilo 13 km, družstvo B 8,5 km.

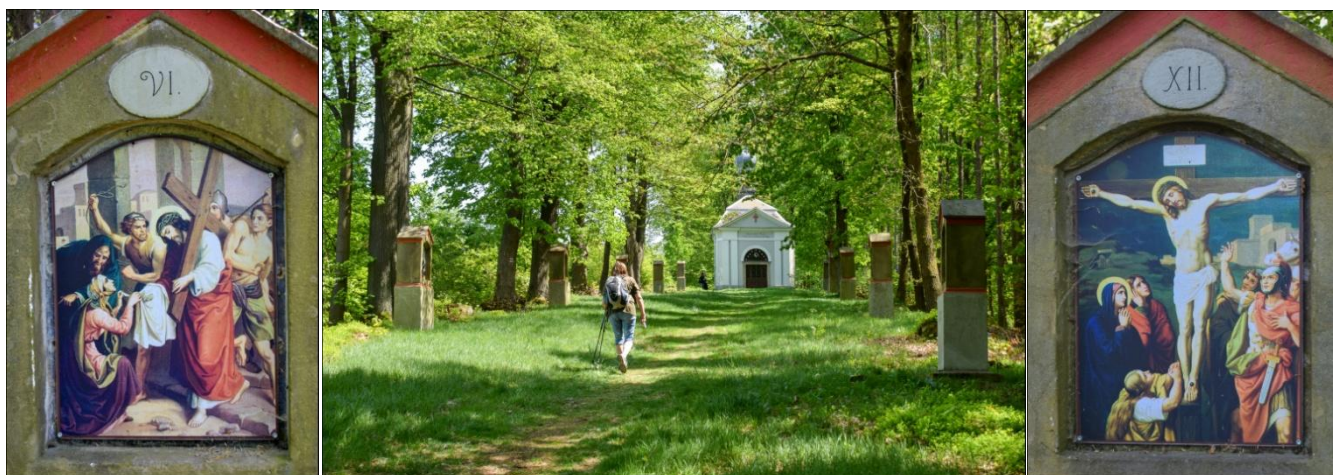
Cestou do místa ubytování jsme se stavili u Kamenického Šenova prohlédnout si Panskou skálu. Mnohokrát jsme kolem ní loni jeli, toto byla prvá zastávka. Čedičové pěti a šestiboké sloupce připomínají píšťaly u kostelních varhan. V roce 1952 byla u ní natáčena pohádka Pyšná princezna. Večer v jídelně penzionu zorganizoval Pepa Rak promítání fotek z loňského zájezdu.

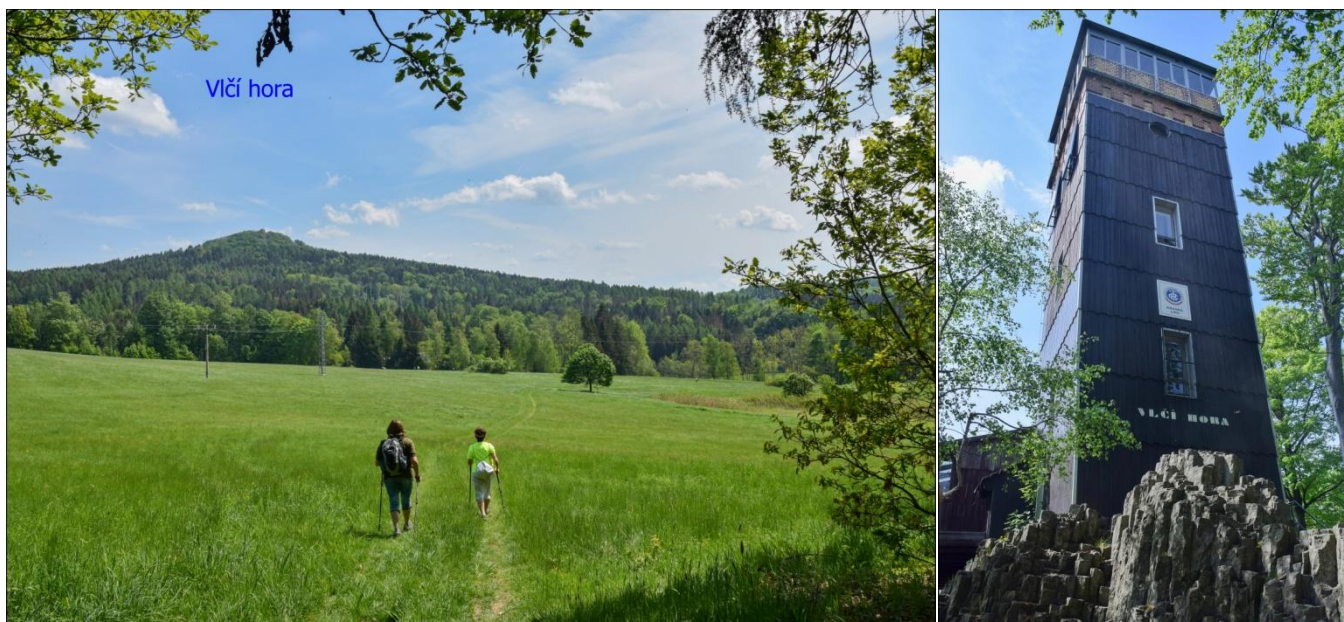

Třetí den jsme odjeli směrem na sever do malebné vesničky Kyjov nedaleko Krásné Lípy. Odtud družstvo A šlo po Koglerově naučné stezce na Kyjovský Hrádek. Cesta vedla malým skalním městem a neustále stoupala či klesala po dřevěných schodech s občasnými vyhlídkami, na konci sestoupila do Kyjovského údolí k říčce Křinici. Družstvo B šlo z Kyjova hned od začátku údolím. I v Kyjovském údolí většinu smrků napadl kůrovec a tak podél říčky stojí jejich suchá torza.

U rozcestí Turistický most jsme říčku Křinici opustili, ta teče dál do Saska, aby se v Bad Schandau vlila do Labe. Postupovali jsme pak údolím Vlčího potoka zpočátku po zelené značce, která najednou skončila, protože dál probíhá intenzivní těžba kůrovcového dřeva. A tak musíme jít oklikou po cyklo a pak po žluté, která nás přivede na okraj Brtníků na původní zelenou. Odtud už je vidět náš další cíl zalesněný kopec Vlčí hora 581 m n. m.

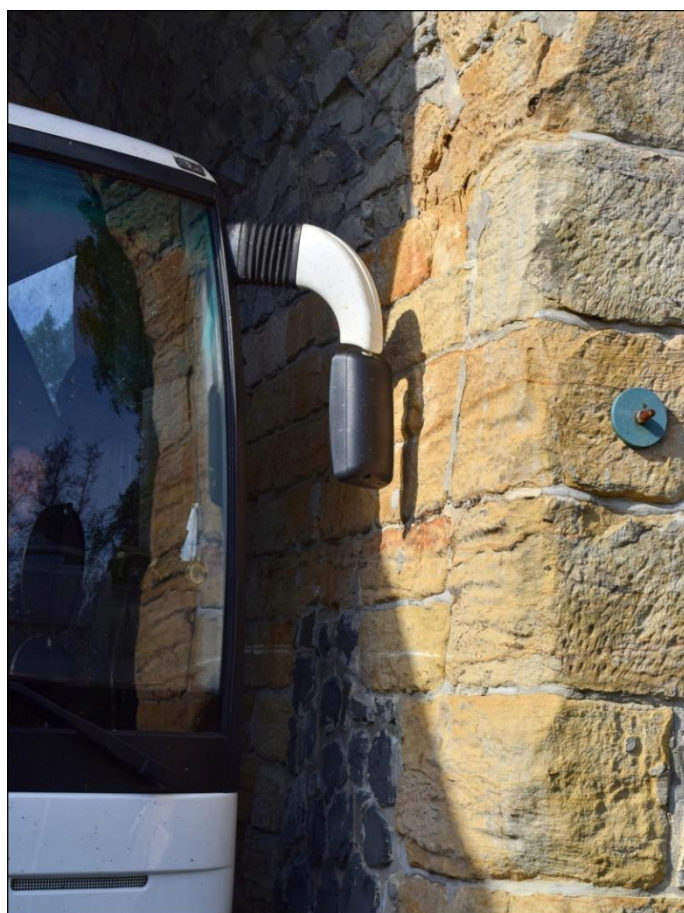

Cesta z Brtníků vede po červené kolem Ústavu sociální péče na Křížovou horu s křížovou cestou a poté po žluté už strmě na vrchol Vlčí hory. Zde na čedičové skále stojí stará cihlová rozhledna, opláštěná dřevem, s dřevěnou nástavbou, ze které je vidět celá oblast Šluknovského výběžku. Odtud už je to kousek do Zahrad, kde u Penzionu Vlčárna na nás čeká bus. Před tím ale ještě někteří odcházejí podívat se na Koglerův dům, kde v zahradě má být kamenná mapa zdejšího kraje, přicházejí ale zklamáni. Posedíme ještě na zahradě penzionu, kde jsme obslouženi trochu zmatečným personálem, ale nakonec odjíždíme na ubytování spokojeni s prožitým dnem. Družstvo A urazilo za tento den 12 km, družstvo B o něco málo méně.

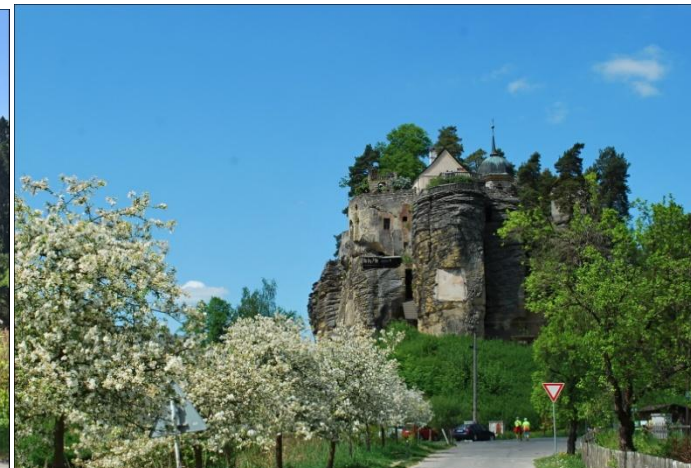

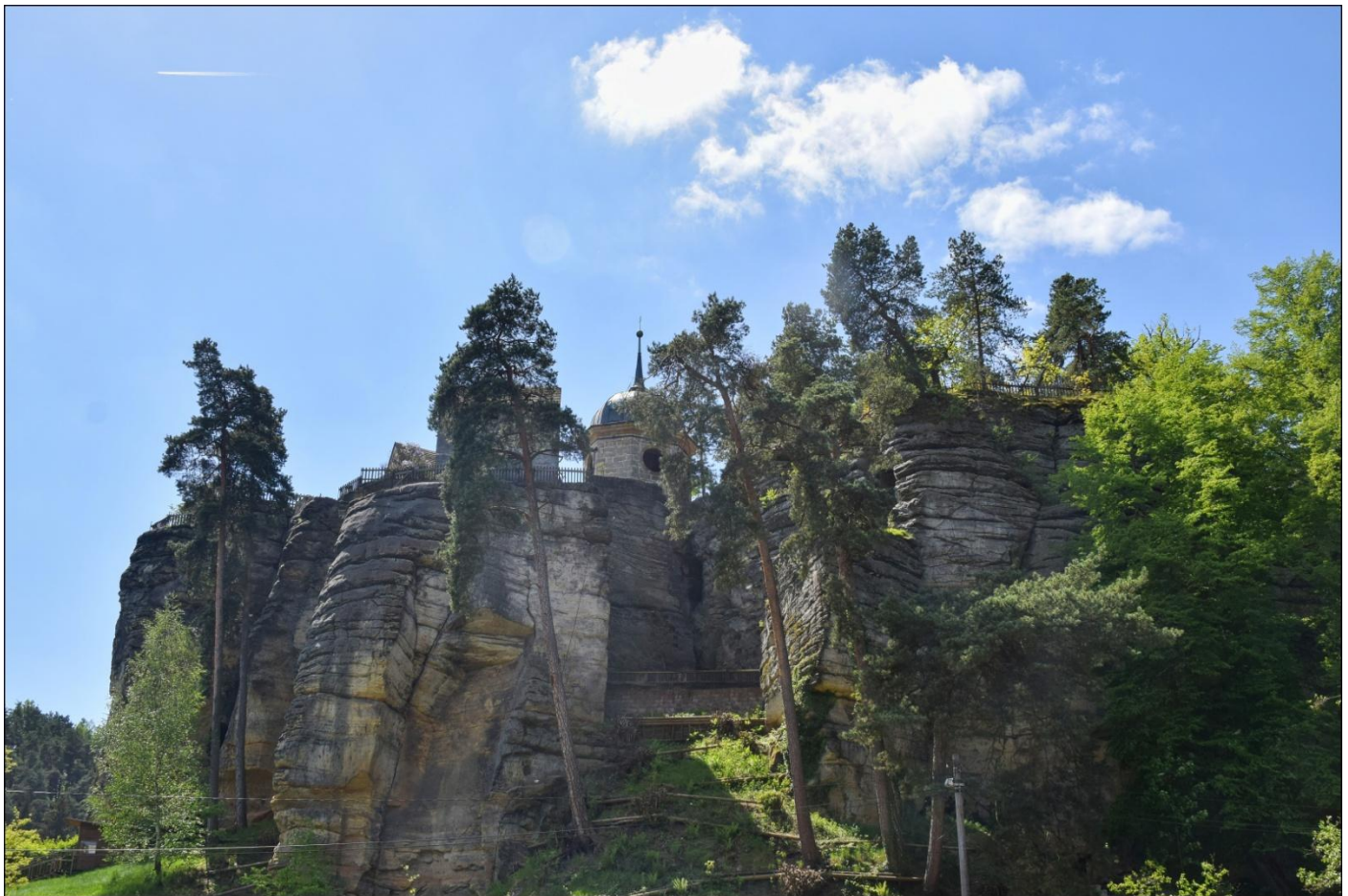
V neděli ráno opouštíme penzion U skály a i Kytlici. Řidič naposled bravurně a zcela jistě projíždí úzkým podjezdem pod železniční tratí a Pepa jeho mistrovství zvěčňuje ve svém foťáku, prý pro firemní kalendář.

Jedeme do Cvikova ke hřbitovu, kde vystupuje družstvo A i B. Cesta vede malebnou zelenou krajinou, mezi lesy jsou i žlutá řepková pole. Počasí nám i poslední den přeje. Přicházíme do Údolí vzdechů se skalními stěnami, ve kterých jsou vytvořeny reliéfy většinou s náboženskými motivy. A záhy začíná malebná vesnička Radvanec s ještě zavřenou hospodou. Na konci se nachází Radvanecký rybník, kde má město Sloup vybudováno velké koupaliště s kempem. Rybník obcházíme zprava po

cyklostezce a hned narážíme na fungující hospodu s venkovním posezením. Většina z nás neodolává. Značka nás pak vede mimo hlavní silnici kolem Dobranovského potoka až ke skalnímu hradu Sloup.

Zde někteří navštěvují hrad a jeho okolí, družstvo C a další se vydávají na závěrečnou část dnešní túry kolem lesního divadla na rozhlednu Na Stráži, kde lze také využít služeb restaurace, a dále po červené do sedla po Slavíčkem. Někteří zdolávají i vrchol 535 m n. m. A pak už zbývá sestup do Modlivého dolu, kde lze nalézt zajímavou kapli, zasvěcenou Panně Marii Lourdské, a cesta podél křížové cesty až ke Svojkovskému zámku. Návštěva bufetu s pivem na konci túry je jejím milým zakončením. Jednotlivci stihnou ještě navštívit trosky blízkého Svojkovského hrádku. Túra družstva A činila 11 km, a i družstvo C urazilo 3,5 km s poměrně velkým převýšením.

A teď už zbývá jen cesta domů stejně jako loni přes Mladou Boleslav a jako vždy vezeme nejdříve účastníky do Náchoda. Do Rychnova pak dorážíme v předpokládaném čase okolo devatenácté hodiny.

Počasí nám stejně jako loni v září přálo a užili jsme si svěže zelenou jarní přírodu. Poznali jsme dosud nenavštívená místa, bohužel krajina Českosaského Švýcarska se rychle mění a stále se objevují nové rozlehlé plochy s uschlými smrkovými porosty. Ubytování v některých pokojích bylo proti loňsku zase vylepšené. Pan řidič Petr nás spolehlivě dopravil na místa, kam jsme potřebovali. Účastníci zájezdu byli dochvilní a disciplinovaní, to také nemalou měrou přispělo ke spokojenosti nás všech.

Zapsal: Pepa Jirsa

Foto: Pepa Jirsa a Pepa Rak

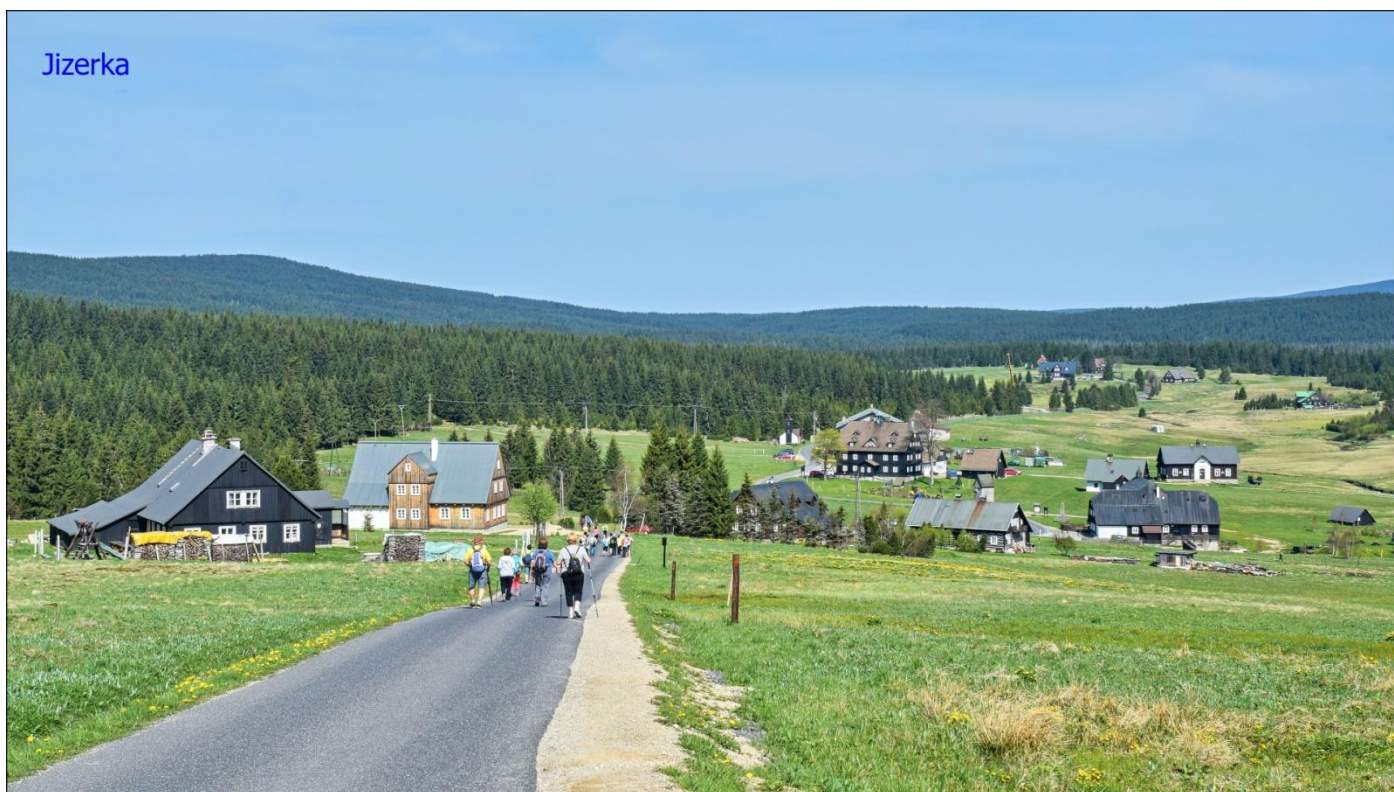
Publikoval: Pepa Rak

Zájezd KČT Solnice do Jizerských hor

19. – 22. května 2023

47 účastníků

Vedoucí: Pepa Jirsa

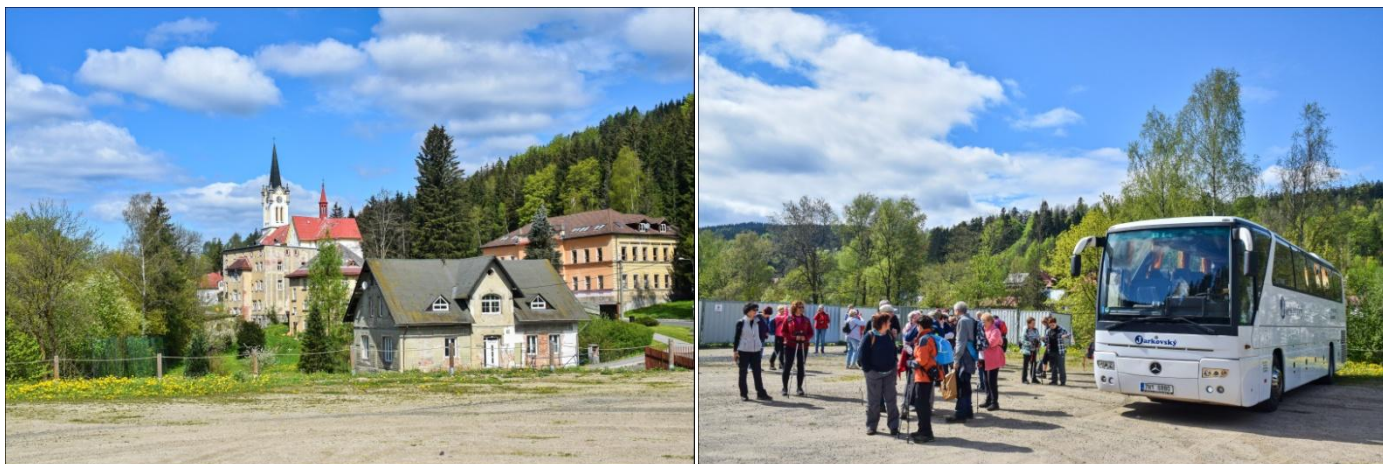

Opět v tradičním květnovém termínu vyjíždí členové KČT Solnice spolu se svými příznivci na svůj zájezd, tentokrát do malebných Jizerských hor. Ubytování je zajištěno v penzionu U špičáku v Albrechticích v Jizerských horách.

Stejně jako v minulých letech vyjel bus firmy Jarkovský z Dobrušky s oblíbeným řidičem Janem Petrem, aby cestou z Rychnova nad Kněžnou až do Valteřic začal nabírat účastníky zájezdu. Z Náchoda jsme jeli přes Trutnov a Vrchlabí jarně zelenou přírodou v Podkrkonoší, abychom pak z údolí Jizery

v Poniklé odbočili z klasické trasy a spoustou zatáček se dostali až do Vysokého nad Jizerou, rodného města prvního předsedy ČSR Karla Kramáře. Odtud jsme měli při klesání do Tanvaldu nádherné výhledy na Jizerské hory a kraj pod nimi. Cesta vedla pak přes Desnou a Albrechtice do Josefova Dolu, tam totiž začínala naše první túra.

Tentokrát, protože nám chyběl osvědčený vedoucí družstva B Honza Tomáš, tak se družstva A ujal občas Karel Seidl a družstvo C vedl s bolavou nohou chodící Pepa Jirsa. Obě party vycházely na začátku spolu po stejné trase do Jedlového dolu prohlédnout si kamenité údolí s vodopády, které tu vytváří říčka Jedlová.

Družstvo A pak pokračovalo neznačenou cestou až k hrázi protržené přehrady na toku Bílé Desné a připomnělo si zde tragédii z roku 1916.

Protržená přehrada 2021

Dnes je toto místo upraveno a v nově vybudované Körnerově chatě je zřízen samoobslužný lesní bar s jednoduchým občerstvením. Zpátky se pak áčko vracelo přes Mariánskohorské boudy do Josefova Dolu. Družstva C jen absolvovalo cestu Jedlovým dolem a pak po cyklotrase kratší cestu zpět do výchozího místa. Počasí nám v tento den moc nepřálo, bylo citelné chladno a občas se objevily i dešťové přeháňky. Družstvo A ušlo 11,5 km, družstvo C 7 km.

Josefův Důl je trochu zanedbaně působící obec, v centrální části jsou zbytky zbořených skláren a i možnosti občerstvení v jarním čase jsou velmi omezené. V kiosku Dřevěnka mnozí účastníci nalézají útočiště, ale nabídka jídla je velmi malá. V čase čekání na odjezd busu někteří objevují trochu bokem od hlavní silnice ležící a docela příjemnou restauraci U splavu, která se stane naším shromažďovacím místem i pro dny příští.

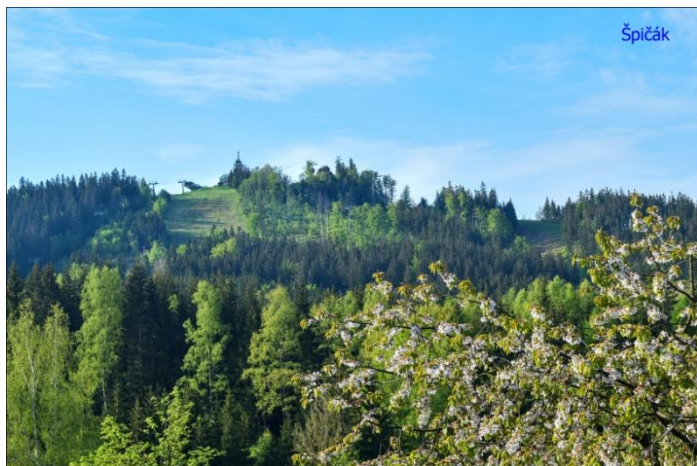

To zbylo ze známé sklárny !

Josefův Důl

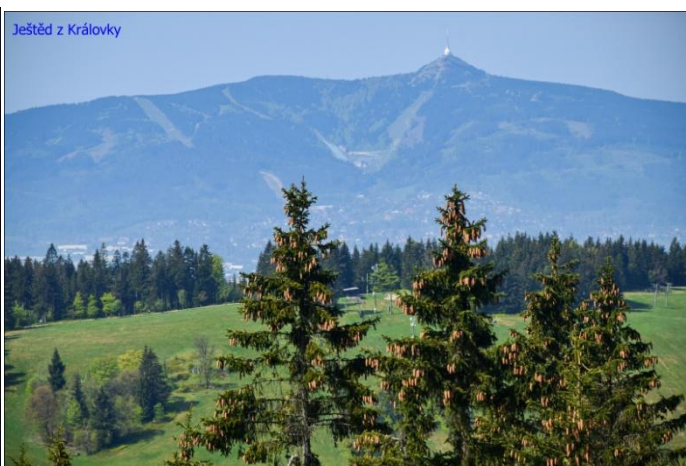
Na ubytování to máme docela blízko, jen do sousední obce, příjezd k našemu penzionu je ale komplikovaný, protože náš bus není schopen překonat terénní práh na příjezdové cestě a tak posledních 300 m z parkoviště u lanovky musíme chodit pěšky. Ale ubytování v penzionu je pohodové s příjemnou obsluhou a tak je tento nedostatek trochu vynahrazen.

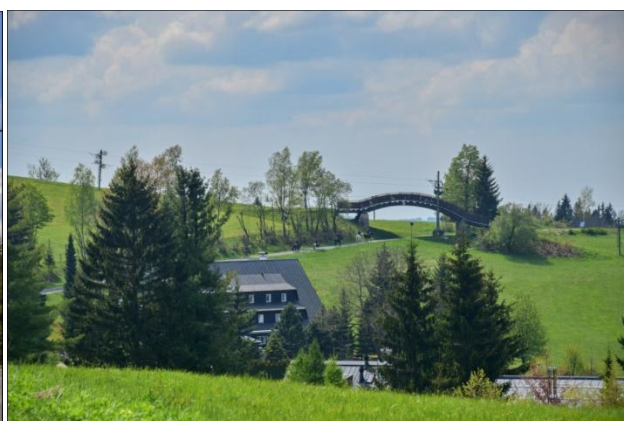

Druhý den nám už počasí přálo a umožnilo túru po starých jizerskohorských rozhlednách. Všichni jsme odjeli busem do Bedřichova a společně se vydali cestou do kopce na rozhlednu Královka, obklopenou stavbou moderního hotelu.

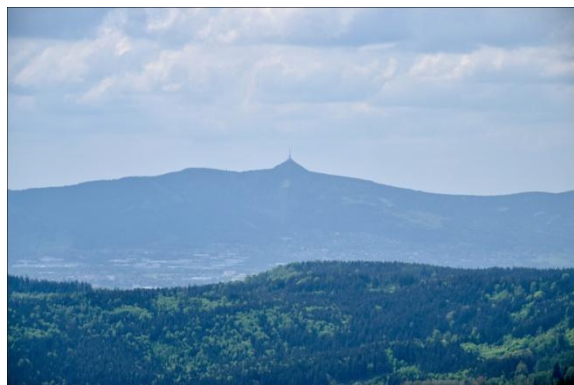

Nepříliš vzdálená Prezidentská chata měla otevřeno až od 11 hodin, to nám neumožnilo posedět. Jedinou možností, kde se v poledne dalo občerstvit, byla Kaplička na rozcestí v Hraběticích.

Družstvo A pak pokračovalo kolem lyžařského areálu Severák na nejstarší rozhlednu Jizerských hor, kovovou Slovanku, odkud byly velkolepé výhledy nejen na severní hřeben Jizerských hor, ale i na Ještědský hřeben.

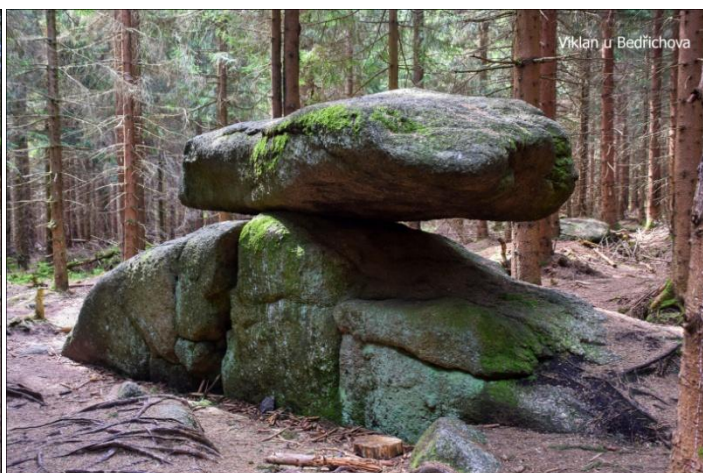

Túra pak pokračovala sestupem kolem křížové cesty a dále na rozhlednu Bramberk a odtud do Horního Maxova a pak ostrým sestupem do Josefova Dolu. Družstvo C se ze Slovanky vrátilo ke Kapličce v Hraběticích. Bus pak všechna družstva odvezl na ubytování. Družstvo A ušlo 14 km, družstvo C 7 km.

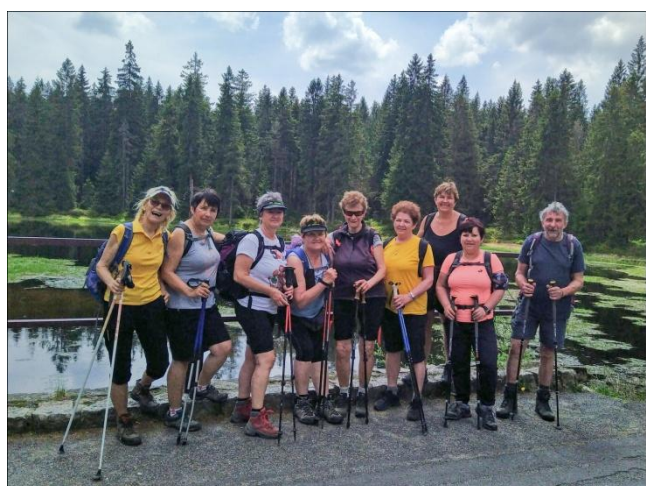
Třetí den, tedy v neděli nás bus odvezl opět do Bedřichova k centrálnímu parkovišti. Obě družstva vyrazila společně k Viklanu, na který někteří odvážlivci vystoupili, a pak kolem podzemního přivaděče, který napájí vodní elektrárnu v Rudolfově, k přehradě Bedřichov a odtud na Novou Louku k Šámalově chatě, kde se všichni občerstvili většinou u venkovního kiosku.

Družstvo A pak pokračovalo na Kristiánov s otevřeným muzeem a pak dolů kolem vodní nádrže Josefův Důl, která je zásobárnou pitné vody, především pro Liberec, do centra Josefova Dolu. Družstvo C se vrátilo zpět po žluté značce do Bedřichova. Bus pak všechna družstva odvezl na ubytování.

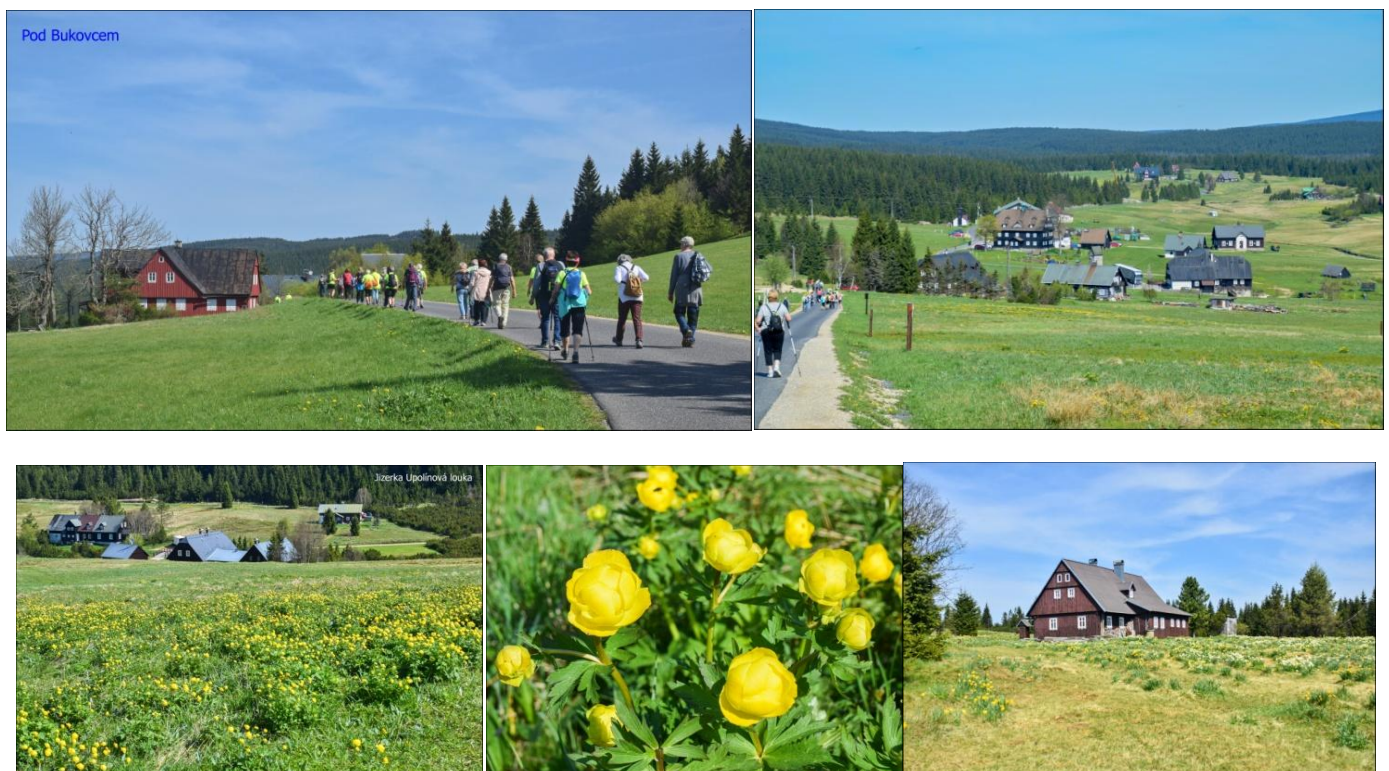

Po večeri ještě 15 dobrovolníků vystoupalo převýšení 280 m na 2,5 km vzdálený vrchol Tanvaldského Špičáku a od vedoucího zájezdu dostalo jako odměnu frťana. Družstvo A ušlo 14 km, družstvo C 8 km, dobrovolníci o 5 km více.

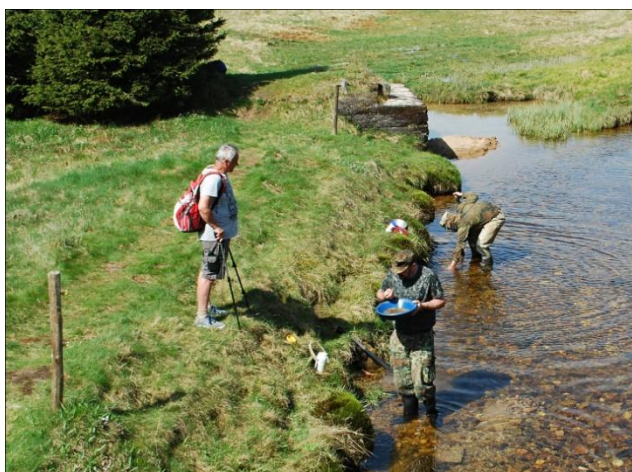
V pondělí, v poslední den našeho zájezdu, po sbalení a opuštění penzionu, jsme odjeli přes Horní Polubný na parkoviště Jizerka Mořina.

Obě družstva se pak vydala kolem louky s kvetoucími upolíny k Panskému domu, kde proběhlo společné focení. Všichni pak po naučné stezce Tři izeríny pokračovali kolem Hnojového domu, kde na louce kvetly narcisy, až na rašeliniště Jizerka.

Cestou mohli obdivovat dva nadšence, kteří v potoce Jizerka rýžovali na základě povolení černé nerosty, izeríny. Cesta zpět po naučné stezce kolem potoka Jizerka byla velmi zajímavá a nakonec všichni skončili u Panského domu na občerstvení, když ještě před tím obdivovali stádo skotského náhorního skotu.

Družstvo A pak pokračovalo po červené značce podél Jizery až do Martinského údolí, kde svou túru u stejnojmenné restaurace s trochu nerudným hostinským ukončilo. Družstvo C se ale od Panského domu vrátilo na parkoviště k busu a odjelo pak do Martinského údolí. Družstvo A ušlo 13 km, družstvo C 6 km.

Odtud jsme pak busem pokračovali bez zastávky už jen domů, abychom po 19. hodině byli v Rychnově.

Počasí nám při zájezdu celkem přálo, prakticky jsme nezmokli, poznali jsme nová, dosud nenavštívená místa. Pan řidič nás vždy spolehlivě dopravil tam, kam bylo zapotřebí. Všichni účastníci zájezdu byli disciplinovaní a nejen to určitě přispělo ke spokojenosti naprosté většiny účastníků. Zajímavé také bylo, že s přibývajícými dny počet účastníků v družstvu A klesal a v družstvu C přibýval. No prostě stárneme, ale přesto chodíme.

Těšíme se na příští zájezd Kčt Solnice v roce 2024. Snad bude???

Zapsal: Pepa Jirsa

Foto: Pepa Rak, Pepa Jirsa, Jana Podstavková

Zájezd KČT Solnice na Šumavu

17. – 20. 5. 2024

46 účastníků

Vedoucí: Pepa Jirsa

Opět po roce odjíždějí na svůj velký zájezd solniční turisté, členové KČT a protože je jich na autobusový zájezd málo, tak berou s sebou své příznivce z celého rychnovského okresu. Tentokrát je jejich cílem Šumava a konkrétně Srní.

Bus firmy Jarkovský z Dobrušky s oblíbeným řidičem Petrem postupně nabírá jednotlivé účastníky z Rychnova, Solnice, Kvasin, Dobrušky a Náchoda, poslední přistupuje v Jaroměři. A pak už nás čeká dlouhá cesta přes Prahu, Strakonice a Sušici až do Dobré Vody u Hartmanic. Cesta o to delší, že řidič musí dělat povinné odpočinkové přestávky, ty si ale užíváme popíjením kávy a občerstvením se na čerpacích stanicích.

Dobrá Voda byla kdysi sídlem velitelství vojenského výcvikového prostoru, kromě několika farních objektů a rekreačních chalup tam jen zůstal zachován kostel sv. Vintíře.

V něm bylo v posledních dvaceti létech umístěno mnoho děl umělecké skládky Vladimíry Tesařové. A tak si se zájmem všichni můžeme prohlédnout trojdílný skleněný oltář o váze skoro čtyři tuny, skleněný betlém, skleněná zastavení křížové cesty a další skleněnou výzdobu kostela včetně sochy sv. Vintíře. Sv. Vintíř byl benediktinský mnich, který se usadil v Čechách nedaleko Dobré Vody v roce 1040, přátelil se s českými panovníky a po své smrti byl pochován v Praze v Břevnovském klášteře.

Modrá značka, po které se odtud vydáváme, pak nás dovede kolem kapličky v Hamířné do Hartmanic, kde je možno se občerstvit v hospodě, navštívit obchod nebo si prohlédnout nově obnovenou Horskou synagogu. Po Vintířově stezce pak pokračujeme do Palvínova s hodně devastovaným zámečkem, na kterém je vidět snahu ho opravit. Počasí na pochod je přijatelné, sice chladné, ale neprší a chvílemi probleskne sluníčko. Pak se dostáváme kolem místa nazvaného Švédské hroby k tajemnému kostelu na Mouřenci, sice zavřenému, ale je možné nahlédnout do kostnice na hřbitově.

Náš pochod končí v osadě Staré Městečko, kam přijede bus, který nás odváží přes Rejštejn do Srní a ještě dál do dva kilometry vzdáleného Starého Srní, kde se nachází Horská chata Šumava, místo našeho ubytování po tři noci. Ti, kteří jdou celou trasu, absolvují tento den 10 km.

Předpověď počasí na další den, tedy sobotu je poměrně dobrá, ale ráno se probouzíme do ponurého dne s hrozícím deštěm. A ten během dopoledne skutečně přijde a tak se slibované túry na Modravě nekonají a účastníci si sami mohou zvolit nějakou túru ve skupinkách v okolí Srní podle předaných mapových podkladů. Skoro všichni dojdou ke zbytkům Hauswaldské kaple s vodou, přitékající korytem ze vzdálené studánky a dopadající do skleněných otevřených rukou, někteří dál pokračují podél Vchynicko-Tetovského kanálu, který kdysi odváděl vodu z Vydry do Křemelné a umožňoval tak plavení dřeva, až k vodní nádrži na Sedle.

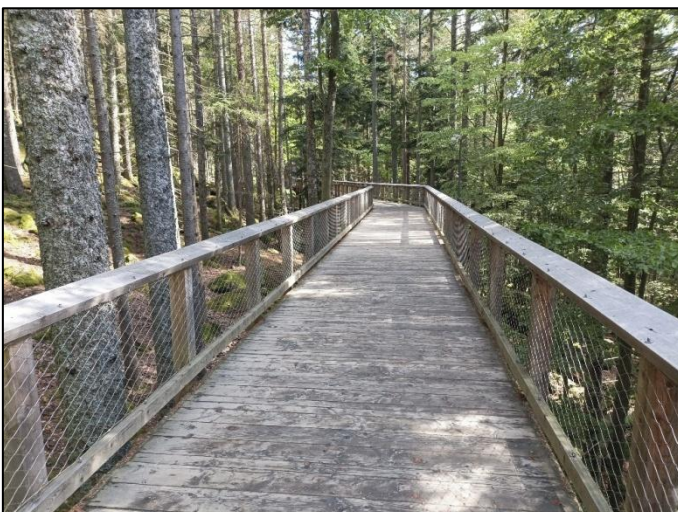

Oblíbeným místem pro občerstvení se po prohlídce Srní, především kostela se šindelem krytou západní stěnou se stane místní cukrárna, která nabízí i další netypické občerstvení, třeba polévku.

Po obědě se ale počasí výrazně zlepší, vysvitne sluníčko a tak většina zamíří do místního návštěvnického centra Šumavského národního parku, kde se nachází známá Vlčí naučná stezka. A opravdu je možné několik vlků ve velkém výběhu z výšky shlédnout a trochu si představit, jak asi žijí ve volné přírodě.

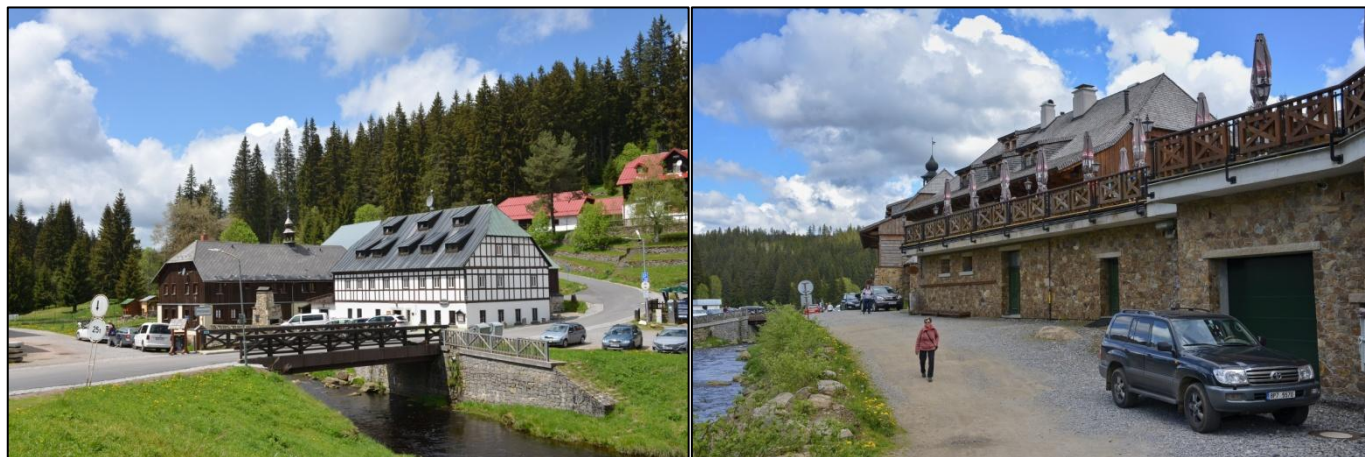
Ale i v tento deštivý den nachodíme dost kilometrů, jen cesta z místa ubytování k výběhu s vlky a zpět představuje 8 km.

Nedělní předpověď počasí už je dobrá a tak všichni odjíždějí nedříve do Modravy a většina pak do Filipovy Huti, kde si každý volí túru podle svých schopností a zájmu. Bohužel oba panoramatické vrcholy Roklanu se nacházejí v mracích a nejsou vidět. Z Filipovy Huti je možno do Modravy sejít přímo nebo několika delšími trasami v délce 8 nebo 12 km údolím Modravského potoka, nejodvážnější volí túru 17 km až přes Březník a s návratem přes Cikánskou slat'.

Všichni se pak sejdou většinou v restauraci pivovaru Lyer a nakonec u soutoku Modravského a Roklanského potoka. Někteří zdatní vyjdou z Modravy k Tříjezerní slati a přes vrchol Oblík přes bývalou obec Zelená Hora dojdou až do místa

ubytování ve Starém Srní. Počasí nám v tento den přeje a všichni jsou spokojeni s krásnými výhledy.

V pondělí po snídani a sbalení si zavazadel odjíždí autobus s účastníky na parkoviště Žlíbek nad Kašperskými Horami. Odtud prudce stoupáme po zelené na Pustý Hrádek, což je předsunutá bašta hradu Kašperk, která se nachází v nadmořské výšce 924 m n. m., tedy o 38 m výš než vlastní Kašperk.

Je odtud nádherný výhled na vlastní opravený hrad, který je v majetku města, do údolí Otavy a také na místa, která jsme během našeho pobytu navštívili. Hrad Kašperk ale míváme, v pondělí je zavřený a sestupujeme do města Kašperské Hory, které je městskou památkovou zónou se zajímavou budovou radnice na západní straně náměstí a kostelem sv. Markéty uprostřed. A tady túra končí, ti kteří ji ušli celou, absolvovali 5 km pochodu.

Po krátkém občerstvení, někteří stihnou navštívit i restauraci, nás čeká dlouhá cesta domů opět s přestávkami na čerpacích stanicích. Do Rychnova přijíždíme po devatenácté hodině.

Zájezd se určitě povedl, počasí mohlo být ale lepší a mohli bychom si více užít krásné šumavské přírody, která se pomalu vzpamatovává z větrné a kůrovcové kalamity. Ubytování bylo oproti předcházejícím rokům horší, dokonce i na palandách, ale aspoň stravování bylo na dobré úrovni. Pan řidič od firmy Jarkovský byl perfektní stejně jako v minulých letech a pěšky s námi dokonce podnikl túru k vlkům. A nikdo se během zájezdu neztratil, i když jsme nechodili ve dvou velkých skupinách.

Zapsal: Pepa Jirsa

Foto: účastníci zájezdu

Zpracoval a publikoval: Pepa Rak

Zájezd KČT Solnice do Lužických hor

Datum: 22. - 25. května 2025

52 účastníků, z toho 21 členů KČT Solnice

Vedoucí: Pepa Jirsa, Radek Zima

Autobus vyjíždí ve čtvrtek tradičně z Rychnova, odkud odjíždí převážná většina účastníků. Kromě busu jedou dva členové i s dětmi vlastním autem. A tradičně bus zastavuje na dvou místech v Solnici a pak v Kvasínách a na benzinové pumpě v Dobrušce. Tentokrát se nezajíždí do Náchoda, tamní účastníci, protože probíhá rekonstrukce průběžné silnice a zajišťka na nádraží by v ranní špičce znamenala velké zdržení, dojíždějí vlakem do Nového Města nad Metují, kde je nabíráme. A poslední účastník tradičně nastupuje v Jaroměři. A odtud už kolem Hradce Králové jedeme k Jičínu, kde bereme směr Turnov. Za Jičínem z hlavní silnice odbočujeme

vlevo a stoupáme k čedičovému vrchu Trosky se stejnojmennou zříceninou hradu, kde u tábořiště Svitačka vylézáme z busu.

Výkonnější družstvo jde cestou po Zlaté stezce Českého ráje Podtroseckými údolími k rybníku Nebákov a Podsemínskému rybníku až na rozcestí U Příbyla. Odtud pokračuje po žluté značce k Věžickému rybníku a pak Věžickým údolím k vypuštěnému rybníku Vidlák s otevřeným občerstvením – délka túry 8 km. Méně výkonné družstvo volí z tábořiště cestu přímo nejdříve k hotelu a pak i k hradu Trosky. Všichni vystupují na Babu, někteří zdolávají i Pannu a zastavují se v chatě. Odtud pak přes osadu Tachov sestupují poměrně prudce k rybníku Vidlák - délka túry 4 km. Počasí nám v ten den moc nepřeje, sice neprší, ale je poměrně chladno.

Z parkoviště u Vidláku pak všichni jedeme do místa ubytování v Jiřetíně pod Jedlovou, kde budeme bydlet v Církevním penzionu, umístěném v bývalém klášteře, Kongregace dcer Božské lásky. Ten se nachází v úzkých pravoúhlých uličkách obce a vůbec nepočítáme s tím, že až před vchod dojedeme busem. Ale náš řidič je velký mistr a zvládá to bravurně každý den. Orientace v rozsáhlých prostorách kláštera je velmi náročná, ale každý má nakonec své lůžko a časem se naučí i dojít na snídani a na odjezd k autobusu. V penzionu se netočí pivo, restaurace na náměstí je zavřená, což předem víme a tak máme s sebou vlastní pípu a šedesát litrů piva. Po dvou večerech pobytu se ukazuje, že je to málo.

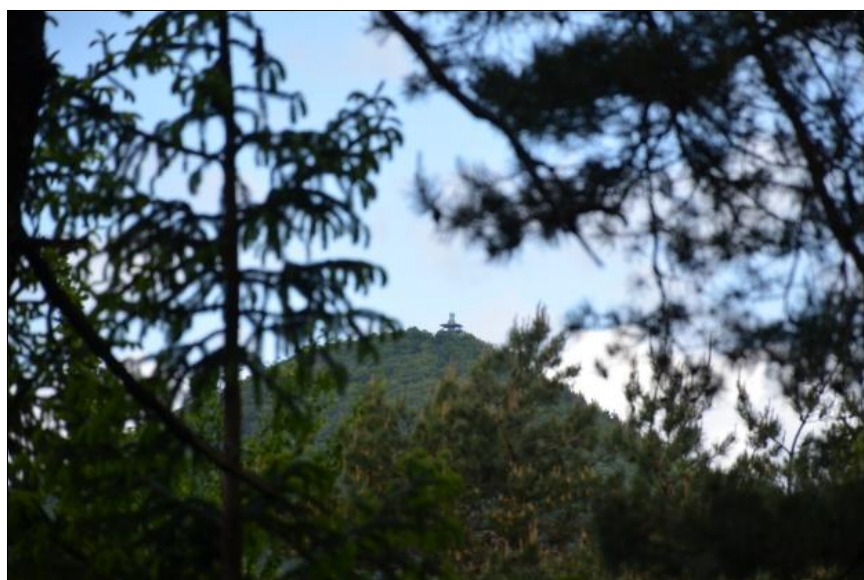
Druhý den, tedy v pátek je pro většinu účastníků na programu výstup na nejvyšší horu Lužických hor, Luž 793 m n. m. Všichni odjíždíme busem přes Svor a Cvikov do Mařenic a následně do Dolní Světlé. Dojet až na parkoviště nám nedovoluje poškozený most. A tak všichni jdou pěšky po zelené až na přechod do Saska u Krkavčích kamenů, odkud si vlastní túru volí několik skupin.

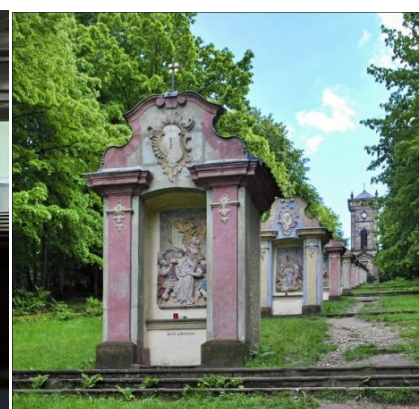
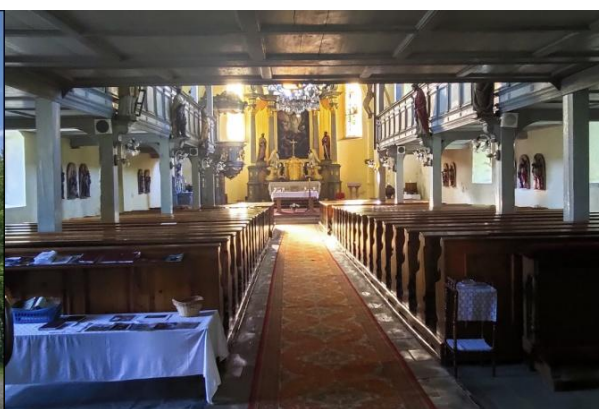
Ta zdatná jde podél hranice na východ a pak cestou Orgelweg do Saska a pak přes Nonnenfelsen k chatě Berggasthof Nonnenfelsen. Další skupina jde přímo ke zmíněné chatě. Obě skupiny se pak vracejí do Čech přes přechod Waltersdorf, někteří pak jdou přímo na chatu Luž, výkonní ještě zdolají skalnatý vrchol Luže s nově vybudovanou saskou rozhlednou.

Třetí skupina, ta nejméně výkonná se po prohlídce Krkavčích kamenů vrací zpět k autobusu do Dolní Světlé a pak busem přejíždí do Horní Světlé na parkoviště k chatě Luž, odkud někteří zdolávají vrchol Luže s návratem stejnou cestou.

Každý si může vybrat túru, která mu v ten den vyhovuje. Autobusem od chaty Luž se všichni zdravě unaveni vracíme zpět do Jiřetína na ubytování. Délka túr od 6 km do 11 km, ovšem s velkým převýšením. Večer v rámci Noci kostelů je možné si prohlédnout místní otevřený kostel Nejsvětější Trojice, někteří zdolávají i Křížovou horu. Počasí nám přeje, je slunečno, a umožňuje daleké výhledy do Čech i do Saska.

V sobotu většina účastníků volí túru spojenou s návštěvou Rumburku. Tam odjíždíme naším busem a poté ho odesíláme do cíle túry, do Krásné Lípy. V Rumburku si prohlížíme klášter Kapucínů s kostelem sv. Vavřince a především Loretu, věrnou kopii italského originálu. Kaple Panny Marie v sobě skrývá sošku Černé Madony s dítětem. Na celém objektu probíhají náročné restaurátorské práce, vnější stěny se zdají být už zhruba obnoveny, ale uvnitř zbývá ještě spousta práce.

Rumburk Loreta

Pak následuje prohlídka Šmilovského ulice s krásnými podstávkovými domy a nakonec prohlídka Lužického náměstí s návštěvou cukrárny.

Odtud nás vede cesta na vrchol Dymnůk 515 m n. m. se stejnojmennou rozhlednou, kterou většina zdolává. V chatě je možno poobědvat a pak si prohlédnout Strom života, což je soubor 22 štíhlých otesaných obelisků v kruhu. V přilehlém resortu je velmi rušno, probíhá zde mistrovství světa v fotbale.

Túra pak pokračuje převážně lesem nenáročným terénem až do centra Krásné Lípy, kde je také sídlo národního parku Českosaské Švýcarsko. Délka pěší túry 10 km. Někteří jdou ještě dále až do Jiřetína, kde bydlíme. Výkonná skupina, vedená Radkem Zimou si v tento den dělá samostatnou túru a zdolává vrchol Jedlové 776 m n. m. se známou chatou a kamennou rozhlednou, navštíví zříceninu hradu Tolštejn a po cyklotrase dorazí do nádražní restaurace Jedlová, kde po drobném občerstvení se družstvo dělí a část se vrací zpět trasou po zelené značce zpět do Jiřetína a část posedí déle a využívá vlakového spojení. Délka túry 7 a 11 km. Celý den je slunečné počasí, přející chození.

V neděli opouštíme po sbalení věcí penzion a odjíždíme všichni do Zákup na předem objednanou prohlídku zámku, který po určitou dobu byl občasným sídlem císařské rodiny a za její éry byl vyzdoben nástěnnými malbami malíře Josefa Navrátila. Zde také následník trůnu Ferdinand d'Este uzavřel sňatek s neurozenou Žofií Chotkovou. Zámecké budovy jsou po celkové opravě, ale stále ještě je zejména u hospodářských budov co napravit.

Po prohlídce zámku jedeme všichni za už oblačného počasí přes Mimoň a Mnichovo Hradiště na začátek poslední túry, kterou uskutečníme v málo známých Příhradzských skálách. Bus nás vysazuje na parkovišti Dneboh - Kavčina, odtud následuje výstup po modré ke skalnímu hradu Drábské světničky. Trasa pochodu pak pokračuje po červené k troskám bývalého Píčova statku, někteří si před tím odskočí ke zřícenině hradu Klamorna. Túra pak končí u zříceniny skalního hradu Valečov. Délka túry 5 km. A po krátkém posezení za chladného počasí v místním občerstvení odjíždíme směr domů.

Zájezd do poměrně málo známých oblastí Lužických hor a Českého ráje se určitě vydařil. Počasí nám přálo, ubytování v rozlehlém Církevním penzionu v prostředí křížů a svatých symbolů nemělo chybu, po dlouhé době bylo bez paland. Zaměstnanci kuchyně se k nám chovali velmi vstřícně, pan řidič Jan Petr od firmy Jarkovský byl profesionál stejně jako v minulých letech. A tak jediným nedostatkem bylo, že dovezené pivo došlo už druhý večer.

Zapsal: Pepa Jirsa

Foto: účastníci zájezdu

Publikoval: Pepa Rak